

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

...en temiz
ruhların bile içinde
bir parça karanlık
vardır.

KÖRDÜĞÜM

CALIA READ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.or>

Bir ay önce akıl hastanesine yatırıldım.
Dün Lachlan ziyaretime geldi. Beni öptü ve aklımı
kaçırmaya başladığımı söyledi.
Saatler sonra Max düşüncelerimi işgal etti; deli
olmadığımı ve bana ihtiyacı olduğunu hatırlattı.
Birkaç dakika önce geçmişimi aydınlatmaya çalışarak
gerçeklikten daha da uzaklaştım...
Şimdi herkes benim aklımı kaçırdığımı düşünüyor ama
ben onun gerçek olduğunu ve ne gördüğümü biliyorum...
Bana inanıyor musun?

"Seksi, gizemli ve etkileyici bir hikâye...
Calia Read'in kelimeleri sizi esir edecek ve aklınızı
başınızdan alacak!"

—CLAIRE CONTRERAS, THERE IS NO LIGHT IN
DARKNESS'IN YAZARI.

Çeviren: İnci Nazlı

YABANCI

9 786855 816234

20 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet soby: ilknokta.com

Kördüğüm
Özgün Adı | *Unravel*
Calia Read

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon: Tuğçe Aysu
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli | thinstockphotos.com

1. Baskı, Ocak 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-23-4

Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2014
© Yabancı Yayınları, 2015
© Calia Read, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüler Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Calia Read

KÖRDÜĞÜM

Çeviren

İnci Nazlı

Kördüğüm için övgüler...

“Naomi’nin hepimizi inandırmak istediği bir hikâyesi var ama size bunu anlatamam, okuyup kendiniz öğrenmelisiniz. Fakat size şunun sözünü verebilirim; Kördüğüm’ün belirsizliğinde kaybolacak, tutkusuyla yanacak ve kitabın sonunda şaşkına döneceksiniz. Bu kitap kesinlikle BÜYÜLEYİCİ!”

–THE CODEX BLOG

“Dâhiyane, sürükleyici ve şaşırtıcı bir kurgu. Kitabı bitirmeden uyuyamayacaksınız. Kesinlikle muhteşem!”

– KİTAP KEDİ KAHVE

“2014’de okuduğum en farklı, en vurucu kitaplardan biri. Bir romans kitabı olmanın çok ötesinde, gerçeklerle sanrıların birbirine karıştığı bir kördüğüm. Bayılacaksınız!”

– YORUMBAZ

“Kördüğüm, beceriyle örülmüş güzel bir kurgu ile çarpıcı karakterlerin harika birleşimi! Sizi hüznünlü bir rüyadan uyandıracak bu sonu beklemeyeceğinizi garanti ediyorum.”

– ROMANCEKOLİK

“Kitaba başlar başlamaz sayfalarda kaybolarak kendinizi düşü ve gerçeği ayırt edemeyecek bir boşlukta bulacaksınız. Kanınızı donduracak bu muhteşem kurguyu kendinizi kaybetmeden okuyabilmeye cesaretiniz olacak mı?”

– KİTAP TELVESİ

CAMDAKİ NEFES

Pencereden dışarı, uçuşarak yere düşen kar tanelerine bakıyorum. Özgürlüğe yanıp tutuşur hâlde yüzümü cama dayıyorum. Ama dışarıyla arama giren engel ince bir cam tabakası değil; gerçeklik.

Çoğu insan gerçeğin küçük narin bir kuş olduğuna inanır. Zararsız olduğunu düşünür.

Ama ben onların bilmediği bir şey biliyorum.

Cesaret edip de ellerini bedenlerinden çekebilirlerse o küçük kuşun gitmiş olduğunu fark edecekler. Tenlerini delip geçmiş, ruhlarının ta içine, en çok acıyan yerine göç etmiştir.

İşte bu yüzden ben buradayım, onlar ise burada değil-ler.

Alnımı pencereye dayayıp cama hohluyorum. Buğu oluşuyor ve çetelem görünüyor. Bir işaret daha koyuyorum cama. Otuz gün.

Fairfax Ruh Sağlığı Enstitüsü'ne mahkeme kararıyla yatırılışımdan beri 30 gün.

720 saattir her sabah gözlerimi tanımadığım bir odaya açıyorum. 720 saattir her saatte bir hemşireler odama girip

çıkıyor. 720 saattir, sanki tek başına kalmaya güvenilemeyecek küçük bir çocukmuşum gibi her saat başı denetleniyorum.

Pencerede gezinen, dışarıdaki dünyaya çıkmak için çılgınca bir yol bulmaya çalışan sineği izliyorum.

“Ben onu çoktan denedim aptal.” Parmağımla cama vuruyorum. “Bu pislikleri sıkı tutturmuşlar.”

Sinek beni duymuş gibi hareket etmeyi kesiyor. Er ya da geç, dışarı çıkmanın bir yolunu bulacak o. Koyu ve güçlü bir kıskançlığın bedenim boyunca aktığını hissediyorum. Şu böceğe avucumu yapıştırıp kaçma şansını tamamen yok etmek istiyorum.

İşte hayatım bu noktaya geldi. Kahrolası bir sineği kısıkanıyorum.

Birisi kapıma tak tak vuruyor.

Bir, iki, üç...

Üç, benim hemşiremin sihirli sayısı. Sanki bu birkaç saniye kendisini diğer tarafta göreceklere hazırlamasına yetecekmiş gibi.

Mary kapı girişinde duruyor. Kısa kahverengi saçlarını ve renkli önlüğünü süzüyorum. “Ziyaretçin var,” diyor.

Pencereden uzaklaşıyorum. Kalbim her günkü aynı monoton ritimle atıyor ama saniyeler sonra hızlanıyor. Tonu farklı gibi. Donuk değil. İlginç, yeni ve heyecan verici. Güzel. Ve bunun sadece bir anlamı olabilir.

Lachlan Halstead.

Odadan çıkmadan önce başımı çevirip omzumun üzerinden bakıyorum. Sinek gitmiş.

“Şanslıymış,” diye mırıldanıyorum odamdan dışarı çıkarken.

Eğer deliliğin var olup olmadığından şüphesi olan varsa, tam buraya bakmaları yeterlidir. Delilik her odada kol geziyor. Steril koridorlar boyunca akıp her bir hastaya ya-

pışıyor ve umutlarını söküp alarak üzerlerini çaresizlikle kaplıyor.

Bazıları tepki vermiyor. Ama verenler, çığlık atıyorlar. Bağırtiları tüm binada yankılanıyor. Hemşireler koridorlarda koşuyor ve birkaç saniye sonra o çığlıklar inlemelere dönüşüp sonra da kesiliyor.

Buraya ilk geldiğimde bu çığlıklar içimi ürpertiyordu. Ama şimdi alıştım.

Mary ve ben koridorda yürürken yanıımızdan bir hemşireyle kumral bir kadın geçiyor. Adımlarım yavaşlıyor. Kumral kadına bakıyorum. Saçları kısa kesilmiş. Teni solgun ama florasan ışığının altında teninin rengi sarı bir ton alıyor. Vücudu bir deri bir kemik. Kollarının her yerinde iğne izleri var, her biri kendi hikâyesini anlatıyor. Göz göze geliyoruz. Ruhu gözlerinden dışarı parlıyor ve soruyor: "Nasıl oluyor da hâlâ yaşıyorum ben?"

Cevabım yok.

Mary kilitli iki kapının önünde duruyor. Dört rakamlı bir kod giriyor ve kapılar yavaşça açılıyor. Sanki cehenne me giriyormuşuz gibi. Dinlenme odası Fairfax Ruh Sağlığı Enstitüsü'ndeki en kasvetli yer. Burası herkesin bir araya tikiştirildiğı oda.

Mary beni ileri itekliyor. Güneşlikler açık, gün ışığı içeri doluyor ve ten rengi linol' yer döşemelerini göz alıcı bir beyaza çeviriyor. Oda boyunca şuraya buraya masalar serpiştirilmiş. Birkaç kişi oturmuş masa oyunu oynuyor veya duvara monte edilmiş televizyonu izliyor. Haberlerin sesi öyle kısık ki altyazı koymuşlar.

Ama çoğu kişi hiçbir şey yapmıyor; sadece bomboş gözlerle önlerine bakıyorlar.

Etrafım harcanıp giden zihinlerle dolu.

* Linol : Yer muşambası -yhr

Ama beni deliliğin kıyısından uzakta tutan biri var ve benden sadece birkaç adım ötede duruyor.

Lachlan'ı izlerken vücudum rahatlıyor. Pencereilerin ya-
nındaki bir masada oturuyor. Dışarıyı izlerken kalın kaşla-
rı aşağı eğiliyor. Bronz eli uzanıp koyu mavi ipek kravatını
gevşetiyor. Kahverengi saçları hâlâ kısa ve birkaç teli alnı-
na düşüyor.

Gözümü kaparsam, karşımdaki sadece yaşının verdiği
saflıkla ukalaca gülümseyen bir çocuk. İnce yapılı. Kalbimi
çalan en iyi arkadaşım. Ama gözlerimi açtığımda o görün-
tü kayboluyor ve önümde koca bir adam duruyor. Ukala-
lığı tecrübe karşısında buharlaşıp gitmiş. Vücudu dolgun-
laşmış. Ve artık sadece kalbimin değil, ruhumun da sahibi.

O her zaman benim bir parçam olmuştur ve bir insa-
na bu kadar yakinken acınızın ona sızramamasını bekle-
yemezsiniz. Biliyorum ki benim mutsuzluğum onun da
mutsuzluğu.

Odanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Lachlan hâlâ
dışarıya bakıyor. Gözlerimi kısıp onun bakışlarını pence-
renin en yakınındaki çıplak ağaca kadar takip ediyorum.
Her zaman baktığım aynı ağaç. Dalları yapraklarından so-
yunmuş ve rüzgârdan eğiliyor. Son bir haftadır alt dallar-
dan birindeki donmuş su damlasını izliyorum. Hâlâ orada,
düştü düşecek gibi sarkıyor.

Cılız dal rüzgârda sallanıyor ama damla olduğu yerde
kalıyor. Eğer bir buz saçağı dayanabiliyorsa, belki ben de
bir parça kalmış sağlam aklıma tutunabilirim.

Lachlan'ın karşısındaki sandalyeyi çekiyorum.

Gözleri gözlerimle buluşuyor. Sinirlerim şoka giriyor
âdeta. Kan beynime çıkıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Ayaklarımı sandalyenin ucuna koyuyorum. Çenemi
dizlerimin üstüne yerleştirip gözlerimi ona dikiyorum. Sık

sık ziyaretime geliyor. Ama bu ziyaretler arasındaki zaman gitgide artıyor gibi.

"İki gün önceki gibi," diyorum.

Lachlan bana bakıyor. Gözleri keskin. Onlardan hiçbir şey kaçmıyor. "Doktorunla mı konuştun?" Gözlerimi ondan kaçırıp pencereden dışarı bakıyorum.

Yılınca iç çekiyor. Ellerini saçında gezdiriyor. "Seni özlüyorum Naomi."

"Ben de seni özlüyorum." Sesim titriyor.

"Buraya ait olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Öyleyse çabalayıp iyileşmen gerek." Lachlan bir sirki izliyormuşçasına odada etrafa bakınıyor. Dişlerini sıkıyor. "Seni burada bırakıp gitmek beni öldürüyor."

Uzanıp elimi Lachlan'ın elinin üstüne koyuyorum. Elime bakarken göz kapakları gözlerinin üstüne düşüyor. Elini çevirip parmaklarını bileğimde gezdirince tenim alev alıyor. Avuçları yukarı dönük şekilde duran elleri benim ellerimi kavırıyor. "Beni seviyor musun?"

Doğrudan Lachlan'ın gözlerine bakıyorum. "Sevdiğimi biliyorsun." Sözlerimin ona umut vermiş olması lazımdı ama o sadece kederli görünüyor. "Beni seviyorsan iyileşmen gerek."

"Deniyorum," diye yineliyorum. Elimi çekmeye çalışıyorum.

Lachlan elimi daha sıkı tutuyor. "Hayır, denemiyorsun."

"Tüm olanları görmezden gelemem," diyorum güçlü bir fısıltıyla.

Öne eğiliyor, yüzü yüzümden birkaç santimetre uzakta. "Sana savaşı bırakmayacağımı söylemiştim. Bu işte yalnız olmadığını söylemiştim, sen ise dağıldın."

Elimi hızla çekiyorum. Bırakıyor. Birçok şeyle baş ede-

bilirim ama bu sözleri onun ağzından duyduğumda kalbimden bir parça kopartılmış gibi hissediyorum.

Gözlerini masaya diyor, önceden üzerinde ellerimizin kenetlendiği masaya. "Bu seni mahvediyor," diye mırıldanıyor. "Benim bildiğim Naomi asla bu kadar kolay pes etmezdi. Şimdide kalmak için savaşırdı."

"Savaşıyorum. Etrafına bak, Lach," diyorum. "Burada nasıl bunca zaman kalabildim sanıyorsun?"

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye soruyor sertçe.

Tek kelime etmiyorum.

"Dağıldığın için buradasın."

Ürperiyorum, çünkü ister doğru olsun ister yanlış, Lachlan'ın sözlerine karşı çıkamam. Sonuçta akli başında olan oymuş gibi duracak. Benim sözlerim daha ağzımdan çıkmadan onunkiler mantıklı gelecek.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve etraf bulanıklaşıyor. Hüzünlü gözleriyle aynada kendisine bakan bir kadın görüyorum. Ve Max'in yatakta benim yanımda yattığını... Hızlı bir hareketle onun üzerindeyim ve o da belimi kavırıyor.

Ve sonra görüntü kayboluyor. İnildeyerek avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

"Naomi, bana bak."

Ellerimi indiriyorum. Lachlan karşımda oturmuş bana dikkatle bakıyor.

Eli boynumunda. Başparmağı tenimi sıvazlıyor ve bedenim ürperiyor.

"Şu anda benimle misin?" diye soruyor.

Evet... Hayır... Belki. Hergün benim için bir bilinmezlik. Hergün sanki etrafım yoğun bir sisle çevriliymiş gibi bir hisle uyanıyorum ve bir parçamın eksildiğini biliyorum ve nerede olduğunu bilmiyorum.

Lachlan'a dürüstçe cevap veriyorum. "Şimdilik evet."

Gözlerime bakarken iki saniyelik bir duraksama yaşıyor. Midemi burup kanımın damarlarımda gürül gürül akmasına neden olan bir duraksama. Ağzı açılıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Kendi duygularıyla savaşıyormuşa benziyor ama o kaybederken ben seyrediyorum. Gözleri gözlerime kenetleniyor ve beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Hemen kendime geliyorum. İyi bir öpücük de böyle etki yapmalı zaten. Dudaklarınız birleştiği anda size hitap etmeli.

Düşünmezsiniz.

Tepki vermezsiniz.

Hissedersiniz.

Ben ve Lachlan için bu hep böyle olmuştur. Bu öpücükten duyabildiğim tek şey şu: "Beni unutma. Ben gerçeğim."

Bildiğim tek şekilde, eskiden Lachlan'ın bana gösterdiği şekilde karşılık veriyorum. Elleriyle yüzümü sabit tutuyor. Dudaklarımı onun dudakları üstünde oynatırken dudaklarının baskısı azalıyor. Bir ses çıkarıp yüzümü daha da sıkı kavriyor. Bu daha önce kim olduğuma dair anıları canlandırıyor. Anılar projektörle yansıtılmış gibi gözlerimin önünden geçmeye başlıyor. Her birinde Lachlan var. Bir tarlada ikimiz roketleri ateşliyoruz. Yıldızları seyrederken güneş doğana kadar konuşuyoruz. Kendimi dertsiz tasasız ve çok mutlu bir hâlde gülümserken görüyorum.

Kısa bir anlığına huzurlu hissediyorum. Lachlan'ın dili dudaklarımdan arasından içeri kayıyor. Ağzımı daha geniş açarken tüm bedenim ürperiyor. Parmaklarım kollarından yukarıya, boynuna doğru çıkıyor. Tam içimde umut parıldamaya başlamışken Mary boğazını temizliyor.

Önce Lachlan geri çekiliyor. Gözbebekleri büyümüş, dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş bir hâlde. O öpücüğün tadını biraz olsun yeniden hissedebilmek için dudaklarımı yalıyorum. Mary boğazını bu kez daha sesli bir şekilde temizliyor. Ona bakıyorum.

"Bay Halstead," diyor, "sanırım sizin gitme zamanınız geldi."

Elini ensemden çekiyor. Tenim üşüyor. Lachlan'ın ayağa kalkışını izlerken kollarım takatsizce masaya düşüyor.

Mary'ye bakıyor. "Sadece bir dakika daha ver," diyor.

Mary'nin gözleri bir ona bir bana bakıyor. İçini çekiyor. "Bir dakika," diye uyarıp uzaklaşıyor.

Lachlan bana doğru eğiliyor. Gözlerimi masadan ayırmıyorum, ama gözlerime yaşlar doldukça masanın pürüzsüz yüzeyi bulanıklaşmaya başlıyor. Korkunç bir şey olmak üzere. Hissedebiliyorum.

"Ben böyle devam edemem," diyor.

Ona bakıyorum. Gözlerindeki acıyı görüyorum. "Ziyaretime gelmene ihtiyacım var," derken sesim titriyor. "Beni ayakta tutan tek şey bu."

Lachlan camdan dışarı bakıyor. Parmaklarım uzanıp gömleğinin yakasından tutuyor ve onu doğrudan bana bakmaya zorluyorum.

"Beni terk edemezsin."

Gergin bir sessizlik sarıyor etrafımızı. Kirpiklerinin ardından bana bakıyor; ifadesi sert. Parmakları birer birer bileklerimi kavlıyor. Kati bir şekilde parmaklarımı gömleğinden çekiyor.

"Seni terk etmiyorum. Yapmak isteyeceğim son şey bu. Ama sana yardımcı olduğumu zannetmiyorum. Her şeyi daha kötü bir hâle soktuğumu düşünüyorum," diyor yavaşça.

"Yardımcı oluyorsun," diye ısrar ediyorum. "Sen ziyarete geldiğinde her şey daha iyi oluyor."

Lachlan hiçbir şey söylemiyor.

"Sadece kötü bir gün geçiriyorsun. Ben de kötü bir gün geçiriyorum. Yarın daha iyi olacak ve-"

Başını çeviriyor. Bakışlarını görüyorum. Söylediklerimin bir anlamı yok. Fikrini değiştirmeyecek.

Etrafımdaki her şey kaotik bir karmaşaya döndüğünde o hep sağlam durmuştu. Şimdi ise dünyamı darmadağın ediyor.

Cehennemde olmak böyle bir his olmalı. Öyle olsa gerek. Ciğerlerim daralıyor. Nefes alamıyorum. Avuçlarımla gözlerimi ovalıyorum, kabullenemez bir hâlde başımı ileri geri oynatıyorum. Eğer Lachlan gelmeyi keserse olacaklardan korkuyorum. Akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı. O donmuş su damlası düşmeden önce ben düşerim.

Ellerini omuzlarımda hissetmek sarsılmama neden oluyor. Bir kez sıkıyor omuzlarımı. Ellerimi masada tutmak için zorluyorum. Elleri kayıp gidiyor. İşte gidiyor Lachlan, hayatımdan çıkıp gidiyor.

Sandalyemde dönüyorum. "Bekle!"

Lachlan dönüyor.

O anda ben çaresiz bir hâldeyim. Onu kaybettiğimi biliyorum. "Bir yıl önce bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Çenesini sıkıyor. Uzaklara bakıyor, soruma cevap vermemeye çalıştığını biliyorum ama kendisine engel olamıyor. Öfkeliyken bile aşk en can yakacak şekilde ruhunuzdan tutup çekiştirir sizi. O an yapmak isteyeceğiniz son şey bile olsa önemsemenizi, hissetmenizi sağlar.

Sertçe başını sallıyor.

"Öyleyse, lütfen, bunu yapma," diyorum.

Bir adım ileri atıyor.

"Lachlan," diye sesleniyor Mary arkasından.

Duruyor.

Gözlerimle yalvarıyorum. Saniyeler geçiyor ve ben Mary'e defolmasını söyleyecek sanıyorum. Öyle demek istemediğini söyleyecek diye düşünüyorum. Ama yavaşça geri çekiliyor.

Dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Serbest düşüş halindeyim, çılgına dönmüş bir hâlde beni kurtarabilecek herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum.

Lachlan'ın görüntüsü giderek belirsizleşmeye başlıyor. Ani bir soğuk hava doluyor odaya. Kafatasım ikiye yarılmış gibi hissediyorum. Masaya tutunup yığılıyorum. Masalar ve sandelyeler yok oluveriyor. Duvarlar çatlayıp parçalanıp yere dökülüyor. Zengin kahverengi yeni duvarlar yerden çıkıp yükseliveriyor. Taba renkli linol yerler solup yumuşak beyaz bir haliya dönüşüyor.

Pencereler tuz buz oluyor etrafımda. Odaya aniden soğuk hava doluyor. Ellerimle başımı kavrayıp inliyorum. Cam parçaları havada dönüyor. Dağılıp dökülmeden önce santimetre farkıyla beni ısıtıyorlar. Yüksek bir vakum gürültüsüyle koca bir pencere duvarın içine yerleşiyor. Günışığı gidip yerini ayışığının yumuşak parıltısına bırakıyor.

Sonra her şey duruyor.

Gözlerimi açıyorum. Bir kez kırpıştırıp yavaşça ayağa kalkıyorum.

Dinlenme odası yok olmuş.

Yüzüm bir aynaya dönük, kendi yansımama bakıyorum. Farklı görünüyorum. Yenilenmiş, mutlu ve hatta güzel görünüyorum. Sarı saçlarım parmak dalgası modeli yapılmış, bir yanı altın renkli bir tokayla yukarı toplanmış. Yanaklarıma renk gelmiş ve gözlerimde hayat var. Tekrar Naomi olmuşum. Üzerimde vücudumu saran bir elbise var. Yana dönünce tüm sırtımın açıkta olduğunu görüyorum. Dikkatim çabucak elbiseden odanın köşesinde oturan adama kayıyor.

Max.

Onu izlerken dudaklarım yukarı kıvrılıyor, kalbim çarpıyor. Bir ayağını diğer bacağında dizinin üstüne koymuş. İfadesi rahat ve sağ yanağındaki gamze ona çocuksu bir

görüntü veriyor. Ama dolgun dudakları hiç de çocuksulukla ilgisi olmayan erkeksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ayağa kalkıyor ve beyaz gömleği ile siyah pantolon askılarının üzerine siyah blazerını geçirirken onu izliyorum. Siyah papyonu açılmış, siyah bir kurdele gibi boynundan aşağıya sarkıyor.

Saçları dağınık. Ama umrunda değil. Max böyledir. Her bir kuralı çiğner ve kendi yolundan gider.

Arkamdan yaklaşırken ceketinin yakasını düzeltiyor. Bedeni bedenimi sarıyor. Başımın üzeri çenesine değiyor.

Bu ana bir cankurtaran halatıymış gibi tutunabildiğim kadar uzun tutunuyorum. Hiçbir zaman uzun sürmüyor. Ama onu her gördüğümde bu kez farklı olacağına, beni bırakıp yok olmayacağına ikna oluyorum.

Belirgin elmacık kemiklerinin altındaki güçlü çenesini avcuma alıyorum. Teni sinekkaydı traşlı ve güneşten bronzlaşmış. Daha yakına geliyor ve parmak uçları sırtımın çıplak tenini okşuyor. Ürperiyorum.

“Güzel,” diye mırıldanıyor.

Aynada bize bakıyorum. Bir kaşını kaldırıyor. Dudaklarında tembel bir gülümseme.

Saçımı bir tarafa çekip her iki elini de kollarımın etrafından dolayıp ona yaslanmam için kendisine çekiyor. Seve seve yaslanıyorum ve kürek kemiklerim göğsüne değince içimi çekiyorum. Aynadan bana bakıyor ve omzumdan öpmek için yavaşça eğiliyor. Dişleri tenime değiyor. Bir ses çıkarıp başımı daha da yana yatırıyorum.

Dakikalar önce Lachlan’ın sorduğu o aynı soruyu soruyor bana. “Beni seviyor musun Naomi?”

Bedenim hâlâ ismimi söyleyiş şekli karşısında tepki veriyor. Zar zor yutkunabiliyorum, o yüzden ben de başımı sallıyorum ve o da biraz daha yaklaşıp beni nefes gibi içine çekiyor.

Onu seviyorum. En karmaşık, en imkânsız biçimde.

Max başını yana eğiyor ve sırtıyor, sanki ne düşündüğümü biliyor gibi. Eli boynumdan ayrılıp aşağı kayıyor. Büyük, bronz eli kalbimin attığı yere gelip duruyor. Avcu tenimin üzerinde duruyor ve parmakları açılıyor.

Benim tepkimi aynadan izlerken bakışları baygın bir hâl alıyor. Burnunun ucunu yanağıma sürüyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve beni elmacık kemiğimin üzerinden öperken büyülenmiş gibi izliyorum.

“Beni seviyorsan pes etme,” diyor fısıltıyla.

“Söz veriyorum, etmeyeceğim.”

Sonra ne olacağını biliyorum. Ve çaresizce bu kez farklı olmasını istiyorum. O yüzden ona iyice yaslanıp kokusunu içime çekiyorum. Steril duvarlar ve küf kokulu bu yerde sıkışıp kaldığım için onun kokusu ferahlık verici. Yok olup gitmeden önce beni sarmalıyor.

İşte öylece daha şimdiden solup gidiyorum. Sesim boğazımda düğümleniyor, elimi ona uzatıyorum ama elim havada kalıyor.

O yok ve ben düşünüyorum.

Sırtım sandalyemin arkılığına çarpıyor. Acı ve şok içinde ayağa fırlıyorum. Kalbim göğüs kafesimde küt küt atıyor. Derin, sık nefesler alarak kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

“Naomi. İyi misin?”

İrkilip yukarı bakıyor ve Mary’nin bana baktığını görüyorum. Cevap vermemi beklerken yüzü endişeli bir ifade alıyor. Yüksek sesle yutkunup başımı sağa sola sallıyorum. Parmaklarımı acıyla bacaklarıma batırırken bedenim birikmiş hüsrarla sarsılıyor.

“İyiyim.”

“İlaç zamanın geldi,” diyor.

Ayağa kalkıp başımı sallıyor ve onun peşinden odama doğru gidiyorum.

Adrenalin doluyum ve alnımdan terler akıyor.

Gittiği hâlde hâlâ duyabiliyorum Max'i. Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Hâlâ ellerini tenimde hissedebiliyorum.

Max'i uydurmadığımı biliyorum. Hiçbirinin hayal olmadığını biliyorum. Ve beni korkutan şey de tüm bu gerçeklerin hiçbir şeyi değiştirmemesi.

Önemli olan tek şey herkesin tamamen sıyırdığımı düşünmesi. Bir de şimdi hep yanımda olan tek insan umudunu kaybediyor.

Bu gece, başıma gelenleri düşünmektense ilaçları almayı yeğliyorum.

Yarın hikâyemi çözmek için bunu kabulleneceğim. Önce mahvolacağım. O donmuş su damlası gibi, düşüşüm kaçınılmaz.

Gidiyor, gidiyor... Gitti.

İNAN BANA

“Sana ne iyi gelir?”

Yanıma dönüp başımı elimin üzerine koyuyorum. Max yüzükoyun uzanıyor. Karşımızdaki pencere açık, yaz sıcağı içeri giriyor. Parlak günışığı yatak odasına doluyor. Çizgi halinde yer döşemesinden geçip yatağa çıkıyor ve eğim yaparak Max'in sırtından geçiyor. Parmaklarımı bronz teninde gezdirdikten sonra ona doğru eğiliyorum.

Bana ne iyi gelir? Dudaklarından sertçe öperek cevaplıyorum. Güzel. Max elleriyle yüzümü çevreleyip doğrulurken beni sabit tutarak karşılık veriyor.

Üzerime gelirken dudakları dudaklarımı hiç bırakmıyor. Bedenini alçaltıyor ve tenlerimiz birbirine değiyor. Burnundan nefes alıyor. Onu sarmalıyorum.

O sevdiğim elleri vücudumun hatlarında dolaşıyor. Tenime değen nefesi sıcak, çenemi öpüp daha aşağıya doğru iniyor.

Sonra koynumdan kopup gidiyor. Tekrar bana uzanıyor. Kaybolmadan önce gözlerindeki korkuyu görüyorum. Kendisi için değil. Benim için korkuyor.

“Çık kafamın içinden,” diye iniliyorum. “Çık, çık, çık!”
Noktacıklar oluşana kadar avuçlarımı kuvvetli bir şe-

kilde gözlerime bastırıyorum. Max'in görüntüsü dağılıp gider umuduyla bastırmaya devam ediyorum.

Beyninizi kısa devre yapmadan önce bir hatıra ne kadar zaman gözünüzde canlanıp durabilir? Beynimin tüm Max'li hatıralarımla başa çıkabilmek için çabaladığımı hissedebiliyorum. Gittikçe daha hızlı çalışıyor. Aşırı ısınmaya başlıyor. Ve sonra *bom*. Patlıyor.

Şu an bu pek de kötü bir seçenekmiş gibi görünmüyor. Huzurlu bir an istiyorum, sadece... var olmak için.

Hatıralar yok.

Sözler yok.

Acı yok.

Sessizlik.

Yatağımdan kalkıp volta atıyorum. Bıkkın bir inilti çıkıyor ağızımdan. Bu yerde tıklıp kalmaktan yoruludum. Bu küçük oda. Etrafımı çevreleyen krem rengi duvarlara bakıyorum. Boşlar. Ne aile fotoğrafları, ne posterler. Hiçbir şey. Televizyonun dışında eğlenmek için sahip olduğum tek şey şu koca kare pencere.

Hepsinden bıktım.

Bir kutunun içinde hapsolmak gibi bu. Ve hapsediğim her bir gün kutunun kenarları biraz daha geliyor üzerime.

Çoğu günler bu yerle başa çıkabiliyorum. Ama şimdi Lachlan uzaklaşınca, korkuyorum. O benim tek destek kaynağımdı.

Mary kapıma vuruyor. Saat sabahın dokuzu. Tam olarak. Onun her zamanki kasvetli yüzünü görmeyi bekliyorum ama bugün bana gözlerinde bir ışıkla bakıyor. "Güzel. Kalkmışsın." Sabah haplarımı uzatıyor bana.

"Bugün yeni bir doktora görüneceksin," diyor.

Hapların hepsini yutarken kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Bence Dr. Woods pisliğin teki. Benim deli olduğumu

düşünüyor. Aramızda sessiz bir anlaşma var; o bana ilaç yazar, ben de onun tavsiyelerini dinlermiş gibi yaparım.

"Neden mi? Neden yeni birine görüldüğünü bilmiyorum." Başıyla koridora doğru işaret ediyor. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. "Hazır mısınız?"

Hayır, hazır değilim. Değişimden nefret ediyorum ve yeni bir doktorla her şeye baştan başlamak istemiyorum.

"Woods beni bıraktı mı?"

"Naomi... " İç çekip bakışlarını kaçırıyor. "Neden yeni birine görüldüğünü bilmediğimi zaten söyledim sana."

"Mary, eğer bana yalan söyleyeceksen konuşma tarzın inandırıcı olsun bari. İnandır beni."

Bana boş gözlerle bakıyor ama ağzının bir kenarı yukarı kıvrılıyor. Birazcık. "Hadi ama... gelir misin? Geç kalacaksın," diyor.

"Peki... Şu yeni doktor. Bir adı var mı bu şeyin?" diye soruyorum koridordan geçerken.

"O bir kadın, şey değil. Adı da Dr. Rutledge. Buraya yeni geldi ve seninle tanışacağı için heyecanlı."

Gri eşofmanımın ipleriyle oynarken yeni bilgiyi işlemekten geçiriyorum. "Kadının umudunu yiyip bitirecek ilk kişi ben mi olacağım?"

"Hayır, sen ilk değilsin." Mary gözlerinde bir uyarıyla bana bakıyor. "Çok iyi biri."

İyi olmanın burada bir anlamı yok. Beni başka bir doktora teslim etmesi veya cici diplomalarını toplayıp buradan kaçır gibi gitmesi için ona dokuz ay veriyorum.

Kapalı bir kapının önünde duruyoruz. Bronz isim levhasına bakıyorum. İsmi siyah harflerle yazılmış: *Dr. Genevieve Rutledge*.

İşte beni yargılayacak bir insan daha ve ben buna hazır değilim.

"İçeri giriyor musun?" diye soruyor Mary.

Tüm o aptal soruları cevaplamak istemiyorum. Beni sessizce değerlendiren bakışlarıyla uğraşmak istemiyorum.

“Naomi?”

“Evet. Giriyorum, giriyorum.” Ağzım böyle diyor ama bacaklarım kıpırdamayı reddediyor. Ellerim ağırlık bağlanmış gibi yanlarımda asılı kalıyor.

Mary’nin sabrı taşıyor. Kapıya sesli bir şekilde vurup gidiyor. Onu izliyorum ve ilk defa keşke arkasından gidebilsem diyorum.

“Girin,” diyor bir ses. Sesi mutlu geliyor. Rutledge muhtemelen aklı başında biri. Umutlarını ben yıkmasam bile buradaki başka biri yıkacak.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak yavaşça açıyorum kapıyı. Ofisi beni şaşkına çeviriyor. Dr. Woods’un ofisi insana korku salacak şekilde düzenlenmişti. İçeri her girdiğimde masasına varana kadar kilometrelerce yol yürümek zorunda kaldığıma yemin ederim. Utanç yürüyüşü gibi.

Ama bu ofis sıcak. Taba duvarlar diplomalarıyla dekore edilmiş. Bunda şaşacak bir şey yok. Ama kadınsı dokunuşlar var. Pencerenin yanında bitkiler, yere serilmiş dekoratif bir kilim. Hatta masasında da bir mum yanıyor. Bir anlığına nerede olduğumu unutturuyor bana. Masanın arkasındaki ufak tefek kumral kadın ayağa kalkınca hatırlıyorum.

Dr. Rutledge’a dair ilk izlenimim mi? Otuzlu yaşların başında. Güzel bir yüz. Gülümsediğinde, bir sıra düzgün beyaz diş ortaya çıkıyor. Burada olmaktan fazla mutlu.

“Merhaba Naomi. Ben Dr. Rutledge.” Bana elini uzatıyor.

Eline zehir görmüş gibi bakıyorum. Tedbirli bir şekilde uzanıyorum. Elini zar zor sıkıp hemen geri çekiyorum.

Bozuntuya vermiyor. “Otur lütfen.”

Oturuyorum. Onun haricinde her yere bakarken dizle-

tim aşığı yukarı oynuyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Tekrar diplomalarına bakıyorum. Tam adı, Genevieve Marie Rutledge, her sertifikanın ortasında yazılı.

Onu büyük bir ailenin en küçük çocuğı olarak hayal ediyorum. Dört ya da beş kardeş. Anne-babası çalışan. Tıp fakültesinden mezun olduğunda onunla çok gurur duymuşlardır. O, diplomasını alırken gözlerinde bir parıltıyla izleyip şöyle düşünmüşlerdir, "O, dünyayı değıştirecek!"

Oturunca sandalyesi hafifçe gıcırıyor. Bir karton dosyaya göz gezdirip kusursuz masasından bir kalem çekiyor. Kâğıtları derli toplu. Laptopu karşısında. Her şeyin yeri belli.

Parmaklarını birbirine geçirip milyon dolarlık gülümsemesini çıkarıyor bana. "Nasılsın Naomi?"

Beni şüphelendirecek bir şey yapsa onu yargılamak çok kolay olurdu. Dr. Woods her zaman beyaz bir laboratuvar önlüğü giyerdi. Sıfır kırıksıklık, her zaman düğmeli. O kadar resmi ve katıydı ki hemen aramızda bir duvar örülürdü. O doktordu, ben de kafayı yemiş hasta. Ama Dr. Rutledge beyaz laboratuvar önlüğü giymiyor. Üzerinde lacivert kumaş pantolon ve krem rengi bir süveter var. Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Güzel kokuyor. Tımarhanede olmasam bileğime süreceğim bir şey.

"İyiym."

Tekrar gülümsüyor. Bu beni tedirgin etmeye başlıyor. Dr. Woods hiç bu kadar gülümsemezdi.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"İyi."

Daha önce başka kimsenin bana sorma zahmetine girmediğı bir soruyu sorarken mutlu ifadesi değışmiyor.

"Sence neden buradasın?"

"Ne?"

"Sence neden buradasın?" diye yineliyor.

Bakışlarım yere düşüyor. Sessizlik tedirgin edici bir hâl alıyor. "Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Başını sallıyor ve önündeki kâğıda bir şeyler yazıyor.

"Burada kimseyle konuştun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Neden?"

Fairfax'e ilk geldiğimde, Dr. Woods beni açmaya çalışmıştı. Ama ben ona güvenmedim. Yaklaşımı soğuktu ve sesinde duygudan eser yoktu.

Dr. Rutledge'a doğruyu söylüyorum. "Doktora güvenmedim."

Kaşları kalkıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü bana ne olduğu onun umrunda değil."

Bunu ilk kez sesli söyledim. İyi hissettiriyor. Dr. Rutledge fikrimi değiştirmeye çalışmıyor.

Not defterine yazmaya devam ediyor. "Sana inanmayacağı mı düşünüyorsun?"

Bilgiç bir şekilde gülümseyip hemen cevap veriyorum. "Hayır, bana inanmayacağını biliyorum."

"Sana destek olan kimse var mı?"

Benim tarafımda olan, tüm zorlukları katlanır kılan bir kişi vardı ama Lachlan bana inanmayı bıraktı. Benim de kendime inanmayı bırakmama ne kadar zaman kaldığını merak ediyorum.

"Kimse yok," diye yanıt veriyorum, sesim beni yarıyolda bırakacak gibi duruyor.

"Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?"

"Kendi tarafında kimse olmazsa nasıl hisseder insan?" diye karşılık veriyorum. "Bok gibi."

Başıyla onaylıyor ve gülümsüyor, kısa ama dürüst cevap-

bımdan tanıyamen memnun görünüyor. "Anlaşılır bir durum. Ben olsam ben de öfkelenirdim."

Kirpiklerimin ardından ona bakıp bana yağ mı çekiyor, yoksa dürüst mü davranıyor diye karar vermeye çalışıyorum. İfadesinde dürüstlükten başka bir şey göremiyorum. Ve sonra gözlerime yaşlar birikmeye başlıyor. Omuz silkip yere bakmaya devam ediyorum. Gözlerim bulanıklaşmaya başlıyor, ağlamama saniyeler var.

Aptalca. Salakça. Çocukça. Bu duruma ne dersem diyebilirim ama gözyaşlarıma engel olamıyorum. Cevap veriyorum, çünkü cevap vermek kafayı sıyırmış gibi ağlamaktan daha iyi. "Öfkeli değilim. Ben sadece... yenik düştüm."

"Neden?"

"Olanların gerçek olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama mantıklı gelmiyor. Bana bile. Benim bile aklım karışıyorsa başkalarının inanmasını nasıl bekleyebilirim ki? Ben sadece— " Birden, çenemi kapıyorum.

Dur orada, diyorum kendime.

Kendimi kaptırıyorum.

Dr. Rutledge beni zorlamıyor. "Naomi, dosyalarını okudum."

Gözlerime bakıp, "Sana yardım etmek istiyorum sadece," diyor yavaşça.

"Dosyalar"ın içinde ne yazdığını hiç görmedim ama bir yığın yalan olduğunu hayal edebiliyorum.

"Ben o değilim."

Dr. Rutledge başını yana eğiyor. "Kim değilsin?"

"Burada yazanlar değilim." Masasının üzerinde duran karton dosyaya vuruyorum. "Bu ben değilim. Bu bana olanlar hakkında başka birinin görüşleri. Benim değil."

"Bana hikâyeyi anlat öyleyse."

"Sadece yargılayacaksın," diyorum.

"Bana bir şans verirsen yargılamam."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı çaprazlıyorum. "Hayır."

"Neden?"

"Bana istersen deli de ama belki de hayatımı bir yabancıya açmayı istemiyorumdur."

"Ben buraya seni yargılamaya gelmedim," diyor. "Sadece, bana bildiklerini anlatmanı istiyorum. Bana seni buraya getirenin ne olduğunu anlat ki seni tekrar dışarıya çıkarabileyim."

Aşırı canlı veya değil, bu kadında bir şey var. Davetkâr bir şey. Sanki ona en karanlık, en berbat sırrımı söyleyebilmişim ve o da bunu gözünü bile kırpmadan kabul edebilmiş gibi.

Ağzımı açar açmaz güveniyorum ona. Söylediklerimi kabul edeceğine ve ona anlattıklarımın benim hayatım olduğuna inanacağına güveniyorum. Ricası sanki dünyadaki en basit şeymiş gibi davranıyor. Bana göreyse, sanki onun hatırına benden bir damarımı kesmemi ve kanamamı istiyormuş gibi.

"Benim bildiğim Naomi asla bu kadar kolay pes etmezdi. Şimdide kalmak için savaşırdı."

Lanet olsun sana, Lachlan Halstead.

Onun yanımda o dürüst gözleriyle oturduğunu görebiliyorum. Gözlerinde her zaman her şeyi görebilmişimdir. Bıkkınlığını, kahkahasını, mutluluğunu, öfkesini. Asla bir şey saklamazdı. Beni her zaman ona çeken şey bu olmuştur. Şu anda ise, bu beni öldürüyor. Onun yüzünü görüyör ve duymazdan gelmek istediğim hâlde sözlerini duyuyorum.

Doktor kâğıtlarına bakıyor. "Bana Max ve Lana'dan bahset."

Keşke onların isimlerini duymak beni etkilemeseydi. Mükemmel bir dünyada, onların isimleri omuzlarımdan

yuvarlanıp gider ve ben de Dr. Rutledge'a onları hiç tanımadığımı söylerdim. Bana kuşkuyla bakardı, ben de ona bu insanların kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylerdim. Yanlış dosyaya bakmış olmalıydı.

Ama dünya mükemmel olmaktan çok uzak.

Gerçek şu ki isimlerini duyar duymaz hava ciğerlerimi yavaşça terk ediyor. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmışçasına çarpıyor.

"Hayır," diyorum sert bir şekilde. "Hayır, bahsedemem."

Dr. Rutledge bir kaşını kaldırıyor. "Neden?"

"Öyle." Eşofmanıma bakıp görünmeyen ipliği çekiştiriyorum.

Ofisi burada bulunduğum sürece oldukça sessizdi. Ama kulaklarıma statik bir ses geliyor. Ses yüksek ve bende çığlık atma isteği uyandırıyor. Ayarı bozuk bir radyo sesi gibi. Ve sonra arkamdan bir ses duyuyorum.

"Naomi." Kollarımın tüyleri diken diken oluyor. "Kimse sana inanmayacak." Ses yükseliyor, daha güçlü, daha karanlık bir hâl alıyor.

Paranoya yüzünden koltuğumda arkama dönüyorum. Hiçbir şey yok, en azından görünürde. Ama bir şeyin varlığını hissediyorum. Öyle uğursuz bir şey ki sanki saniyeler içinde cehennemin derinlikleri bana ulaşacak ve beni tamamıyla yutacak.

Koridorda gördüğüm kızı hatırlıyorum. Gözleri gözümün önüne geliyor. "Nasıl oluyor da hâlâ buradayım ben?"

O noktaya gelmek istemiyorum. Yaklaştığımı biliyorum. Karanlık beni içine çekmeye hazır bekliyor.

"Naomi? İyi misin?"

Başımı kaldırıp Dr. Rutledge'a bakıyorum, ama Lachlan'ın sesini duyuyorum.

"Benim bildiğim Naomi asla bu kadar kolay pes etmezdi. Şimdide kalmak için savaşırdı."

Ve sonra Max'inkini.

"Beni seviyorsan pes etme."

Kelimeleri birbirine geçiriyor. Sesleri tek ses halini alıyor. Ve benim için bir parça umut oluyor.

Donuk bir şekilde başımı sallıyorum. Bedenim titriyor.

"Sana anlatacağım."

Sakince oturup hikâyemi anlatmamı bekliyor. Ama başlamadan önce gözlerine bakıyorum. *Dikkat et, diyorum gözlerimle. Dikkatli dinle. Her kelimemi düşün. Ama her şeyden önce lütfen inan bana.*

BEYAZ IŞIKLAR

Altı ay önce, yaz sıcağında, etrafım kahkaha ve hayatım boyunca tanıdığım insanlarla çevriliyken her şey değişti. Güneş batıyordu. Yanık altın, turuncu ve mavinin tonları gökyüzünü boyuyordu. Şampanya kadehleri tokuşturuldu. Hafif bir rüzgâr sıcak tenimi serinletti. Kâğıt fenerler beyaz çadırın içinde diziliydi. Her şey normal ve dingindi.

Çok emindim. İnancım tamdı. Görüyorsunuz ya, hayatımı kontrol edebileceğimi sanıyordum. Kendi kararlarımı verme gücüne sahip olduğumu sanıyordum. İyi veya kötü. Benim kararlarım olduğu sürece önemi yoktu.

Gerçek ise şuydu ki sahip olduğumu sandığım güç aslında hiçbir zaman benim olmamıştı. Güç kaderindi. Hep yanımdaydı, beni bana uygun gördüğü yoldan yürütüyordu.

Yaz sıcağından bir parça rahatlık veren esinti mi? Tenimi okşuyordu ve ilerlemem için bana rehberlik yapıyordu. Bir adımımı diğerinin önüne atmam için teşvik ediyordu beni.

Ya o güzel beyaz ışıklar? Onlar gökyüzünden indirilmiş binlerce yıldızdı. Parlıyorlardı. Beni içeri davet ediyorlardı.

O güzel günbatımı? O ise o gecenin prelüdüydü. Renk-

ler birbiriyle harmanlanıyor, insanlar her şeyi bırakıp onları seyrediyordu. Nefeslerini tutup geçişi izliyorlardı. Günün sonu, içinizi umutla dolduran güçlü bir şarkının sonuydu. Çünkü günün kör edici ışığında yaptığınız tüm hatalar silinmişti. Ve gece daha yeni başlıyordu.

Ama ben fazla uzun bakmadım. Her şeyi onaylayarak gözden geçirdim. “Güzel,” dedim en iyi arkadaşım Lana’ya.

Başını sallayıp elbisesinin kumaşıyla oynadı. Burada olmamın nedeni oydu. Yaz tatilim sırasında eve gönüllü olarak geri gelmemi sağlayacak tek neden oydu.

“Hadi.” Gözlerimi kapatıp dramatik bir edayla havayı içime çektim. “Mükemmel bir yaz gecesi. Mükemmel bir yaz partisi.”

“En kötüsü, değil mi?”

“Her parti sana göre en kötüsü,” dedim.

Karşı çıkmadı. Utangaçlık başka, Lana başkaydı. O asıl özünü sadece seçilmiş birkaç kişi için saklayan, kendine has bir şekilde benzersiz bir insandı.

Lana’nın omzu benimkine değdi. Önümüzde sakince çadıra girmeyi bekleyen insanlara bakarken sesini alçalttı. “Sorun bu insanlar. Onlar için önemli olan tek şey paraları, pahalı giysileri, Beamerları, Mercedesleri ve Jaguarları. Saçmalık. Saçma bu insanlar. Bu...”

“Hep böyleydi,” diye onun cümlesini bitirdim.

Hayatımız boyunca tanıdığımız insanlarla vakit geçirdik. Her cümlelerini “canım” diye bitirirlerdi. Mükemmel derecede düzgün ve beyazlatılmış dişlerini gösterirlerdi. Kongre üyeleri, diplomatlar ve başarılı işadamlarıydı bu kişiler. Hepsinin aşırı miktarlarda parası ve çeşitli yerlerde birden fazla malikâneleri vardı. Sahip oldukları her bir nesne servetlerinin sembolüydü.

McLean, Virginia’ya hoşgeldiniz.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Lana.

"Her zaman." Kolumu koluna dolayıp bir adım attım. Sonra bir adım daha. "Ne kadar kalmak istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece on beş dakika. Bu, annemleri memnun etmeye yetecek kadar uzundur herhalde."

"On beş dakika uygun bana," dedim rahat bir tavırla. "Babanın bir iş ortağı mı ev sahipliği yapıyor bu etkinliğe?"

"Evet," diye onayladı.

Arabadaki konuşmamızı düşünüp adamın adını hatırlamaya çalıştım. "Maximilian mıydı?"

"Herkes ona Max diyor," diye cevapladı Lana.

Ona döndüm. Sıra yavaşça ilerliyordu. "Onunla daha önce tanıştın mı?"

"Yok."

"Yani göbeğini değdirerek kucaklaşan şişko, yaşlı, kel bir herif olabilir?"

"Ya da genç ve yakışıklı bir çocuk," diye önerdi.

Kıkırdadım. "Kesinlikle olamaz."

Max hakkında daha fazla konuşma şansımız olmadı. Sıra hızlı ilerlemeye başlamıştı ve çadıra girdiğimizde ikimiz etrafımızdaki insanlara bakakaldık. Gülümsemeler gördüm. Kahkahalar duydum. Etrafımdaki mutluluğu hissettim. Lana ise sıkış tıksık insan dolu bir alan gördü. Anksiyetesinin yavaş yavaş tırmanmasına neden olan sesler duydu. Panik atağın geldiğini hissediyordu.

"Hey." Omzunu dürtükledim ve ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. "Sadece on beş dakika. Hepsi bu."

Başını salladı. Yüzü solgundu. Ama derin bir nefes alıp benimle birlikte bir adım ileri attı. Dudaklarımızda canayakın gülümsemeler belirdi. Çadırın içinde dolaştık. Yapay sohbetler ettik. Ona "Merhaba" buna "Seni görmek ne güzel" dedik.

Göz ucuyla Lana'nın anne-babası Michael ve Constance'ı gördüm. Babası ABD'nin Virginia senatörlerinden biriydi. Babasının seçimleri sırasında Lana'nın sabretmek zorunda kalacağı sayısız koşuşturmalar aklıma geldi. Annesi tüm dikkatleri üzerine çekerek kalabalığa neşeyle bakarken, Lana kaskatı bir şekilde dikilirdi. Şimdi bile annesinin yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Onlara el salladım. Bize bakarak başlarını sallayıp Lana'nın burada olmasından memnun bir şekilde gülümsediler.

Bu gece ben kendi ailemi temsil ediyordum. Annemle babam kendi hallerinde başarılı insanlardı ama yine de Lana'nın ailesiyle bir kefeye konulmazlardı. Yaz tatili dolayısıyla Avrupa turundaydılar. Bir haftayı İtalya'da geçirecekler, sonra Bavarya Alpleri'ne, sonra da Prague'a gideceklerdi. Ben ise tüm yaz boyunca Lana'yla kalıyordum.

Yanımızdan geçen bir garsondan bir şampanya kapıp üstümden uzak tuttum. Biliyordum ki saniyeler içinde birisi kazayla bana çarpacak ve ben de elbiseme dökecektim.

Çadır tam kapasite doluydu ama yine de içeri insan alıyorlardı. Kalabalığın içinde bir o yana bir bu yana giderek kendime birkaç santimetrelilik bir yer bulabilmek için bakındım. Hiç yer yoktu. Lana'ya bir şey demek için ağzımı açmıştım ki Lana yanımda değildi. Parmak uçlarımda etrafımda dönerek Lana'yı bulmaya çalıştım ama faydası yoktu. Kalabalık bizi ayırmıştı.

"Naomi!" diye seslendi biri.

O tarafa döndüm.

Bana doğru gelen adam annemlerin bir arkadaşı olan Patrick'ti. Başının ortası keldi, yanlarında ise kır saçlar çıkıyordu. Buradaki çoğu insan gibi o da aşırı zengindi ki bu da ona güç veriyordu.

Ama al yanakları ve yüzünde koca bir gülümsemesi vardı ve bu da onu canayakın kılıyordu.

"Merhaba."

"Bu gecenin partisine ev sahipliği yapan kişiyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır, tanışmadım."

"Bunu halletmemiz lazım!" Patrick çevresinde tam bir tur atarak Max'i görmeye çalıştı. Sonunda pes edip ellerini ağzının yanlarına götürüp ev sahibine seslendi. Etrafımızdakilerin çoğu bir an susup ona kızgın bir bakış attılar. Patrick farkına bile varmayıp içkisinden bir yudum aldı. "Şu çocuk... o başka bir şey."

Otuz yaşın altındaki herkes Patrick tarafından "şu çocuk" olarak anılırdı, yani bu Max denen kişi fazla yaşlı olamazdı. Ama her ne kadar bu gizemli ev sahibiyle tanışmak ilgimi çekse de Lana'yı bulmak zorundaydım. Burada olmamın tek nedeni oydu. "Biliyor musun, onunla tanışmak zorunda değilim," dedim. "Ben Lana'yı arı — "

"Saçmalama," diye sözümü kesti Patrick. "Sadece birkaç dakikanı alır."

Kalabalığı taramaya devam etti.

"O, şimdi benim borsacım ve bu yıllardır aldığım en iyi karar!" dedi Patrick dalgın dalgın. "Çekincelerim vardı... Evet, vardı. Neden bu çocuğa yatırımlarımı emanet edeyim ki? Ama beni haksız çıkardı!"

Patrick güldü ve nihayet bana baktı.

Nazikçe gülümsedim.

Başımı çevirip baktım, çünkü bu Max'e ancak bu kadar bakmayı planlamıştım. Şöyle bir bakış ve belki bir de nezaketten el sallardım. Hepsi bu kadar.

Ama öyle olmadı.

Olan şu ki ona bir kez baktım ve gözümü ondan alamadım. Sanırım gözümü kırpmadım bile.

Max'in yaşlı olmakla alakası yoktu. Hem de hiç.

Uzundu, 1,85 civarındaydı. Bu boyda birinin ince yapılı

olmasını beklerdim ama beyaz Oxford gömleği omuzlarını sarıyordu. Gömleğin kolları dirseklerine kadar katlanmıştı ve bileklerinden güçlü kollarının üst kısımlarına doğru çıkan mavimsi damarları görebiliyordum. Duruşu rahattı, bacak bacak üstüne atmış, yanındaki adamı dinlerken elle-rini siyah kumaş pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Onu klasik yakışıklı tarifine uyduran tüm özelliklerini sayabilirdim size ama kendim bile neredeyse hiç fark etmemiştim. Tüm fark ettiğim yüksek g veniydi. Kendine güveni gözlerinden ve geniş g l msemesinden yansıyordu.

Orada  yle dikildik e, sanki alan gitgide daralıp bana yaklaşıyordu.

Parmak uçlarımda durup birinin omzunun üzerinden baktım ve onu gördüm.

Kızıl saçlı güzel bir kadın ona doğru eğildi. Max ona gülümseyip kalabalığı taradı. Onu seyrettiğim tüm bu süre boyunca beni fark etmemişti ama o an beni gördü. Gözle-rimi kaçırmak yerine cesurca ona bakmaya devam ettim.

Bir kaşı kalktı ve dudaklarında seksi bir gülümseme be-lirdi. Masadan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı.

İşte *bu*. *Yaklaş*, diye çağırdım gözlerimle.

O gülümseme banaydı. Doğrudan bana bakıyordu. Biri bana çarptı ve "pardon" diye mırıldandı. Gözlerimi Max'ten çekmeden o kişiye elimle önemli değil diye işa-ret ettim. Sanki b y lenmişim. Gözlerimi alamıyordum. O bana doğru gelirken i im heyecanla ürperiyordu. Eğer odanın diğer tarafındayken bile böyle hissediyorsam, ben-den birkaç santim ötede durduğunda ne olacaktı?

"Gel buraya oğlum," dedi Patrick.

Sı rayıp Patrick'e baktım. Burada olduğunu unutmuş-tum. Aslında her şeyi unutmuştum. Müziği, kahkahaları ve bir oda dolusu insanı...

“Naomi’yle tanıştın mı?”

Doğrudan gözlerine baktım. Sakin ve kontrollü göründüğümü biliyordum ama elbisemin, tenimin ardında, kaburgalarımın gerisinde, kalbim davul gibi güm güm atıyordu.

Sadece nefes al, Naomi, dedim kendime. O da diğer tüm erkekler gibi bir erkek işte.

“Hayır,” dedi. Gözlerinde muzır bir parıltı vardı. “Tanışmadım.”

Elini uzattı. Bana onunla daha önce tanışıp tanışmadığımı sorgulatan samimi bir gülümsemeyle baktı. Tüylerimin ürpermesi geçti. Ama öyle olsa bu gülümsemeyi hatırlardım. Bu duyguyu hatırlardım. Daha önce tanışmamıştık.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

O. Ses.

Derin, neredeyse hipnotikti. Güneyli şivesi vardı. Her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyordu. Ağzından tek bir basit sözcüğün çıkması yasaktı sanki.

Bana gülümsedi. Dudaklarından başlayıp gözlerine kadar yol alan yavaş bir gülümsemedir. O gülümsemenin her bir santiminin kalbimi delip geçtiğini hissettim.

Elini sıktım.

Kanım kaynamaya başladı. Elini daha da sıktı. Çekmek istedim ama o birkaç saniye daha tuttu. Birbirimizin gözlerine baktık. Daha önce bir kez bile birinin bana böyle baktığını hatırlamıyordum. Gözleri bir bakışla beni deldi. Bedenimi delip geçtiğini hissettim.

Nihayet konuşabildim. “Ben de,” dedim.

Bu sırada soyadımı sordu. Ben de söyledim. Başka sorular da sordu ve ben de cevapladım. Bir dakika sonra da Lana’yla birlikte oradan ayrıldım.

Görev tamamlandı.

Oyun bitti.

Hepimiz kendi yolumuza devam ettik.

Sadece hiç de öyle olmadı.

"Naomi," dedi, ismimi onun ağzından duymaya alışabilirdim. "Naomi, bu gece eğleniyor musun?"

"Eğleniyor muyum?" diyerek düşündüm ve boş kadehime baktım. Ellerim titriyordu. "Şey, eğleniyordum." Garson geldi. Boş kadehimi yeni bir içkiyle değiştirdim ve Max'e gülümsedim. "Boş ver. Şimdi her şey daha iyi."

Kollarını kavuşturdu ve bana öldürücü bir gülümsemeyle baktı.

Herkes her zaman ukala ağzımın başıma dert açtığını söylerdi ve muhtemelen de haklılardı. Ama Max alınmış gibi durmuyordu. Aslına bakılırsa, ukala ağzım onun gözlerini yüzüme mihlayan tek şey gibiydi.

Bir adım daha yaklaşp başını yana eğdi. "Parti hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir adım yaklaştım. "Bu soruyu bana sormaman gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Başımı sallayıp gülümsedim. "Oraya bak." Köşedeki şişman, kelleşmeye başlamış bir adamı işaret ettim. Max döndü ve omzu benimkine değdi. İkimiz de adamın arkadaşlarıyla kadeh kaldırışını izledik. İçtiler ve kahkahaları çadırın içini doldurdu. "Bence o tüm kalabalığa yetecek kadar eğleniyor."

Max sırttı.

Başımı çevirdim ve yeni hedefimi buldum. Lana'nın annesi. "Mesela şu güzel bayan." Tam Max'in önündeydi ama biraz eğilip ona daha yakından baktı. Çenesi saçıma değdi. Bir an nefesimi tutup, sanki bir şey hissetmemişim gibi konuşmaya devam ettim. "O dikkatlerin odağında olabileceği bu tür partiler için yaşıyor. Ve orada durup arkadaşlarına, hizmetçisinin elbisesini kuru temizlemeciden zamanında almadığından ve bahçıvanın gül fidelerini bu-

damadığından yakınacak." Tam o sırada Lana'nın annesinin etrafındaki bayanlar ona doğru eğilip kolunu sıvazladılar. "Ve şimdi de arkadaşları ona taziyelerini sunuyorlar, çünkü hayatta sağlıklı güllerden daha trajik hiçbir şey olamaz."

Bana bakıp gülümsedi. Aramızda bir çekim vardı. Onunla konuşmak doğal geliyordu. Öyle kolaydı ki.

"Sence konuştukları bu mu?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ama sen onlar gibi değilsin?"

Max biraz daha yaklaştı. Harika kokuyordu. Kolonyasından mıydı, duş jelinden miydi yoksa kendi kokusu *Eau de Max* miydi bilemiyorum. Herhalükârdâ, yüzümü boyuna gömmek istedim.

Gözlerimi kırpıştırıp bu fikri aklımdan uzaklaştırdım ve sorusunu düşündüm. Ama mantıklı bir cevap oluşturamadım. O bana bu kadar yakın dururken her şeyi görebiliyordum. Siyah kalın kirpikleri, gözlerindeki kahverengi tonlar ve sağ gözünün altındaki küçük yara izi.

Ona bakmaya devam edip çoğu insanın fark edemeyeceği şeyler bulmak istedim. Ama o orada durmuş, kaşları havada, benden bir cevap bekliyordu.

Kadehimi dudaklarıma kaldırıp bir yudum aldım. Alabileceğim her türlü sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Çenemin hattını, boğazımın kıvrımını izledi, sanki donakalmış gibiydi. Şampanya kalmamıştı. Boş kadehime bakakaldım. "Tartışılabilir içme alışkanlıklarım dışında, hayır, oradaki insanlar gibi değilim."

Gözlerimi kaldırdım, yorumumu komik bulmuş olsun diye deli gibi dua ediyordum. Ama o yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Şehvet ve korku karışımı bir

ifadeydi bu. Onu suçlayamazdım tabii. Hayatınızda kaç kez bu derece bir çekim yaşarsınız ki?

Gözlerimi kırptım ve üzerimizde asılı beyaz ışıklar bulanıklaştı. Etrafımızdaki sohbetler sustu. İkimizin etrafına bir perde çekildi. Kendi dünyamızdaydık.

Gözleri yavaşça vücudumda gezindi. Bu geceki parti için muhafazakâr bir elbise giymeye özen göstermiştim ama Max beni çabucak soyuyor, sanki soluk pembe, kısa kollu elbisem aslında yokmuş gibi hissettiriyordu. Kanım doğrudan beynime çıktı.

Uzanıp en yakındaki sandalyeye tutundum.

Ve sonra birisi boğazını temizledi ve ikimiz de Partick'in hâlâ yanımızda durduğunu fark ettik.

Az önce susan tüm sesler şimdi en yüksek seviyede geri gelmişlerdi. Etrafımda bir ses dalgası yayıldı. Müzik çalıyordu. Garsonlar kalabalığa girip çıkıyorlardı. Biri bana çarptı.

Bizim anımız sona ermişti.

"Misafirlerimin yanına dönmeliyim," dedi yavaşça.

"Evet."

Yerinden kıpırdamadı. Ben de öyle.

Nihayet bir adım geri atabildi. "Yakında görüşürüz."

İşte gitti.

Birkaç dakika sonra Lana'yı buldum. Yüzünde endişeli bir ifadeyle barın yanında dikiliyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"İşte buradasın," dedi bir rahatlamayla.

"Onu gördüm."

Lana kaşlarını çattı. "Kimi?"

"Ev sahibini. Max'ı."

"A... öyle mi?"

Başımı salladım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Başım

hâlâ dönüyordu. "Peki ne düşünüyorsun onun hakkında?" diye sordu.

"Kayda değer," diye mırıldandım.

Max, gösterebileceğim kadar yakında duruyordu. Ona baktığımdan tamamen habersiz, bir misafirle konuşuyordu. Bu durumdan faydalanıp Lana'yı dürttüm.

"İşte orada," dedim.

Lana o tarafa baktı. Gözünü kırıştıırıp tekrar bana baktı. Belki de duygularım gözlerimden okunuyordu. Belki de Lana'nın gülümsemesini silen şey buydu. "Lachlan'a ne oldu?" dedi.

Omurgam kaskatı kesildi ve saniyeler önce hissettiğim coşku kayboldu. Sanki kulaklarım fırlamıştı ve şimdi her şeyin sesi kısılmıştı.

"Ne olmuş Lachlan'a?" diye cevap verdim.

Lana benim en iyi arkadaşımdı. Benim hakkımda bilebilecek her şeyi bilirdi ve Lachlan'a olan duygularımın da ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

"Neden ondan bahsettin ki?" Ona hiç cevap verme şansı tanımadan, "O burada değil," dedim sertçe. "O yüzden ondan bahsetmeyelim."

Lana bana bir süre daha baktıktan sonra başını salladı. "Tamam."

Benimle Max'in arasında ne geçtiğini öğrenmek için zorlamadı. Ama zorlasaydı, benim tepkimi anlardı. Korkumu görürdü. Hiçbir erkek karşısında böyle hissetmemiştim, Lachlan Halstead dışında.

Lachlan'a dair tüm anılarımı kenara itip partiden ayrılanlara kadar aklıma getirmeyecek kadar güçlü olduğumu umdum.

Plan on beş dakika kalmaktı ama bir türlü çadırdan çıkıp gidemiyordum. Biz de kaldık. Lana'nın anne-babasıyla konuştuk. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Bir şarkı-

da dans ettim. Ve ne zaman Max yakınlarda olsa bedenim canlanıp kanım kulaklarımda uğuldadı, kalbim göğsümde dans etti.

Akşam sona eriyordu. Orada bulunan çoğu kişi biraz sarhoş olmuştu. Ben de onlardan biriydim. Ama Max yüzünden miydi, yoksa şampanyadan mıydı, emin değildim.

Max, müzisyenlerin oturduğu sahneye çıktı. Kalabalığa bakarak kadehini tıklattı. Konuşmalar giderek sustu. Her bir baş ondan tarafa çevrildi.

Kadehini kaldırdı. Herkes de öyle yaptı. Ben hariç herkes. Benim kadehim göğsüme dayanmış duruyordu.

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum...” Bundan sonra ne dedi? Bilmiyorum. Etrafımdaki insanları izliyordum. Herkes onun büyüüne kapılmıştı. Max, gülümsemesiyle insanları kendine çekiyordu, bu onun cazibesiydi. Bunun kendisinin güçlü yanı olduğunu biliyor ve kendi lehine kullanıyordu.

Onu izleyip bu gizli halkaya bu kadar çabuk girebildiğine göre ne kadar gücü olmalı diye düşünürken içkimi çalkaladım.

“Herkesle yakında tekrar görüşmeyi umuyorum.” Gözleri benimkilerle buluştu. Tüm vücudumda ani bir ürperme hissettim. İlk hissiyatım tehlikeli bir şeyle karşı karşıya gelmiş yabani bir hayvan gibi geri çekilmek oldu.

Ama o bakışlarını çekip tekrar kalabalığa doğru cazibeyle gülümsedi. “Şimdi gecenin geri kalanının tadını çıkarın!”

Herkes mırıltıyla onaylayıp şaraplarını içtiler. Ama Max onlarla içmedi. Gözleri benim gözlerimi buldu ve şarap kadehini bana doğru kaldırdı.

Sessiz bir şerefe.

Hazır ol, diyordu o kadeh kaldırışı. Tembel gülümseme-

si kayboldu ve gözleri birbirimize baktıkça daha ateşli bir hâl aldı.

Onun hareketlerini taklit ederek kadehimi kaldırdım.
Neye bulaştığımı hiç bilmiyordum.

DÜŞÜŞ

Sonraki birkaç gün boyunca zamanımın çoğunu Lana'yla birlikte geçirdim. Max'i bir kez bile görmedim. Ama görmeyi istemiyor değildim. Kalbim ve hafızam bana sataşmak için birlik olmuşlardı. Onun yüzü ve o gün hissettiklerim aklımdan çıkmıyordu. Yavaş yavaş sabırsızlanmaya başlıyordum. Onu tekrar görmek istiyordum. O duyguyu yine hissetmek istiyordum ve bu beni korkutuyordu. O yüzden bu güçlü arzunun üstünü kapatabilene kadar bekliyordum.

Ama bugün bu değişmek üzereydi.

Lana'yla birlikte öğle yemeğine gidecektik. Ama o sola döndü ve bir baktım ki Tysons'dayız. Tysons, McLean yakınlarında bir iş bölgesiydi.

Caddenin kenarına paralel park edip orada öylece oturduk. Lana gergin bir şekilde parmaklarını bacağına vurarak camdan dışarı bakıyordu.

"Sonsuza dek burada oturup geçen insanlara mı baka-
cağız, yoksa yemeğe mi gideceğiz?" diye sordum.

Lana arka koltuğa uzanıp bazı evraklar aldı. "Babam için bunları bırakmam lazım."

"Benim yapmamı ister misin?" dedim.

Kalabalık hakkındaki duygularını biliyordum... insan-

lar hakkında genel olarak. Bu, Lana'nın yapmak zorunda olduğu getir götür işlerini onun yerine ilk kez yapışım olmayacaktı. Ayrıca, karnum açtı ve ne kadar çabuk buradan ayrılıp en yakın restorana gidersek o kadar iyiydi.

Lana'nın evrakları bana vermesini bekledim. Ama o, kâğıtları daha da sıkı tuttu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Camdan dışarıya, yanımızda yükselen binaya baktı. Ben de onunla birlikte baktım. İnsanlar sıcaktan kaçınmak için arabalarına ya da mağazalara hızlı hızlı girerken bu bina nemli havada dimdik duruyordu. Dönen kapıların üzerinde siyah harflerle şirketin ismi yazılıydı ve ben niha-yet onun çekincesini anladım.

Ona döndüm. "Max burada mı çalışıyor?"

Yavaşça başını salladı.

"Peki, sen niye endişelisin?" Gülümsedim. "Lana, bu çocukla bir kez karşılaştım. Hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."

"Ama... Lachlan. Günlerdir onunla konuşmadın."

Ellerimi havaya attım. "Neden birdenbire ondan söz ediyorsun? Lachlan hakkında pek konuşmazsın sen. Aslına bakarsan, birkaç gün öncesine kadar ondan bahsettiğini hiç sanmıyorum! Onunla konuşmamamda hiçbir kötülük yok," diye cevap verdim.

Lana ikna olmuşa benzemiyordu, ben de duygularımı gözlerimden belli etmeme konusunda pek başarılı olmadığımından emindim. Lachlan'ın ismi her geçtiğinde, içimde derin bir acı hissediyordum.

"Hadi ver şu evrakları bana," dedim sakince. "Sekreterine ya da iş arkadaşlarından birine ya da önüme kim çıkarsa ona veririm."

Lana hiçbir şey demedi.

"Ya da sen ver," diye teklif ettim.

Lana evrakları uzattığım elime koydu. Arabadan çıkmadan önce ona son bir kez baktım. Dudaklarını sıkmış camdan dışarı bakıyordu.

“Önemli bir mesele değil bu, tamam mı?” dedim. “Max sadece adamın biri. Hepsi bu.”

“Tamam tamam.”

Gülümsemesini bekledim. Kimse Lana gibi gülümsemezdi. Gülümsemesi yüzünü tamamen değiştirdi. Kasvetli ve sessiz biri olmaktan çıkar, öyle güzel biri olurdu ki dönüp bir kez daha bakmak isterdiniz.

Ama bana gülümsemedi.

Kapımı açtım, konuşmamızın bitmediğini biliyordum. Hem de hiç.

“Ofisi yedinci katta,” diye seslendi Lana.

Ona doğru başparmağımı kaldırarak onayladım ve kavurucu sıcaklığın içine doğru yürüdüm. Burada beş dakikadan fazla kalsam erimeye başlayabilirdim. Sıcak uzaktaki her şeyi bulanık gösteriyordu. Kaldırımlardan buhar çıkmasına şaşırmıştım.

Sadece birkaç adım ötemde dönen kapılar duruyordu. Kapılara bakıp kalırken zihnimin Max’in görüntüsünü çağırıp durmasına engel olamıyordum.

Kulaklarımda onun sessiz kadeh kaldırışı yankılandı. *Hazır ol.*

Ve bu kavurucu sıcakta titredim.

Derin bir nefes alıp Lana’nın tarifini takip ederek ana lobiyi geçtim. Siyah granit döşemede parmak arası terliklerim ses çıkarıyordu. Giriş yapıp bir ziyaretçi kartı kaptım ve asansöre gittim. Etrafım takım elbiseli adamlarla doluydu. Sessizce cep telefonlarıyla ya da birbirleriyle konuşuyorlardı. Asansörün kapılarından kendi yansıma baktım ve beyaz kısa şortum ile yeşil sporcu atletimin içinde göze çarptığımı farkına vardım.

Nihayet kapılar açıldı. 7'ye bastım. Yukarıda sayıların yanmasını izlerken parmaklarımla bacağıma vurup duruyordum. Saçmaydı ama gerilmeye başlıyordum. Belki de bu hiç iyi bir fikir değildi. Belki de Lana haklıydı.

2, 3, 4...

Derin, titrek bir nefes aldım.

5, 6...

Kâğıtları daha sıkıca kavradım.

7...

Kapılar tipik bir ofise açıldı. Duvarın dibinde siyah yumuşak sandalyeler. Yüksek binaların siyah-beyaz resimleri. Sehpalarda dergiler. Boşluklara yerleştirilmiş yeşil bitkiler. Odanın tam ortasında da sekreter masası, masada da güzel bir kumral vardı.

Bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

Şunu hallet ve çık buradan, dedim kendime.

Kumral başını kaldırıp baktı. Bana içtenlikle gülümsedi. Ama kılığımı fark edince gülümsemesi söndü. Onu suçlayamazdım tabii. Masadaki isimliğe baktım. Sophie Miller.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Elimdeki zarfları havaya kaldırdım. "Bunları bırakmam gerekiyor."

"Bana verebilirsiniz. Ona ulaşmasını sağlarım."

"Teşekkürler," dedim.

Sophie bir kalep ve notdefteri kaptı. "Kimden olduğunu söyleyeyim?"

Masaya eğildim ve gülümsedim. "Ben yerel striptiz klübünden Starlight. Patronunuzun bir açık hesabı var ve ben de sadece yeni faturasını getirmiştım."

Kalemi düştü. Sophie birden başını kaldırdı. Ağzı açık kalmıştı. Eğlenceliydi bu. Anksiyetem biraz geçmeye başlamıştı.

Ve tam rahatlamaya başladığım sırada arkasındaki kapı açıldı. Bir adam dışarı çıktı. Max değildi.

Gülümsedim.

Rahat bir nefes almak istedim ama adamın arkasından hemen Max çıktı. Gülümsemem durdu. Vücudum ürpermeye başladı. Üzerinde lacivert kumaş pantolonun içine sokulmuş beyaz bir gömlek vardı. Çizgili bir kravat ve de üzerine göre dikilmiş yeleği geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Kollarını kavuşturunca bileğindeki gümüş saatini gördüm.

Vücudum ağırlaştı. Hareketlerim yavaşladı. Ve hepsi de onun yüzündendi. Masaya tutundum. Bana doğru bakmıyor olması bile bir şeyi değiştirmiyordu. Çekiciliği dalgalar halinde yayılıyor, beni aşağı çekiyor, her nefeste ciğerlerimi sıkıştırarak yavaş yavaş boğuyordu.

Max konuşurken yüzünde odaklanmış bir ifade vardı. Tam havasında olduğunu biliyordu. O uyanık bir işadamıydı. Ne zaman susup dinlemesi, ne zaman konuşması gerektiğini bilecek kadar zeki biri.

Azıcık toplamayı başardığım direncim sönmeye başlıyordu. Buradan çabucak çıkmalıydım. Sophie'nin dikkatini çekmeye çalıştım. "Çalıştım" buradaki anahtar kelimeydi. Max'e öyle odaklanmıştı ki.

Terbiyemi kullanmayı denedim. Kibar bir sesle Sophie'nin adını söyledim. Bana bakmadı.

Masaya tıklattım. Hâlâ bir şey yok. Göz ucuyla Max'e baktım. Konuşmayı toparlıyordu. Kalbim çarpmaya başladı. Sanki bunlar bir bomba suratımda patlamadan önceki son saniyelerimmiş gibi hissediyordum.

"Hey." Parmaklarımı şıklattım. "Sophie!"

Aniden başını bana çevirip sabırsızca baktı. "Evet?"

Kelimeleri aceleyle sıraladım. "Gitmem gerek. Naomi uğrayıp bunları bıraktı diyebi— ?"

Max cümlesini yarıda kesip durdu. Dolayısıyla ben de öyle.

Başını bana doğru çevirdi. İçimden kendime küfrettim. Konuşurken el kol hareketleri yapıyordu ve şimdi elleri havada donup kalmıştı. Gözlerini kırıştırıp bana gerçek değilmişim gibi baktı.

Keşke öyle olsaydı. Keşke parmaklarımı şıklatıp o saniyede yok olabilseydim.

Sessizliği yanındaki adamın da susup bana bakmasına neden oldu. Adam bir Max'e bir bana bakıp müsaade istedi.

"Naomi?"

Nasıl yaptı bunu? İsmimi nasıl bu kadar şey gibi söyledi, şey... günahkâr?

Boğazımı temizledim. "Evet, benim."

Bana doğru yürüdü. "Nasılsın?"

Omuz silkip elimdeki zarfları sıkıca tuttum. "İyiyim."

Ellerini ceplerine sokup Sophie'nin masasına yaslandı. "Yazın iyi geçiyor mu?"

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak konuşurken masaya baktım. "Evet. Cidden meşgulüm işte. Bilirsin."

"Ah, tabii ki. Meşgul," diye tekrarladı.

Gözlerimi kaldırdım ve onun bakışlarına yakalandım.

"Evet, işte arkadaş ziyaretleri, günlük işler falan. Buradayken tüm zamanımı değerlendireyim dedim."

Bu bir yalandı. Bu sabah Lana beni uyandırmasaydı, öğlene kadar uyuyacak ve sonra kucağımda bir tabak brownieyle oturup insanların yaşamlarını konu alan televizyon programlarının tekrar izleyecektim.

"Ne kadar süre burada kalacaksın?" diye sordu.

"Eylüle kadar."

Belki gözlerim yanılıyordu ya da zihnim bana oyun oynuyordu, ama yemin ederim ki bana santim santim yak-

laşıyordu. Ya da ben ona yaklaşıyordum. Her halükârda, aramızdaki mesafe yavaş yavaş yok olmaya başlıyordu.

Ellerime baktım. Kâğıtları o kadar sıkı tutuyordum ki birkaç dakika sonra tomar haline geleceklerdi. Aklım yeri-ne geldi. Zarfları ona uzattım.

“Sadece bunları bırakacaktım.” Max önce zarflara sonra bana baktı. “Michael için,” dedim aptal gibi.

Hiçbir şey demedi. Sadece sırtıp elini uzattı.

Eğer bu bir film olsaydı, bu kısımda duraklatma tuşuna basardım. Ve ekranda elime işaret ederdim. Ellerimiz birbirine değmesin diye nasıl da kâğıtların en ucundan tutmaya özen gösterdiğimi gösterirdim size. Sonra oynatma tuşuna basardım ve o zaman parmaklarının elimin tersine değdiğini ve benim de orada donup kaldığımı görürdünüz. Ve eğer çok dikkatli dinlerseniz, hafif bir yırtılma sesi duyabilirdiniz. Bu kalbimin yırtılmış bir kurdela gibi çö-zülmesinin sesiydi.

Hepsi tek bir dokunuş yüzünden.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Bir adım geri attım. “Ben gideyim. Böldüğüm için özür dilerim.”

“Bölmüyorsun.” Bir parmağını kaldırdı. “Beklesene.”

Sophie’ye baktı ve ona öğle yemeğine erken çıkabileceğini söyledi. Sophie eşyalarını topladı. Yanımdan geçerken merakla beni tepeden tırnağa süzdü. Ona kalmasını söylemek istedim. Hatta ona ukalalık yaptığım için özür dileyecek kadar ileri gitmeye bile razıyım. O kadar çaresizdim yani.

Ama o gitti. Kapı arkasından kapandı.

Hiç ses yoktu. Telefonlar çalmayı kesmişti. Yazıcılar ve faks makineleri susmuştu. Ne bir ses ne de kahkaha. Hatta ne de ayak sesi. Hiçbir şey. Sadece ikimiz.

Bu kez cidden benim kafamda değildi. Bu kez, gerçekten kendi dünyamızdaydık.

“Neydi o?” dedi Max.

“Ne neydi?”

“Sekreterimin sana bakışı.” Benimle konuşurken zarfı açtı. Ellerini izledim. Uzun, uca doğru incelen parmaklar. Kollarından yukarı mavimsi damarlar çıkıyordu. O ellerin belime dolanıp tenime bastırıldığının, beni sert vücuduna doğru çektiğinin hayali zihnimden geçiverdi. Anlık bir hayaldi. Ama midem buruldu ve ona duyduğum arzu milyon kere arttı.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu.

“Ah, önemsiz bir şeydi,” dedim kaçamak bir şekilde.

Bir kaşını kaldırdı. Konuyu değiştirdim.

“Peki,” dedim yavaşça, yeni bir konu düşünmeye çalışarak.

Max masaya yaslandı. “Hayır hayır, konuyu değiştirmeye çalışma. Sekreterimle aranızda ne geçti?”

Israrcıydı. Neden bu kadar şaşırımtım ki?

“Kendimi pek de profesyonel olmayan bir şekilde tanıtmış olabilirim,” dedim.

Vücutuyla bana doğru döndü. Basit ama dünyaya bedel bir değişiklikti. Bir adım daha atsam onu koklayabilirdim. Bir adım daha ve hayalimi gerçeğe dönüştürebilirdim. Bir adım —

“Nasıl tanıttın kendini?”

Bedenim irkildi.

Bu kez sorusundan kaçınmadım. “Sekreterine adımın Starlight olduğunu, yerel striptiz klübünde çalıştığımı ve buraya hesabını bırakmak için geldiğimi söylemiş olabilirim.”

Kızmasını bekliyordum. Ama sadece gözleri kocaman açıldı ve güldü. Karnından gelen derin bir kahkaha. Hiç

anlayamadığım bir nedenden dolayı ona gülümsedim. Gülümsedim ve asansöre doğru giderken omzum üzerinden ona el sallıyor olmam gerektiği hâlde yerimde kaldım.

Max daha yakma geldi. Gülümsemem kayboldu. İşte buradaydı. Aramızda hiçbir şey yoktu. Onu kırıvatından tutup çekebilirdim. Onu öpebilirdim. Hayallerimi gerçekleştirip saniyeler içinde bedenini bedenime dayayabiliyordum.

Bunların hiçbirini yapmadım.

Günüşiği masaya vuruyordu. Tenimi ısıtıyordu. Max'in bakışları sabit kaldı. Tenimin alev alev yanmasına neden oluyordu.

Yavaşça geri çekildim. "Gitmeliyim." Bir adım daha atıp gözlerimi ondan çektim. "Seni görmek güzeldi."

Daha birkaç adım atmıştım ki arkama dönüp seslendim, "Sekreterine tüm Starlight olayından dolayı üzgün olduğumu söyle."

"Yarın geri gelip benimle öğlen yemeğine çıktığın zaman kendin söylersin."

Durdum. Kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Benimle işi bitmemiştii.

"Hatta daha iyisi, cumartesi seni akşam yemeğine çıkarayım."

Elim kapı kolundan santimetreler uzaktaydı. Metal kola baktıktan sonra gözlerimi sıkıca kapattım.

Söylediği şeyden hoşlanmak istemedim. Hiçbir şey hissetmemek istedim. Ama her şeyi hissettim. Bu beni korkuttu. Haklı olarak. Siz daha farkına bile varmadan kalbinizi açma gücüne sahip biri sizi korkutmalıdır.

"Naomi."

Döndüm. Masaya yaslanmış, o kadar serinkanlı görünüyordu ki gerekirse pençelerimle kendimi odadan atmaya hazırdım.

Çevik bir hareketle kendisini masadan itti ve yavaşça bana yaklaştı. "Evet demene engel olan nedir?"

Aranızdaki elektrik. Seni her gördüğümde daha da güçlenen bir şey. Beni senin tüm dikkatini çekmek isteğimden alıp senin evreninin merkezi olma isteğine götürüyor.

Hiçbir şey demedim.

Max bana bakarak başını yana eğdi, cevabımı tahmin etmeye çalışarak.

"Benimle akşam yemeğine çık sadece," dedi.

"Bakalım," dedim.

"Basit bir evet ya da hayır işimi görür."

"Bakalım," diye tekrarladım yavaşça.

Başka bir kelime daha edemedim kapıyı itip açtım. Dermanı kesilen bacaklarımla asansöre doğru yürüdüm.

Asansör kapılarının açılmasını beklemek yıllar sürmüş gibi geldi. Paslanmaz çelik kapılarda Max'in yansımaları görebiliyordum. Doğrudan bana bakıyordu. Nihayet kapılar açıldığında telaşla içeri girip L'ye bastım. Kapılar kapanmadan önce gitmiş olmasını umarak başımı kaldırıp baktım. Ama hâlâ aynı yerde, yüzünde dakikalar önceki ifadeyi bozmadan duruyordu.

Asansör hareket etmeye başladı. Karnım bir garip oldu. Gözlerimi kapayıp derin bir iç çektim.

Max'in bende uyandırmasını beklediğim tek şey şehvetti. Bu doğal bir duyguydu. Kimyasal bir tepki. Ama bundan daha ileri gitmeme neden oluyordu. Artık onun zihnini tanımak istiyordum. Gerçek Max'i. Her şeyi bilmek istiyordum.

Bu kötüydü.

İŞARET

Çarşamba, perşembe, cuma.

Ray-ban gözlüğümden yansıyan gün ışığı. Lana'yla gülüşmeler. Arabayı sürerken uzanmış, rüzgâra dokunan elim.

Yaz tatilinin tadını çıkaran rahat bir üniversite öğrencisi rolünü oynarken günler birbirine geçiyordu. İyi bir iş çıkarıyordum. Bu üç günün Max'e bir cevap vermeden önceki bekleme sürem olduğunu kimse bilmiyordu.

Hiç aramadı. Ve bu beni deli ediyordu. Telefonuma bakıp duruyor, ekranımda onun numarasının çıktığını görmek istiyordum. Yeniden on beş yaşımıdaydım, acınası küçük bir köpek yavrusu gibi içim gidiyordu.

Cumartesi oldu.

Sabahı telefonumdan uzak durarak geçirdim. Bir duş alıp yatak odamda bir saat volta attıktan sonra, onu aradım.

Hemen cevap verdi.

"Evet mi, yoksa hayır mı istiyorsun benden..." duraksadım ve candan dışarı baktım. "Bunu hâlâ istiyor musun?"

"İstiyorum," dedi yavaşça.

Sesini duymak anında kanımın vücudumda şiddetle akmasına neden oldu.

Nefes alıp verdim; nefesim titrekti. "Öyleyse evet."

Telefondan hınzır sırtışı hissedebiliyordum. "Seni seki-
zde alırım."

Kendime Max'le yapmayacağımı söylediğim her şeyi yaptım. Onunla yemeğe çıkmayacağımı söylemişim ve şimdi McLean'deki en güzel restoranlardan birinde onun karşısında oturuyordum. Hazırlanmaya özen göstermeyeceğimi söylemişim ama önü V dekolteli, sırtımı neredeyse tamamen açıkta bırakan koyu mavi, uzun bir elbise giydim. Sahip olduğum en seksi elbiselerden biriydi. Beni etkilemesine izin vermeyeceğimi söylemişim ama restorana girerken elini çıplak sırtıma koyduğunda tenim anında diken diken oldu. Bu elbiseyi giydiğime pişman olmuşum.

Ve şimdi Max'in bana attığı bakışlar yüzünden zar zor ayakta durabiliyordum. Bana baktığı zaman gözleri hafifçe kısılıyordu, sanki beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi. Sandalyemde geriye yaslandım. Göğsümden vurulmuş gibi hissediyordum.

Güm.

Ona, imkânsız gibi gelen bir şekilde açmıştım kendimi. Ona üniversiteden, sınavlardan ve ödevlerden hoşlanmayışından ve profesörlerden bahsettim. Ve Max tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadan, dikkatini tamamen üzerimde toplayarak dinledi. Bu heyecan vericiydi.

Max suyundan bir yudum aldı. Bir kolunu sandalyesinin üzerine atmış şekilde arkasına yaslanmıştı. Gri gömleği göğsünde ve kollarında geriliyordu. İçkimden bir yudum aldım. Üç kadeh şarap içmişim bile. Ona her baktığımda birden ağzım kuruyordu. Daha iyi bir dayanma mekanizması bulmalıydım, yoksa karaciğerim iflas edecekti.

"Peki, üniversite deneyimini yaşadın mı?" diye sordu.

“Öyle sanırım.”

“Sanıyor musun?”

Omuz silktilim. “Umduğum gibi değildi.”

“Ne umuyordun?”

Alt dudacağımı kemirip bu soru üzerinde düşündüm. “Daha fazla... özgürlük.” Kaşları kalktı, çabucak sözümü bitirdim. “Bilmiyorum... Sanırım kendimi bulacağımı düşünmüştüm. Klişe, değil mi?”

Max sırtıttı ve kalbim endişe verici bir hızda atmaya başladı. “Hiç de değil. Herkes bunu umar ama neredeyse kimse buna ulaşamaz.”

“Sen değiştin mi?”

“Hayır. Gördüğün gibi, derslerim iyiydi ama eğlence konusunda daha iyiydim.”

Onu eğlenirken hayal ettiğimde kolunun her hafta başka bir kıza dolandığını düşündüm ve kıskançlık karnımda köklenip ben üniversiteli Max’in hayalini aklımdan uzaklaştırmak zorunda kalana kadar tüm bedenime yayıldı.

“Eğer üniversitede yollarımız kesişseydi...” diye başladım yavaşça, kelimelerimi iyice tartarak. “Beni fark eder miydin?”

“O zaman da seni fark ederdim, tıpkı şimdi fark ettiğim gibi,” dedi samimi bir ses tonuyla. Kelimeleri içime işledi.

Max duraksayıp dirseklerini masaya koydu, söylemek üzere olduğu şey her neyse, sanki her şeye mal olacakmış gibi. Tam bu an benim konuşma sıramdı. Ona hiçbir şey duymama gerek olmadığını söylemem için mükemmel bir fırsattı. Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

“Hayatında biri var mı?”

“Hayatımda bir sürü kişi var.” Sorusunu düşünüyormuş gibi yaptım. “Dün bir arkadaşla öğlen yemeği yedim ve ondan sonra benzin almaya gitmem gerekti ve kendimi

7-Eleven'daki kasiverle konuşurken buldum... Daha da devam edebilirim böyle," dedim küstah bir şekilde.

Hınzır bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Demek istediğim, şu an çıktığın biri var mı?"

Ansızın aklıma Lachlan geldi. Sormadan, onu düşünmemek için çok çabaladığımı düşünmeden. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Aslında... çocukluğumdan biri var," dedim sessizce.

"Öyle mi?" dedi. Gözlerinde kıskançlık mı görüyordum, yoksa merak mı, emin olamadım.

"Uzun hikâye," diye açıkladım.

"Vaktim bol," diye cevapladı Max.

"Bu hikâye için değil."

Daha fazla bir şey söylemeyecektim. Lachlan'dan bahsetmek istemiyordum; sanırım ifademden belli oluyordu. Max hesabı istedi ve konu çabucak bırakıldı. Rahat bir nefes aldım.

Masadan aynı anda kalktık. O ceketini giyerken ben el çantamı sıktım. Çıkışa doğru yürürken avucunu sırtımda hissettim. Parmakları çıplak tenimin üzerindeydi. Önceki gibi, tam aynı noktadaydı.

Vale arabayı restoranın önüne park etmişti. Diğer herkes için muhtemelen bu sıcak bir yaz gecesi idi. Ama herkes Max'in karşısında oturmuyordu. Max'in gözlerini dakikalarca aralıksız bir şekilde üzerinden ayırmadığı onlar değildi. Teni alev alev yanan onlar değildi.

Derin bir nefes aldım.

Yolcu koltuğuna geçtim. Kapı kapandı. Etrafım Max'in traş losyonunun kokusuyla doldu. Diken diken olan kol tüylerimin üzerine ellerimi sürttüm. Düzelmeye başladılar. Max kapısını açınca yeniden dikildiler.

Arabayı çalıştırmadan önce parmaklarıyla direksiyonu

kavradı ve sanki tüm problemlerinin cevabı ellerindeymiş gibi gergin bir ifadeyle düşünceli düşünceli ellerine baktı. Sonunda bana döndüğü zaman gözleri sarı saçlarımdan bacaklarıma kaydı.

“Seni evine bırakabilirim.”

Devam etmesini bekledim.

“Ya da...” diye uzattı.

Bu kelimeyi duymak beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

“Benimle birlikte evime gelebilirsin.”

Bu kelimeleri söylerken sesini alçalttı.

Max sessiz kaldı. Ben sessiz kaldım. Motor uğuldamaya başladı. Arabanın kapıları kapandı. Konuşmalar ve kahkahalar duyuluyordu. Etrafımızdaki her şey ve herkes o an söyleyeceğim şeyin her şeyi değiştirme potansiyeline sahip olduğundan tamamen habersiz bir şekilde devam ediyordu.

Yalan söyleyip yarın erken kalkmam gerektiği konusunda saçma sapan bir hikâye uydurabilirdim. Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirdim. Ya da gerçekten yorgun olduğumu. Ama yapmadım. Bana doğru geleni yaptım.

“Senin evine,” diye onayladım.

Evine kadarki yolculuğun tamamı gergindi. Topuğum yere çarpıp durdu. Emniyet kemerime cankurtaran halatıymış gibi tutundum. Max sorular sordu, ben de tek kelimelik cevaplar verdim. Konuşmak istemiyordum. Tüm düşünebildiğim vardıgımızda neler olacağıydı.

Zamanın durmasını istiyordum. Derin bir nefes alıp kalbimi sakinleştirmek istiyordum. Ama göz açıp kapayıncaya kadar garağının girişine dönüyorduk bile. Max motoru durdurup bana baktı. Vücudundan gelen sıcaklığın bana verebileceklerinin farkındaydım.

Arabadan çıktı. Ben yerimde kaldım. Sanivelet sonra

kapımı açtı ve bana bakmak için başını aşağı eğdi. İçerideki ışık yüzüne vurup ela gözlerini aydınlattı. Bakışlarının dudaklarımla gözlerim arasında gidip gelmesini izledim.

Dudaklar. Gözler.

Dudaklar. Gözler.

Sonunda dudaklarımda kaldı.

“Dışarı çıkmada bir sakınca yok,” dedi Max yavaşça.

Öyle miydi gerçekten? Kelimeler kendi ağzından çıkarırken bile buna inanmış görünmüyordu. Neye bulaşıyorduk biz?

Dudaklarımda gergin bir gülümseme ile yolu göstermesine izin verdim. Buraya son gelişimde evine ancak şöyle bir göz ucuyla bakmıştım. Ama bu gece her şeye iyice baktım. Evinin boyutu makuldü. Ne çok büyük ne de çok küçük. Dışı tamamen tuğlaydı. Fundaların arkasına yerleştirilmiş spot ışıkları pencerelere sarı bir ışık yansıtıyordu. Ön kapıdan girdik. Antre genişti, dekor minimumdu. Oldukça sessizdi. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. Doğal gelmiyordu bu. Topuklularımın her bir sesi bana onunla yalnız olduğumu hatırlatıyordu.

“Evim evim, güzel evim,” diye sessizce mırıldandım.

Gerçi Max beni duyacak kadar yakınımdaydı. Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. “Evi gezmek ister misin?”

“Tabii.” Evde bir turun bir zararı olmazdı.

İlk durağımız sağ taraftaydı. Işıkları açtı. “Burası ofisim.”

Max alışkanlıktan olsa gerek çalışma masasına yürüdü. Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı ve masasındaki kâğıtlara bir göz attı.

Duvara yaslandım. “Fena değil.”

Gülümsedi. “Onayını kazandığına sevindim.”

Belirgin kaşları konsantrasyonla çatılmış bir şekilde

kâğıtları sağa sola koymasını izledim. Dirsekleri masaya dayalıydı. Daha yakınına gitmek istiyordum, ta ki onunla masa arasında kısılana kadar. Tüm dikkati bende olsun istiyordum

Tam o sırada, Max bana bakıp sıırttı. Bakışında hiç şaka yoktu. Gözleri beni duvara mıhladı ve hareketsiz bıraktı. İleri yürüyüp düşüncelerimi uygulamam için bana meydan okuyorlardı.

Nefesimi toparlamam bir saniyemi aldı. Kalbim göğüs kafesimin içinde neredeyse canımı yakacak kadar şiddetli atıyordu. Sonunda, titremeden hareket etmeyi başarabil-diğim zaman, odanın içinde dolaşıp etrafa baktım. Maun rengi büyük bir masa odanın ortasında duruyordu. Duvarlar kahverengiye boyanmıştı. Masanın karşısında iki deri sandalye vardı ve sol taraftaki duvar yerden tavana kadar kitaplıktı. Kitaplığın karşısında odada daha ziyade sırf görüntü olsun diye konulmuşa benzeyen bir kanepa vardı.

Max masanın etrafından dolaştı, sadece birkaç adım ötemdeydi. Telaşlanıp geri adım atmamaya çalıştım.

“Geri kalanını görmeye hazır mısın?” diye sordu.

Yatak odasını görmenin hayali aklımdan geçti. Bir adım geri attım. Birden bire evini turlamak pek de zararsızmış gibi gelmemeye başladı. “Geç oluyor. Eve dönmeliyim.”

Yavaşça yaklaştı. “Daha on bir. Ama eve gitmek istiyor-san seni eve bırakabilirim.”

Bacaklarım kanepeye çarpana kadar ilerlemeye devam ettim. Ağzımdan tek söz çıkmayınca daha da yaklaştı, tek ayağını bacaklarımın arasına koyarak beni etkili bir şekilde kafese kısırdı.

“Eve gitmek istiyor musun?” diye sordu yavaşça.

Nefessiz kalmıştım.

“Naomi?”

Gözlerim onun göğsüyle aynı hizadaydı. Başımı arkaya

eğmek zorunda kaldım. Arkaya, arkaya, arkaya, ta ki gözlerim onu gözleriyle buluşana kadar.

“Ne?”

“Sorumu cevaplamadın.”

“Düşünemiyorum,” diye geveledim. “Kişisel alanımı ihlal ediyorsun.”

Çoğu kişi bu sözle geri çekilirdi, ama Max ileri eğildi. Dudakları öyle yakındı ki. İşkenceydi bu. Gözümün önünde sallanan yasak meyve gibi— Sadece tek bir ısırık istiyordum.

“Emin misin?” dedi.

O saniyede gözlerimi kapayıp ona yaslanmayı her şeyden çok istiyordum. Aklımın bir köşesinde, bana bir soru sorduğunu biliyordum ama düşünemiyordum. İri yapılı vücuduyla tepemde dikiliyor ve ondan başka bir şeyi görmemi imkânsız hale getiriyordu. Kokusu etrafımı sarıp sarmalamıştı ve tüm yapabildiğim içime çekmekti.

“Hâlâ kişisel alanını ihlal ediyor muyum?”

Göğüslerim onun göğsüne dayanmıştı. Erkekliğini bacağımda hissediyordum. Göz kapakları yarıya indi ve nefesim kesik kesik çıkmaya başladı.

Bir insana bu kadar yakın durduğunuzda gözlerinizin ilk olarak gördüğü şeyler çılgınca. Burnunun benim burnuma sürtmesini ya da dudaklarının sadece birkaç santimetre ötede olduğunu fark edebilirdim. Ama tüm gördüğüm, biz ayrı durdukça boynundaki tendonların daha da gerilmesi idi. Göz bebeklerinin büyümesini izledim. Siyah kısım yavaşça yayılarak ela irislerini geride bıraktı. Öpüşmeyi erteleyip duruyordu ve bu da benim daha çok istememe neden oluyordu.

Sonra başı yana eğildi ve dudakları dudaklarımın üze-

rinde nazikçe hareket etti. Sanki dudaklarımın kıvrımını, tadını ezberliyordu. Yavaş gidiyordu. Beni kıvama getiriyordu.

Ben onun kadar sabırlı değildim. Dilimi ağzından içeri ittim. Ellerimi boynunun arkasında kavuşturup onu daha yakınıma çekmek için ellerimi kaldırdım. Ama o parmaklarımı yakalayıp kendi parmaklarıyla kenetledi. Avuçlarımız birbirine değdi. Dudaklarının basıncını arttırdığı anda ellerini de sıkı. Keskin bir nefes çektim.

Ve sonra Max geri çekildi. Tekrar tekrar gözlerini kırıştırdı. Ellerimiz hâlâ kenetliydi. Tamamen dokunmamızı engelleyen tek şey buydu. Sessizlik sağır ediciydi. Ama bu fırtına öncesi sessizlikti; şiddetli bir rüzgâr esmeden ya da güçlü bir şimşek çakmadan hemen önceki.

Onu ilk gördüğüm anın ve kadehini sessizce bana kaldırışının hatıraları geldi aklıma. Max kenetlenmiş ellerimizle beni kendine çekmeden önce kulaklarımda *Hazır ol* yankılandı. Ondan sonra her şey çığırından çıktı. Onunla tanıştığım günden beri içimde birikmekte olan bir yoğunlukla saldırdım ona. Ellerim pençeymişçesine gömleğini çekiştirerek giysilerini çıkarmaya çalıştım. Dudaklarımı hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi yalayıp emdi. Ağzına doğru inledim. Dizinin bacaklarımın arasına sokulduğunu hissettim. O an kanepede olduğumu ve onun da üzerime eğildiğini fark ettim. Umursama noktasını çoktan geçmiştim. O odaya adım attığım anda mantık yok olmuştu. Sadece dudaklarını dudaklarımda tutmayı deli gibi istiyordum.

Yaklaşmaya çalışarak sırtımı kamburlaştırdım.

Max'in elleri belimden yukarı kayıp kollarımı sıkıca tuttu. Saniyeler sonra beni itti. Kaşlarını çatarak bana bakarken göğsü inip kalkıyordu. Nefes nefese dudaklarımı yaladım.

Çenemi elinde tutarak panik halinde bana baktı. “Lanet olsun,” diye kükredi.

Yalnız değildim. Biliyordum ki benim hissettiğim her şeyi o da hissetmişti.

Avuçlarımı omuzlarına bastırıp onu kanepeye ittim. Topuklularımı ayağımdan fırlattım. Elbisemi yukarı topladım. Sanki sahibiymişim gibi üzerine çıktım. Beni durdurmadı. Kontrol dengesinin onun elinden çıktığını biliyormuş gibi gözleri büyüdü.

Sadece bir öpücük daha. *Bir dokunuş daha ve işim bitmiş olacak,* diye düşündüm kendi kendime. Ve Max’e olan iştahımı dizginlemek için devam etmek bana tamamen mantıklı geliyordu.

Bir hızlı hareketle gömleğini pantolonun içinden çıkardım. Düğmeleri açacak kadar sabrım yoktu. Parmaklarımı, sanki kendi başlarına akılları varmış gibi kumaşın altına girdiler. Dudaklarımı dudaklarından ayırmadan dizlerimin üzerine kalktım ve parmaklarımı her bir sert çıkıntıyı ezberleyerek karnında gezdirdim.

“Kahretsin,” diye tısladı.

Boynuna doğru gülümsedim ve vücudunun altımda ne kadar gergin olduğunun tamamen farkında olarak ağırlığımı üzerine bastırdım. Kopmaya hazırdı. Hemen oracıkta bana sahip olmaya hazırdı. Tüm bunların en çılgınca kısmı da bunu yapmasını ben de istiyordum.

Bir öpücük daha mı? Kendimi mi kandırıyordum?

Max’in bir öpücüğüyle doymak bilmez bir hâle geldim.

Dudak ısırılmalar.

Çıplak tene dokunmalar.

Eller her yerde.

Hepsini istiyordum.

Dilim boğazına doğru kaydı ve atan nabzına vurdu. Ellerimi gömleğinin altından çektim ve doğruca düğmeleri-

ne uzandım. Dokunduğum şeyi görmeye hazırdım. Bana yardım etti. Telaşla gömleğini açtım ve onu kanepeye iyice ittim.

Bir saniyeliğine ona bakıp etkileyici vücudunu izledim. Farkında olmadan kendimi ona sürtmeye başlamıştım. Her iki eli kalçalarımın dolandı. Parmaklarını tenime iyice bastırdı ve ellerim her bir kasının üzerinde gezinirken nefes alıp verişini arttı.

Karnının her bir çizgi ve kıvrımını yalamaya hazırdım. Başımı aşağı indirdim ve kaslı göğsünden hafifçe ısırıldım. Max'in boğazından bir inilti yükseldi.

"Naomi."

İsmim onun ağzından çıkarken göğsü kulağımın dibinde titreşiyordu. Gözlerimi kapadım.

"Seni tam burada becermemi istiyor musun?" Sesi derinden geliyor, güçlülükle çıkıyordu. Sanki canı yanıyormuş gibiydi. "Çünkü bunu yapmama saniyeler kaldı."

Başımı kaldırdım. Cevap vermek yerine, parmaklarımla ipek kravatından kavrayıp onu daha yakına çektim. Ona hayır demenin milyarlarca yolu vardı. Ağzına doğru fısıldadım, "Evet."

Boğazının gerisinden haşın bir ses çıktı. Saniyeler içinde kontrol elimden alınmıştı. Max dudaklarımı birbiri-ne bastırdı, alt dudağımı yalayıp ısırıldı ve o kadar güçlü bir şekilde emdi ki parmaklarımı acı ve zevk içinde onun omuzlarına bastırdım. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıp başını geriye eğerek saçlarını çektim.

Karşılık olarak o da elbisemin askılarını sertçe aşağı indirerek göğüslerimin açığa çıkmasını sağladı. Bir duraksama oldu. Nefes nefese kalmıştık. Meme uçları sertleşti. Oturuş şeklimden dolayı göğüslerimle yüzü arasında birkaç santim vardı.

Gözleri göğüslerime takılı kaldığında işkence gibi ses-

sizlik içinde onu izledim. Burun delikleri genişledi, iki eliyle göğüslerimi avuçladı. "Öyle mükemmel ki," diye homurdandı.

Göğüslerimi birbirine bastırarak ovduğunda inledim. Göğüslerimden birinin kıvrımını öptü. Beni öldürüyordu. Çıkardığım her ses onu daha da kışkırtıyor gibiydi.

Yüzüme baktı. Gözlerimiz kenetlendi. Gözlerindeki vahşi bakışı gördüm. Max yavaşça öne doğru eğildi ve diliyle defalarca göğüs ucuma vurdu. Diliyle ileri geri giderken bu birkaç dakika hem bir işkence hem de tam bir zevkti. Sonra elleri aynı anda her yerimdeydi. Elbisemi karnımdan aşağı itiyor, baştan çıkarıcı okşamalarla dantel iç çamaşırlarıma sürüyordu. Hızlı bir tempoda zevk noktalarıma vuruyordu. Ona yetişemiyordum ve nefeslenmem için bana bir an bile mola verdirmedi.

Tekrar ve tekrar beni elleriyle, dudaklarıyla göklere çıkardı. Ve tam o noktaya vardığımı biliyordum. Kontrolü tamamen kaybetmeye çok yakındım.

Ve sonra elleri kollarımı kavradı. Beni soluk soluğa sertçe itti. Neredeyse çığlık attım. Üzerime gelip beni döndürdü.

Aniden kafamın içinde Lachlan'ın sesini duydum. Neredeyse bir yıl önce bana söylediği kelimeleri duydum.

"Burada bekliyor olacağım."

Birden kendimi hain gibi hissettim. Kendi kalbime ihanet eden bir hain. Lachlan'dan başka birine karşı bir şeyler hissedene ve onu öpen bir hain.

"Dur," dedim nefes nefese.

Max bana kaşlarını çatarak geriye yaslandı. Hemen kanyepeden indim. Hızlı bir şekilde elbise askılarımı düzelttim. Ellerimin titremesi durmuyordu. Giyinmeyi başarmam için üç kez denemem gerekti ama ondan sonra bile kendimi hâlâ çıplak hissettim.

Olanlara inanamıyordum ve kalbim göğsümde gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Her şey nasıl bu kadar çabuk kontrolden çıkmıştı?

Geri döndüm. Cevap tam önümdeydi. Max. Seksi, dar-madağınık saçlarıyla öyle baştan çıkarıcı görünüyordu ki neredeyse bir sonraki adıma geçecektim.

Şimdi ayağa kalkmıştı. Gömleğinin düğmeleri açılmış ve kravatı çıplak göğsüne doğru eğik bir şekilde sarkıyordu. Her nefesinde karın kasları geriliyor, bedenimin tepki vermesine neden oluyordu. Saçları her yöne doğru dağılmıştı.

“Neden durdun?” diye soludu.

Kanepeden uzaklaşarak odanın diğer tarafında doğru sendeledim. Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Şu an söyleyeceğim her şey şehvetle, ona duyduğum arzuyla ve neredeyse yaptığımız ve hâlâ yapmayı arzuladığım şeylerle körüklenecekti.

“Ben... Ben sadece —” dedim kelimeleri geveleyerek.

“Her şey yolunda mı?”

Hayır, her şey yolunda değildi. İlk aşkımın gölgesi beni rahat bırakmıyordu. Doğruyu söylemedim, gerçi. Onun yerine, gülümsedim ve, “Her şey yolunda. Biz sadece... fazla hızlı ilerliyorduk,” dedim

“Hızlı ilerliyorduk,” diye tekrar etti.

Başımı salladım ve kravatını çekip çıkararak hiç bakmadan masaya fırlatmasını izledim. Gömleğini düğmeledi. Ona durmasını söylemek istiyordum.

Baktığımı yakaladı. “Bana öyle bakamazsın.”

“Nasıl öyle?”

“Devam etmemizi istiyormuşsun gibi.”

Gözlerimi kaçırdım ve cevap vermedim.

Max önümde durdu. “Yaz boyunca burada mı olacaksın?” diye sordu.

Başımı sallayıp kafam karışmış bir şekilde onu izledim.

Max, derin bir nefes vererek iki elini de saçında gezdirip kararlı bir bakışla bana baktı. "Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Bu olanlar yüzünden mi?" diye sordum.

"Bu," kanepeye doğru işaret etti, "senin başına sık sık gelir mi?"

Bu başıma sık gelseydi, bir kalp piline ihtiyacım olurdu. Burada olanlar nerdeyse insanın ruhunu sarsacak türdendi.

"Hayır," dedim nihayet.

Bu istediği cevaptı. Başını sallayıp anahtarlarını masadan alıp bana doğru yürüdü. Önümde dikilip yüzümü avuçladı. Bakışları hâlâ sertti, beni öptüğündeki o vahşi bakış.

"Yazını bana ver." Sesi seksi bir fısıltıya dönüştü. "Burada olduğun sürece benimle ol."

"Bu kadar mı?" diye çıktım. "Ondan sonra istediğimi yapmakta özgür müyüm?"

Çenesi gerildi. "Bana şu ânı ver."

İkimiz de sorulması gereken sorudan kaçınıyorduk: Bu yazdan sonra herhangi birimiz özgür olacak mıydık?

Aramızdaki bu saf açlığı onun bastırıldığından daha fazla bastıramazdım ve içimde bir yerlerde biliyordum ki şimdi bu şansı es geçersen, pişman olacaktım.

Belki sonsuza dek.

Cevabım sadece başımı sallamak oldu. Başını eğdi. Dudakları dudaklarıma nazikçe dokundu. Bedenim titredi.

Gerçekle yüzleş. En kötü düşmanım kalbimdi. Beni doğrayacak olan, kanatacak olan oydu. Ölümüm ondan olacaktı.

KARANLIKTA

Max arabasıyla beni Lana'nın evine bıraktı. Oraya varana kadar otomatik pilottaydım. Aklım ikimizin kanepedeki halini başa sarıp durdu.

Beni bıraktıktan sonra dışarıda oturdum. Dakikalarca mı? Saatlerce mi? Hiç bilmiyorum. Sadece, öpüşmemizi unutmayı umarak berrak karanlık gökyüzünü izledim. Gerçi mantık bunu imkânsız kılıyordu. Mantık, en çok ihtiyacımın olduğu anda ortadan kaybolmuştu ama her şey olup bittikten sonra kendisini gösteriyordu. Ve şu anda, bana yaptığım her yanlış gösteriyordu.

Ne sanıyordun Naomi? Onunla yalnız kalıp da hiçbir şey olmayacağını mı?

Dirseklerimi dizlerime koyup tuğla basamaklara baktım.

Neden ona seni evine götürmesini söyledin? Neden?

Güzel soru. Neden ona seni eve bırakmasını söylemedin?

Buna cevabım yoktu. En azından geçerli bir cevabım yoktu. Sadece bahanelerim vardı. Yemekte bana öyle baktığı için olmuştu. Ya da elini sırtıma koyduğu için. Korumacı ve centilmen davranmasındandı. Belki de pozisyon değiştirdiğimiz ve onun vücudu benim altımda kaldığı an

yü/ündendi? O anda hissettiğim güç tenimi ürpertti. Bu kadar güçten sarhoş olabilirdim. Başımı göğsüne yaslandığımda, kalbinin atışını duymuştum, kokusu beni girdap gibi içine çekmişti. Tamamen hareketsiz kalıp belki başımı yeterince bastırırsam, kokusu tenimin içine işler diye ummuştum.

İşte nedeni bunların tamamıydı. Hepsi birikti, hız kazandı ve bizi o öpücüğe götürdü.

Her şeyi değiştiren bir öpücük.

Parmağımı alt dudağıma sürttüm. Buna öpücük bile diyemezdim. Bana göre öpücük iki insanın dudaklarının birbirine değmesiydi. Bazen huzursuz. Bazen tatlı ve masum. Bazen de şehvet ele geçirir.

Ama asla insanın kalbinin bile hissedeceği kadar güçlü bir şeye dönüşmez bir öpücük. Her dokunuş, her inleme, her nefes elektrikleniyor.

Max de hissetmişti. Bundan emindim. Gerçeği sesli bir şekilde kabullenmeye hazır değildi. Onu suçlayamazdım da; ikimiz de birbirimizin dengi değildik.

Göreceğim ilk şeyin Max olmasını bekleyerek gözlerimi kapadım. Ama o değildi. Lachlan'dı. İstirap içinde inleyip şakaklarımı ovarak görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım. *Burada olmaz. Şimdi olmaz.* Bunu mahvetmesine gerek yoktu.

Çık kafamdan. Çık. Çık. Çık.

Zihnim dönüş yapmak istiyordu. Tüm Lachlan'lı anılara dönüp orada kalmak istiyordu. Buna izin veremezdim.

Gözlerim bulanıklaşmaya başladı. Bu anıları var gücümle uzaklaştırdım.

Ayağa kalktım. Lana'yla konuşmak iyi gelirdi. Ona Max'le olan her şeyi anlatacaktım. O beni dinlerdi, iyi bir arkadaşın yapacağı gibi ve bana mantıklı bir tavsiye verirdi. Ona bu gece ne yaptığını soracaktım. O da bana anlata-

caktı. Birkaç dakika sonra dünyalarımızın gerçeklerinden uzak tamamen farklı bir konuda olurduk.

Dışarısı kapkaranlıktı ama budanmış çalılıkların arkasına yerleştirilmiş spotların ışığı eve vuruyordu. Lana'nın ailesinin evi yüzyıllardır aileye ait olan savaş öncesinden kalma bir malikâneydi. Lana eskiden beri varlıklı olan bir aileden geliyordu ve bu kendini belli ediyordu. Evlerinin arkasında ailenin atlarının bulunduğu kırmızı büyük bir ağıl vardı. Lana kaçıp her şeyden uzaklaşmak istediğinde bir ata biner ve zihnini temizlerdi.

Atının serbest dolaştığını görünce mantığımı almadı. Toynakları çakılda haşırdıyordu. Yanımdan yürüyüp geçti. Kulakları hızlı bir şekilde ileri geri hareket ediyordu. Burun delikleri büyümüştü. Normalde sakın bir attı. Sahibine çeken bir at. Ama şimdi korkusu ve huzursuzluğu apaçtıktı.

Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Omzum üzerinden ağıla doğru baktım. Kapı aralıktı. Hiç ses duymadım. Her şey normal görünüyordu. Ama huzursuzlukla kollarımın tüyleri diken diken oldu. Korku bedenime sızıyordu ve ben arkamı dönüp güvenli evime gitmeliydim ama ileri yürüdüm.

Ağıla birkaç adım kala sesler duydum. Bir şey devrilip kırıldı. Birinin acıyla nefesini tuttuğunu ya da hırıltıyla soluduğunu, sonra da homurdandığını duydum. Beynimin bana durup daha fazla ileri gitmemem için bağırdığı anlardan biriydi bu. Ama bakmadan yapamazdım. Kafamı ağılın içine uzattım ve Lana'yı odun kirişe yapışmış olarak gördüm. Koca bir kol boğazına dayanmış, konuşmasını, çığlık atmasını, hatta nefes almasını engelliyordu. Pantolonu ve iç çamaşırı dizine kadar indirilmişti. Kot ceketinin önü açılmıştı. Tişörtü yakasından yırtılmıştı.

Tüm kendi sorunlarım yok olup yerlerini korkuya bıraktılar. Saf, zihin uyuşturan bir korku. Bu şehvetlerine yenik düşmüş, birlikte olmaya tamamen takıntılı iki insana benzemiyordu.

Gördüğüm şeyde karşılıklı rızaya dayalı hiçbir şey yoktu.

Adam, bir hayvan gibi homurdanarak Lana'nın içine girip çıkarken Lana'nın gözleri sıkı sıkıya kapanmıştı. Adam boştaki eliyle Lana'nın kalçasını kavradı ve bu aşktan değişti. Sadece onu sabit tutmak içindi.

Sanki bedenimden ayrılmıştım. Olduğum yerde donup kalmış olan kendimi izliyordum. Ne yapıyordum ben? Kİ-PIRDA! Bir ayağını ötekinin önüne at. Ne kadar zordu bu? Ama yapamadım. Sanki kum bataklığındaydım, olduğum yere yapışmıştım ve sahneyi izlerken yavaşça batıyordum.

Bir panik anında hızlı ve mantıklı hareket edeceğimi düşünmüştüm hep. Beynimi kullanacaktım. Duygularım kapalı konuma gelecekti ve ben işin içinden çıkmak için bedenimi saran adrenalinden güç alacaktım.

Daha fazla yanılamazmışım.

Çılgına dönmüş bir hâlde evin etrafına bakındım. Telefonumu almalıyım diye düşündüm kendi kendime. Hayır. Arka kapıya koşup yardım getirmem lazımdı. Yapacak tek bir şeye odaklanamıyordum.

Gözlerimi kapadım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Tüm o sesleri duymamak için kulaklarımı kapayacak oldum ama sesler durmuştu.

Sessizlik sağır ediciydi. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Açtığımda, adam yüzünü bu tarafa döndü.

Babasıydı.

Nefes alamadım. Sanki yer sarsılıyormuş gibi bacaklarım yalpaladı.

Bana doğru bakmadı. Gömleği açılmıştı. Pantolonunun

fermuarı açtı, sarkık çüğü görünüyordu. Bu görüntü karşısında irkildim. Tanrım, keşke silah kullanmayı bilseydim. Tam bacaklarının arasına nişan alırdım.

Lana odun kirişin dibine çökmüştü. Pantolonu hâlâ ayak bileklerindeydi. O yere bakarken adam hızlı hızlı nefes alıyordu. Adam yere eğildi ve dizlerinden tak diye bir ses çıktı. O gece gördüğüm her şeyin içinde, bu hareketle irkildim.

Güldü, kahkahası öyle nefret ve öfke doluydu ki. "Senin gerçekten seven tek kişinin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Lana sessiz kaldı. Saçını kökünden sıkıca tutup, Lana ona bakıncaya kadar başını yukarı çekti. Lana ona katı bir soğukkanlılıkla bakıyordu. Bakışları boştu ve o an anladım ki Lana bu muameleye alışkındı.

Ona bakarken sesi yükseldi. "Değil mi?" Saçını çekti, Lana'nın kafası kırığe vurdu.

"Evet," dedi Lana boğuk bir sesle. Boğazını temizleyip yeniden başladı. "Evet. Evet. Biliyorum. Uslu olacağım," diye fısıldadı küçük bir kız gibi.

Adam bir kez başını sallayıp fermuarını çekti ve açık kapıya doğru yürüdü.

Panikledim. Korkuyla dönüp titreyen bacaklarımla kı-mıldadım. Korkuyla kalbim öyle hızlandı ki nefes nefese kaldım. Koşarak ağılın köşesini döndüm. Sırtımı duvara yasladım. Ellerim bükülmüş dizlerimin üzerindeydi. Akşam yemeğimi çıkarmama saniyeler kalmış gibi hissediyordum.

Çakıl taşları yüksek sesle gacırdadı. Nefesimi tutup hareketlerini duymaya çalıştım. Nihayet, tel kapının kapandığını duydum. Ağla dönmek güvenli gelene kadar bekledim. Lana hâlâ oturuyordu ama kot pantolonun düğmelerini iliklemişti.

Bir eliyle ceketinin önünü kapatıyordu ve alnını dizine dayamıştı. Tüm vücudu titriyordu. Sonra yana eğilip kusttu. Ondan çıkan sesler korkuyla iki büklüm olmama neden oluyordu. Midesinde hiçbir şey kalmayınca oturup elinin tersiyle ağzını sildi.

İçeri adımı attım. "Lana?"

Hızla başını kaldırdı. Kapının hemen dışındaki lamba karanlık ağılın içine ışık veriyordu; yanaklarındaki ıslak izleri görmeme yetecek kadar ışık.

Daha yakınına gittim, titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı ve dönüp atının boş bölmesine baktı.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

Yüzündeki ifade ve omuzlarının çöküklüğü bende ileri koşup ona olabildiğince sıkı sarılma isteği uyandırdı.

Yanaklarını silip yarım yamalak gülümsedi. "Evet. İyiyim."

Aptal gibi orada dikilip ona boş boş baktım. Hiçbir şey yokmuş gibi mi davranacaktık? Bizi kimsenin görmediğinden emin olmak için dönüp tekrar eve baktım. Yanına diz çöktüm.

"Lana, her şeyi gördüm," diye fısıldadım.

Tepkisi yüksek sesli bir hıçkırık oldu.

Tekrarladım. Bu kez, daha ağır bir vurguyla.

Boğazından acı dolu bir inleme koptu, başını sallayana kadar aradan yıllar geçti sanki. Duruma dair tek kabulleniş buydu.

"Seni hastaneye götürmemiz gerek," dedim.

"Hayır!" diye telaşlandı.

"Ne demek hayır?"

İnatçı bir şekilde başını iki yana salladı. "Gitmiyorum."

"Neden?"

"Hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Evet, değiştirecek! Bir daha asla olmayacak."

“Ama olacak,” dedi çok sessiz bir şekilde.

Nihayet başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde korkuyu ve aşağılanmayı gördüm.

Bir sürü sorum vardı. *Bu ne kadar zamandır sürüyor? Annen biliyor mu? Neden bana anlatmadın?*

Ve hepsini de kendime saklamak zorunda kaldım; Lana, konuşmayı bırak, zar zor nefes alıyordu.

Ayağa kalktım. Hüsran içinde on parmağımın hepsini saçımda sürüdüm ve ileri geri volta attım.

Tüm olanları hazmetmek cam yutmak gibiydi. Acı verici. Çok acı verici.

Döndüm ve kelimelerim göğsümden, tüfekten çıkan bir kurşun gibi fırladı. “O, senin baban,” dedim yıkılmış bir hâlde.

Dizlerimin bağı çözüldü. Lana’nın yanına oturdum. Omzum omzuna değiyordu. Acısını kendi acım gibi hissedebiliyordum. Ve o kadar ağır, o kadar şiddetliydi ki hıçkırıklara boğuldum. Lana yüzünü ellerine gömmüş ağlıyordu. İşe yaramaz hissettim, acısını hafifletecek hiçbir şey yapamıyordum.

O ağlamaya devam etti, ben de başımı çevirip ailesinin güzel evine baktım. Dişlerim sıkılmış, gözlerim kısılmıştı. *Hiçbir şey mi? diye fılsıdadı mantık. Onun için savaş. Savaş, çünkü başka kimse savaşmayacak.*

GÖZLERİNİ KAPA

Dr. Rutledge ile terapi geri tepti. Hepsi benim suçumdu. Ona hikâyemin küçük bir parçasını anlatmaktan daha iyisini yapabilirdim; o, ona anlattığım her şeye sırtını dönüp gidebilir ama ben bununla her gün yaşamak zorundayım.

Yatağımda oturuyorum. Kürek kemiklerim duvara değiyor. Parmaklarımı bacaklarıma doluyorum. Ayak parmaklarım çarşafın içine doğru kıvrılıyor. Sakin sakin nefes almaya çalışarak ileri geri sallanıyorum ama çırpınmaya dönüşüyor.

Uyumam gerek ama uyuyamıyorum.

Işık saatler önce söndü. Ay ışığı yok denecek kadar ama yine de odama mor tonlarda bir aydınlık vermeye yetiyor. Odamın döşemesinde çıplak ağaç dallarının gölgelerini görüyorum. Havada ileri geri sallanırlar. O donmuş su damlasını görüyorum. Hâlâ sağlam. Hâlâ asılı hâlde dayanıyor. Ve kendime benim de dayanabileceğimi hatırlatıyorum.

Ama azmim sönüp gidiyor. Gözlerim odanın köşesine kayıyor.

Ve adamı görüyorum; orada oturmuş, soğuk gözlerini kırpmadan beni izliyor. Lana'nın babası. Beni parçalamak istiyormuş gibi bakıyor.

Sesini duyuyorum. Pürüzlü. Sert. Damarlarımda kanımı donduruyor.

“Benden korkuyor musun?” diye soruyor.

Başım önde, bacaklarıma bakarken üst dudağımda bir ter damlası belirliyor.

Onunla konuşma. Sakın konuşma, diyorum kendime.

Başımı kaldırıyorum.

Çömeliyor. Hareketten dolayı eklemlerinden ses çıkıyor. Gök gürültüsü gibi geliyor bana. Kafamın içinde sekip duruyor, acıyla başımı yanlardan bastırıp sesi durdurmaya çalışıyorum.

Benimle konuşan o. Beni korkutan o. O, kâbuslarımın tam merkezinde.

“Sen hiçbir şeysin. Bunu biliyorsun, değil mi? O doktor kaltağı senin yalanlarını görüyor. Senden umudunu kestiğinde, kim olacak senin yanında?” Sesi yükseliyor. “Hiç kimse! Benden başka hiç kimse!”

Sözleri asit gibi. Ruhumu yakıyor. Umudumu eritiyor. Eski yaralarımı açıp kanatıyor. Acı içinde bağıyorum. Onun sesini bastırmak için tüm gücümle avaz avaz bağıyorum. Ama o da karşılık veriyor, şimdi o da bağıyor.

Tırnaklarım kafa derime geçiyor. Kanımın metalik kokusunu duyuyorum ve daha güçlü, daha güçlü bastırıyorum.

Mary odama koşuyor. Bağırmaya devam ediyorum ama o bana bakıp sonra etrafında dönerek odama bakınırken onu izliyorum. O, onu göremez. Göremeyeceğini biliyordum. Adam kendini ona göstermez.

Bağırmayı kesiyor. Ben de kesiyorum. Sırıttırıyor. Parmaklarını dudaklarına götürerek başını iki yana sallıyor.

Başımı dizlerime bırakıp inildemeye başlıyorum.

“Naomi,” diye pofurdanıyor Mary. Ellerimi kulaklarımdan hızla çekiyor. “Sorun ne?”

Yüzünde cevap bekleyen bir ifadeyle eğiliyor. Gözlerini kırıyorum. Sonra bir kez daha.

"Ben- beni uyutacak bir şeye ihtiyacım var," diye keke-liyorum.

Mary bileklerimi zehir tutuyormuş gibi elinden bırakı-yor. "Zaten verdim ilacını sana."

Beni uzanmaya teşvik ediyor ama ben kıpırdamıyorum.

"İşe yaramıyor," diyorum sabırsızca. "Daha çok lazım."

"Sana daha fazlasını veremem."

Nazikçe beni yatağa yatırmaya çalışıyor ama ben dire-niyorum.

"Neden? İhtiyacım var." Mary'ye baktıkça gözlerimde küçük ağrılar oluşmaya başlıyor. Elim ileri fırlıyor. Koluna sıkıca yapışıyorum. "Uyumam gerek. Uyumam ge— "

Unutmam gerek. Günde bir dakika da olsa o zihin uyuş-turan korkuyu hissetmediğim bir âna ihtiyacım var.

Kolunu kurtarıp geri geri kapıya doğru yürüyor. "Naomi, Dr. Rutledge'in sözünden çıkamam. İlacını ve dozunu o belirliyor."

"Boktan bir şaka bu!" diye bağıyorum.

"Yarın Dr. Rutledge'la bu konuda konuşursun."

"Yarına kadar bekleyemem!" Mary başka yöne bakıyor, yalvarıyorum. "Lütfen, Mary."

Bir saniyeliğine gözlerinde bir merhamet ışıltısı görüyo-rum. Sadece bir saniyeliğine.

"Sorunsuz uyuyacaksın," deyip kapıdan çıkıyor. Kapı klik sesiyle kapanıyor.

Mary kapıyı kapatarak beni güvende tuttuğunu sanı-yor, yorulup uyuyacağımı sanıyor. Ama sadece beni şey-tanla birlikte içeriye kilitliyor.

Cehennemdeyim.

Cehennemdeyim.

Mary gittikten sonra, düşündüğü gibi bir çatlağa dönüşüyorum. Kapıyı yumrukluyorum. Tekmeliyorum. Bağırıyorum. Masama gidip sandalyeyi kapıyorum ve kapıya fırlatıyorum.

Tüm bu süre boyunca yüzünde ukala bir gülümsemeyle köşeden beni seyrediyor. Korkumdan besleniyor. Onu çeken bu. Ona istediği her şeyi veriyorum: kontrol ve güç. her inlediğimde veya korkuyla geri çekildiğimde bundan besleniyor. Vücudu güçleniyor, sesi yükseliyor ve üzerimdeki bu zihinsel hakimiyeti daha da acı verici hâle geliyor. İnsanın midesine kramplar sokan, yere deviren türden bir acı.

Daha güçlü olsaydım kontrolü ele geçirirdim. Ona benden uzak durmasını söyledim. Beni korkutamadığım söyledim.

Bunun asla olmayacağını biliyorum.

Parmaklarım masanın köşesini kavırıyor. Kapı pat diye açılıyor. Başımı kaldırıp Mary'nin camdaki yansımasına bakıyorum. Işığı açıyor, gözlerimi kısıp alışmaya çalışıyorum. Gözlerim köşeden hâlâ beni izleyen figüre yöneliyor. Mary'nin peşinden odaya iki hemşire giriyor. Beni tutmaya çalışıyorlar. Beni yatağa yatırmaya çalışan ellere karşı vücudumdaki her bir kas direniyor. Eğilip bükülerek vücudumu şekilden şekle sokuyorum. Omuzlarımdan tutan erkek hemşirenin kolunu ısııyorum. Bacaklarımı tutan kadın hemşireyi tekmeliyorum. Bana dokunmalarını istemiyorum.

O sırada nöbetçi doktor içeri giriyor. Elinde şırıngayı görüyorum ve direnmeyi kesiyorum. İşte geldi. Huzurum. Ciğerlerim genişliyor, çekebildiğim kadar hava çekiyorum. Az sonra hepsi bitmiş olacak. Onu görmeden dinlenebileceğim.

"Naomi, Naomi," diye cık cıkıyor köşede Lana'nın ba-

bası. “Bu sadece geçici bir güvenlik. Ben hep burada bekliyor olacağım.”

Onu duymazdan gelip şırıngaya odaklanıyorum. Kolum dirseğimin üzerine kadar sıvalı. Doktorun damar aradığını hissediyorum ve irkilip kolumu çekmemeye çalışıyorum. Bir damar buluyor ve bu keskin acı buna değer. Huzura giden yoldayım. Birkaç dakika sonra orada olacağım.

Gözlerini kapalı tut. Göremediğin sürece orada değildir, diyor kafamın içindeki ses.

“Hâlâ burada seni izliyor olacağım,” diyor sadistik soğuk bir sesle.

Başımda dikilen insanların hiçbirisi onun şeytani sesine tepki vermiyor. Sadece ben veriyorum. Giderek daha az umursamaya başlıyorum. İlaç etkisini gösteriyor. Çok, çok yavaş bir şekilde. Ama bence kasten yavaşça uyutuyor ki siz, sadece siz bu duyguyu hatırlayasınız.

Tavandaki ışığa bakıyorum. Beyaz beyaz, parça parça bir çiçek dürbününe dönüşüyor. Parçalar kürelere dönüşüp ayrılıyor ve milyonlarca parçaya bölünüyorlar. Çoğalmalarını izliyorum, güzel bir görüntü. Bir şekilde gözlerimi bu gösteriden ayırıp etrafımdaki yüzlere bakıyorum. Bacaklarımı tutan kadın hemşire şimdi yanımda dikiliyor. Yüzü bir bulanıklaşıp bir netleşiyor. Saçımı okşayıp nazik bir sesle, “Rahatla,” diyor.

Başımla onaylıyorum. Ya da deniyorum.

Sadece rahatla, rahatla, diye tekrarlıyorum kendi kendime.

Doktor ve hemşireler gittikten sonra kendi nefesimin sesinden başka bir şey kalmıyor. Çarpan kalbimin üzerine bir elimi koyup yanıma dönüyorum. İlaç damarlarımda akıyor, beni ele geçiriyor. Kaslarım gevşiyor. Kemiklerim ağırlıksızmış gibi gelmeye başlıyor.

Tüy kadar hafifim.

Kendimi bırakıyor ve bedenimi terk ediyorum.

Ben bir hayaletim.

Tenim yarı saydam. Temiz hissediyorum. Zihnim huzurlu. Yataktan kalkıp küçük odanın etrafına bakıyorum. Sanki sahnedeyim. Yukarıdan etrafına bakıyorum, sonra çirkin gerçeği görüyorum – yıkılmış bir ben.

Bunun ben olduğuma inanamıyorum. Mat saçlar. Solgun ten. Bacaklar karnına çekilmiş. Kollar dizlerinin etrafına sarılmış.

Ağrı başlıyor. Önce yavaştan, sonra yayılıyor. Yarı saydam tenime bakıyorum ve bir vücut belirmeye başlıyor. Ağırlaşmaya başlıyorum. Panikliyorum.

Yataktan uzaklaşıyorum. Sahneden inene kadar çekiliyorum. Odanın karşı tarafına gelene kadar, bu kaçış halinde biraz daha kalabilmeyi umarak.

Ama çok geç.

Gözlerimi açtığımda beyaz duvara bakıyorum. Tekrar bedenimdeyim. Bu yıkılmış, zayıf bedende.

Bir güvenlik hissi sarıyor etrafımı. Çam kokusu duyuyorum. Saniyeler sonra karnuma bir kol dolanıyor. Lachlan.

“Gözlerini kapa,” diye fısıldıyor ensemden. “Zihnini kontrol edebilirsin.”

Kalbim kesik kesik atıyor, sonra yavaşlıyor. Lachlan. Lachlan, diye çarpıyor.

Kalbimi duyabiliyormuşçasma beni daha sıkı sarıyor.

“Sana bir hikâye anlatayım.” Eli uzanıp saçımı yana çekiyor. “Sana bir hikâye anlatmamı ister misin, ufaklık?” diye soruyor.

Hiç o tarafa dönmüyorum. Dönüp bakıp da buruşuk çarşaflardan başka bir şey görememek istemiyorum. Tüm bunların kafamın içinde olmasını istemiyorum. O yüzden başımı sallayıp sesinin derin tınısını dinliyorum. Öyle

emin. Öyle sakın. Her bir kelime bir okşama gibi. İyileşebileceğimi temin eden nazik birer dokunuş.

Karanlık beni alaşağı etmeden Lachlan'ın fısıldadığını duyuyorum, "On yıl önce sen cesurdun. On yıl önce istediğini elde ederdin. On yıl önce, bizim başlangıcımızdı..."

KİMLİK

10 YIL ÖNCE

Bu gece babam havai fişekler yüzünden bağırdı.

Biz yemek yerken elini masaya vurup bağırdı, "Şu kahrolası Halsteadlerin oğlu sabahın dördüne kadar roket atıp durdu, maytap, havai fişek ve daha Tanrı bilir neler! Polis çağırmam lazımdı."

Güzellerdi. Ama bunu asla dışımdan söylemezdim. Sessizce oturup bir saat boyunca babamın öfkesini izledim, sonra da müsaade istedim.

Odama gidip ışığı kapattım ve pencereden dışarıyı izledim. Komşumuzun evini daha iyi görmeye çalışıyordum. Bana nefret etmem gerektiği öğretilen komşularımız.

Halsteadler yan tarafımıza dört yıl önce taşınmışlardı. Ve bu dört yıl boyunca babam her fırsatını bulduğunda onlardan yakınırdı. "*Kahrolasıca Halstead ailesi. Onların evinin arsasını satın alabilirdim...*" böyle devam edip giderdi. Hep önce bir homurtu olarak başlar, sonra sesi giderek yükselirdi. Gözleri kararırđı.

Bu beni korkuturdu. Nefretini anlamıyordum. Bana iyi insanlar gibi geliyorlardı. Ben sadece Bay Halsteadle tanışmıştım ve o da dadım onunla ve onların bahçivaniyla ko-

nuşurken ben de dadımın arkasına saklandığım zamandı. Bay Halstead upuzun ve iri bir adamdı. Başını kaplayan bir şapka takıyordu ama gözlerini görebiliyordum. Nazik gözlerdi bunlar. Bana gülümsedi. Ona Jeremiah diye seslenmemi söyledi. Cevap veremeyecek kadar gergindim.

Bu aynı zamanda Lachlan'ı da ilk gördüğüm zamandı. Doğrudan babasının arkasında, ağaç evde arkadaşlarıyla oynuyordu. Tırmanıyor, dallarda sallanıyor, şakalaşıyorlardı. Kısır ve hayranlık karışımı bir duyguyla Lachlan'ın bir ağaç dalı üzerinde yürümesini izledim.

Benim kurallara uymam gerektiğini biliyordum. Halsteadleri sevmemem gerektiğini biliyordum, çünkü babam onları sevmiyordu. Ama yapamadım.

Geçen sene 4 Temmuz'da havai fişek attılar. Sese uyan-dım. Korkmuştum. Ama pencereye koştuğumda tüm o güzel renkleri ve ışıkları gördüm, ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Aramızda koca bir tarla olmasına rağmen evlerinden gelen neşeli haykırışları ve tezahüratları duyduğuma yemin ederim.

Ertesi gün, anneme havai fişekleri gördüğümü söyledim. Başını sallayıp dergisinin sayfasını çevirdi. "Güzel, Naomi."

"Keşke doğum günüm 4 Temmuz olsaydı," diye itiraf ettim. "O zaman o havai fişekler benim için olurdu. Naomi Günü olurdu. Milli bir bayram."

Dürüstlüğüm karşısında sert bir bakış attı. Dudaklarını büzdü. "Saçmalama. Senin doğum günün, senin doğum günündür."

Haklı olduğunu fark ettim. Benim doğum günüm 19 Temmuz'du.

Milli bayram değildi.

Naomi Günü değildi.

Doğum günüm sadece. Dokuzuncu doğum günümü havai fişekler olmadan kutladım.

Ama on yaşıma girişim şahane oldu. Hediyeler ve üzerinde üflenecek mumlar olan bir pasta yerine istediğim tek şey parlak ışıklardı. Onların göğü aydınlattığını ve her şeyin muhteşem görünmesini sağladıklarını görmek istiyordum. Daha çok tezahürat ve haykırış duymak istiyordum ve hepsi benim içinmiş gibi davranacaktım.

Bu gece, o havai fişekler kadar parlak ve muhteşem olmak istiyordum. Yaşamak istiyordum. Son birkaç aydır düşünüp durduğum bir şeyi yapacaktım.

Annemler uyuyana kadar bekleyip sonra da odamdan kaçacaktım. Beklemek işkenceydi. Uyku saatimi geçirdim ve her beş dakikada bir saate bakarak kendimi oyaladım. Nihayet vakit geldiğinde odamın kapısını sessizce açıp parmak uçlarımda alt kata indim. Adrenalin damarlarımda akıyordu. Korku da öyle. Ama heyecan korkumu bastırdı ve ellerim ümitle titredi.

Verandanın kapısını kapatıp çakıl taşlı yerde ağıla doğru koştum ve atımı çabucak bölmesinden çıkardım. Rumor, parlak kestane kürklü güzel bir Arap atıydı. Sakin mizaçlı olması bizi birbirimize bağlamıştı.

Boynunu okşayıp onunla konuştum. "Bu gece bir macera yaşayacağız Rumor." Kulakları dikildi. Gülümsedim. "Sadece komşulara kadar. Şu kimsenin kullanmadığı ağaç eve çıkacağım. Birisi kullanmalı, değil mi?" diye sordum.

Kırık bir ağaç kütüğünün yanında durduk. Onu basamak olarak kullanıp çabucak eyerime atladım.

Karanlıktaki manzaraya bakınırken bir iç geçirdim. Var olan tek insan benmişim gibi hissediyordum. Dünyada benimdi, sadece benim. İstediğim yere gidebilirdim. Az buçuk yıldızlar hakkındaki bilgimle karanlık gökyüzü benim haritamdı.

Bir maceracı gibi hissettim.

Bir heyecan avcısı.

Bir saniyeliğine heyecanımı bastırıp ailemin arazisinin sınırlarından sessizce kaçmaya odaklandım. Yeterince uzaklaştığımda topuklarımı Rumor'un yanlarına bastırdım. Bir saniye sonra uçuyorduk.

Hayat vericiydi. Örgümden saçlar çıkıp gözümü kapatıyordu ama bu beni sadece güldürüyordu. Rumor'un toynakları soğuk yerin üstünde gümbürdüyordu. *Dıgıdık. Dıgıdık.* Ne güzel bir sestti.

Özgürlük.

Kısa sürede Halstead arazisine varmıştım. Karşımdaki ev kendi evime benziyordu. Olağanüstü büyük, içine bir köy sığacak kadar geniş.

Geçerken şöyle bir baktım sadece.

Çitten kolaylıkla atladım ve kusursuz bahçenin içinden geçmek yerine uzun yolu seçtim. Tüm süre boyunca gözlerim o ağaç evdeydi.

Ağaç evden birkaç adım ötedeki bir ağacın yanında durup eyerden atladım ve atımın yularını sağlam bir dala bağladım. Adımımı atmadan önce ortalığın temiz olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım.

Evdeki tüm ışıklar kapalıydı, ikinci katta bir odadaki televizyonun ışığı hariç. Bu benim hâlâ güvende olduğuma karar vermeden önce bir saniyeliğine duraksamama neden oldu.

Nemli çimenleri koşarak geçtim ve büyük bir meşe ağacının önünde durup gövdesine çakılmış tahtalara baktım. O an hissettiğim mutluluğu hiçbir şey elimden alamazdı. Buradaydım. Gerçekten burada, onun ağaç evinin önünde duruyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Nefesim kesilip ağızımdan hışırtıya benzer bir ses çıktı.

Arkama dönüp sırtımı ağaca yasladım. Lachlan'a bakarken kalbim güm güm atıyordu.

Hatırladığımdan daha uzundu. Bir saç traşı olsa iyi olurdu. Gözlerini göremiyordum. Sadece burnunu ve dudaklarının hatlarını seçebiliyordum. Ağırbaşlı bir şekilde bana bakarken dudakları çizgi haline gelmişti.

Korkudan aklım başımdan gitmişti. Tüm azmim boşuna çıkmıştı ve şimdi yakalanmışım. O ağaca hiç çıkamayacaktım.

Ve Lachlan sessizdi, çünkü... şey, neden sessizdi bilmiyordum. Ama sessiz kalınan her bir saniye korkum daha da artıyordu.

Boğazımı temizledim. "S- sen bu ağacı hâlâ kullanmıyorsun, değil mi?" dedim boğuk bir sesle.

Kaşlarını çatarak önce ağaca sonra tekrar bana baktı. "Hayır, pek sayılmaz." Bir adım yaklaştı ve ben parmaklarımı ağacın kabuğuna batırdım. Birkaç adım kala durdu ve elini uzatmadan önce bana merakla baktı.

"Ben Lachlan Halstead. Sen kimsin?"

Babamlara arazilerine girdiğimi söyleyebilirdi. Başımı büyük bir belaya sokabilirdi. Bu benim koşup Rumor'un yanına dönmeme yeterdi. Ama ayaklarım yere çakılı kaldı. Dilimin olduğunu ve hatta bir adımın olduğunu bile unutmuştum. Bir saniyeliğine nefes alabilmek için çabaladım ve ona bakıp kaldım.

Dilimi kıpırdamaya zorladım ve titreyen elimi uzatıp elini sıktım. "N- Naomi Carradine. Komşunuzum," dedim cırtlak bir sesle.

Lachlan omzunun üzerinden evime doğru baktı.

Lütfen beni ispiyonlama. Lütfen beni ispiyonlama, diye içimden tekrarladım.

"Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Ağaç evi görmek istemiştım sadece."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Lütfen babamlara söyleme!" dedim telaşla. "Sadece oraya tırmanmak istedim. Hepsi bu. Yemin ederim!"

Rahat bir tavırla güldü. "Sakin ol, ufaklık. Seni gam-mazlamayacağım." Ellerini kapşonlu eşofmanının cepleri-ne sokup ağaca baktı. "Oraya neden çıkmak istiyorsun ki? Yıllardır kullanılmadı. Çökmediğine şaşıyorum."

Ezilip büzülerek yere baktım. "Sen kullanmadığın için, düşündüm ki ben kullanabilirim," diye geveledim.

Gözünü ağaçtan ayırmadan başını salladı. "Yeterince iyi bir cevap." Ağaca eliyle vurup beklentiyle bana baktı. "Çıkacak mısın?"

Buraya bunun için gelmiştim. Ama şimdi o yanımday-ken gergindim ve hâlâ beni ispiyonlamasından korkuyor-dum.

Gözlerimi Lachlan'dan ayırıp başımı gidebildiği kadar arkaya eğdim. Yavaşça başımı salladım.

"Çıkacağım."

Titrek ellerle tahta merdivenleri tuttum. Eve çıkan de-likten geçerken gülümsedim ve kendimi yukarı ittim. Lachlan arkamdaydı. Canı sıkılmış bir hâlde hemen kö-şeye geçti. Ben de sıkıntıdan eser yoktu. Yerden sadece birkaç metre yükseklikteydim ama bulutlardaymışım gibi hissediyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Lachlan.

"Bayıldım," dedim.

"Pek dışarı çıkmıyorsun herhalde," diye mırıldandı.

Omuzlarım gerildi. "Çıkıyorum."

"Sadece şaka yapıyorum." Etrafta dolaştı. Tahta ayakla-rının altında çatırdadı. Sonunda yanıma gelip dirseklerini pencere eşiğine dayadı ve gökyüzüne baktı. "Yani tüm is-tediğin buraya çıkıp oturmak mıydı?"

"Evet."

Hiçbir şey demedi.

"Haklıymışım," dedim sonunda. "Burası çok güzel."

İkimiz sessizlik içinde oturduk ama benim için sorun değildi.

"Tek istediğin buysa, buraya ne zaman istersen gelebilirsin," dedi.

Gözlerim büyüdü, heyecanla ona döndüm. "Ciddi misin?"

Lachlan omuz silkti. "Tabii. Ama gecenin bir yarısında evden gizlice kaçmak sekiz yaşında biri için iyi bir fikir mi bilemiyorum."

Savunmaya geçerek çenemi yukarı kaldırdım. "On yaşındayım."

Etkilenmişe benzemiyordu.

"Sen de dışarıdasın," dedim. "Ve sen de benden çok büyük değilsin. On üç yaşında değil misin?"

Lachlan'ın gözleri kısıldı. "On beş."

Onu gıcık ederdim ama uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim.

"Peki, sana iyi eğlenceler burada," dedi. "Ben içeri gidiyorum. Uyumaya. Normal insanlar gibi."

"Hey, bekle!" dedim aceleyle. Lachlan durup bana baktı. "Sen buraya geldiğin zamanlarda ne yapardın?"

"Bir sürü saçma sapan oyun işte."

"Ne gibi?"

Yüksek sesle iç çekip oturdu. "Aptalca oyunlar. Görünmez silahlarla ateş ederdim, sonra aşağı inip daha fazla cephane almak için eve koşardım. Bazen burası benim uzay gemim olurdu. Birkaç kez de gizli ajan karargâhım olmuştu. Çoğu zaman da burası gizli saklanma yerim olurdu. Ya da ıssız bir ada."

Tarif ettiği tüm oyunları mükemmel bir şekilde görmüştüm. Hayal gücüm coşmuştu, anlattığı her şeyi aç-

gözlü ellerle bulup kapıyordum. Sola bakınca yumuşak yeşil çimlerle ve etrafa yayılmış çiçeklerle kaplı dağları görebiliyordum. Tam önümde palmiyeler ve berrak mavi sularla buluşan kumsal vardı. Sağ tarafımda bir zamanlar Almanya'da tüm görkemiyle dikilmiş olan bir kalenin yıkıntıları duruyordu. hepsini görebiliyordum.

"Buraya hep bu yüzden gelirdim," diye açıkladı. "Bu ağaç evinde her şeyi hayal edebilirdim."

Başımı salladım ve yüzümdeki koca sırtışa engel olmaya çalıştım.

"Her şeyi hayal edebilmek," diye tekrarladım hayranlık içinde. "Ben de bunu yapmak istiyorum."

"Sen böyle şeyler yapmıyor musun? On yaşındasın! On yaşındakilerin hepsi yapar bunu."

Hepsi değil.

Benim hiç aşmadığım sınırlar vardı. Ben masa oyunları oynardım, Barbie bebeklerle oynardım, ata binerdim. Hayal gücümü nadiren kullanırdım. Hayal gücüm asla Lachlan'ınki gibi coşmazdı.

"Hayır." Utanç içinde tahta zemine baktım.

"Hiç mi?" diye sordu.

Tekrar hayır, dedim.

Israr etti. "Yalan söylüyorsun."

Boğazımı temizleyip gökyüzüne baktım.

"Senin için bir hikâye uyduracağım. Ama devamını sen getirmek zorundasın." Bacaklarını uzatıp bileklerini üst üste koydu. Sırf on yaşındaki bu tuhaf komşusuna acıdığı için mi kalıyordu, yoksa gerçekten varlığım hoşuna mı gidiyordu, emin değildim. Ama her iki seçenek de bana uyardı.

"Tamam. Dünya uzaylılar tarafından istila edilmiş. Ve şimdi CIA insan ırkını korumak için sana güveniyor." Ha-

yalimde canlandırmam için bana mükemmel bir resim çizerek hikâyeyi anlatmaya devam etti.

Hayranlıkla izledim.

“Adın ne?” diye sordu.

Kaşlarım çattı. “Naomi.”

“Hayır. Adın ne?” Yavaşça vurguladı. “Sadece hayal et, istediğin her şey olabilirsin.”

Sözlerinin anlamını kavrayarak gülümsedim. Olasılıklar sonsuzdu. “Claire... hayır, Julia olsun. Aa! Yok!” Heyecanla dizlerimin üstünde doğruldum. Beynime yetiştirmiyordum. Hayat vericiydi bu. “Adımı Elliot Kid olarak değiştirmek istiyorum! Bu olsun!”

“Güzel,” dedi ve gülümsedi. Gerçek ve dürüst bir gülümseme idi. Hiçbir yapmacıklık yoktu. O gülümsemeyi hak etmişim ve Lachlan Halstead’den bir gülümseme daha kazanmak için her şeyi yapardım.

Benimle saatlerce konuştu. Güneş doğana kadar. Gözlerim beni yarı yolda bırakmaya başlayana kadar. Gerçekten gitmek zorunda kalana kadar.

O gece, Lachlan Halstead beni uyandırdı ve zihnimi yepyeni bir dünyanın içine çekti. On yaşındayken, Lachlan Halstead’e kalbimi kendi ellerimle isteyerek verdiğimi fark edemeyecek kadar gençtim.

62 NO'LU ODA

"Hiç uyuyabildin mi?"

Göz ucuyla Mary'ye bakıyorum. "Biraz uyudum."

Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle başını yana eğdi, yalan söylediğimi anladığından eminim.

Dr. Rutledge'in kapısına gelmiştik ki bir hemşire Mary'nin önünde durup onu kenara çekti. Bu hemşireyi buralarda görmüştüm. Mary'yle aynı yaşlarda ama yüzü sürekli asık ve katı kişiliğiyle uyumlu koyu renk önlük giyiyor.

Gözlerim kısılıyor ve hemşirenin hızla hareket eden dudaklarını izliyorum. Sadece birkaç kelimeyi anlayabiliyorum ama *öneriyor* ve *grup terapisi* kelimelerini telaffuz etmesini izliyorum.

Birdenbire nefes almam zorlaşıyor.

Grup terapisi.

Hayatta olmaz. Daire şeklinde oturup sorunlarımdan bahsetmektense lobotomi olmayı tercih ederim.

Mary omzu üzerinden bana bakıyor. Kendi hemşireniz, akli başında olan hemşire, mutlu görünmediğinde bir şeylerin yolunda olmadığını anlarsınız. Sırf o bakış beni kaçırmalıydı.

Gergin hemşire, Mary ve beni huzursuz bir sessizlik içerisinde bırakıp gidiyor.

"Planda değişiklik oldu," diye açıklıyor Mary.

"Ne demek istiyorsun?"

Nazikçe kolumdan tutuyor ve hızlı bir U dönüşü yapıyoruz. "Dr. Rutledge, grup terapisini denemeni istiyor."

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum.

"Bunu yapmak istemiyorum."

Kolumdan çekiyor. "Neden?"

"Ben sadece... sadece istemiyorum işte."

"Grup terapisi çok etkilidir," ikna etmeye çalışıyor.

"Başkası için belki ama benim için değil."

Mary cevap vermiyor.

"Hemşire sana söylediğinde yüzündeki ifadeyi gördüm! Sen de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun."

"Bir dene. Kaybedecek bir şeyin yok."

Çevirisi: *Seçeneklerin gitgide tükeniyor. Düzelmeye başlamazsan, senin için yapılabilecek hiçbir şey kalmayacak.*

Bir adım, bir adım daha, sanki ölüme gidiyorum.

"Ne kadar sürüyor?" diye soruyorum.

"Sadece bir saat."

62 no'lu odaya varıyoruz. Çoğu grup terapilerinin düzenlendiği büyük, geniş bir oda. Odanın ortasında plastik mavi sandalyeler var. Küçük, rahat bir daireye benziyor, sanki anaokulundaymışız da bir gösteriye hazırlanıyor-muşuz gibi.

Kapıda durup herkese bakıyorum. Bir kız gözlerini haliya dikmiş kendi kendine fısıldıyor. Onun yanında orta yaşlı bir kadın oturuyor. Onu birkaç kez akşam yemeğinde ya da dinlenme odasında görmüştüm. Ben ona Sahte Anne diyorum. Sanırım gerçek adı Victoria. Kimsenin kılığının düzgün olmadığı böyle bir yerde, o hep düzgün. Yüzü mukemmel. Porselen gibi bir cildi ve mavi renkli badem gözle-

rini daha da büyük gösteren küçük bir burnu var. Düzgün görünmediği tek bir gün bile olmuyor. Kahverengi saç her zaman taralı ve omuzlarına dökülüyor. Hemen hemen her gün kırmızı ipek bir pijama ve kürk manto giyiyor. Leylak gibi kokuyor. Kollarında plastik bir bebeği sallayıp duruyor. Sonra sallamayı bırakıp sanki bebek ağlıyormuş gibi ona ninni söylüyor.

Belli ki deli.

Ve belli ki ben de o yolda hızla onu takip ediyorum, çünkü onun varlığı beni rahatlatıyor. Bana öyle anaç görünüyor ki... Gözlerimi kapatıp unutursam, artık akıl hastanesinde değilmişim gibi geliyor. Sahte Anne, gerçek bir bebeği tutan gerçek bir anne oluyor.

Sahte Anne'nin karşı tarafında Amber denen cılız bir kız oturuyor. Buranın anoreksik sakini. Orada oturup herkese nefretle bakıyor.

Arkama dönecek oluyorum, Mary omuzlarımdan yakalayıp nazik bir sesle, "İyi olacaksın," diyor.

"Keşke sendeki güven bende olsaydı," diyorum güçsüz bir hâlde.

Omuzlarımı sıkıyor. "Her şey düzelecek. Bir saat sonra seni alırım."

Mary, ben oturana kadar gitmeyecek. Odaya giriyorum. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi geliyor. Hepsinin kendi sorunları ve meseleleri var ama yemin ederim aralarında fısıldaşıyorlar. "Onu görüyor musun? Bak ne kadar berbat durumda. Fairfax'ten hiç çıkamayacak."

Kapıya en yakın sandalyeyi seçiyorum. Eğer işler yolunda gitmezse dışarı fırlamaya hazır olurum. Ama bu sandalye Amber'in yanındaki. Tiksintiyle dudak kıvrıyor.

Sen de siktir git, cılız kaltak.

Kollarımı kavuşturuyorum. Bacaklarım aşağı yukarı zıplayor. Karnımdaki bu gergin hissin geçmesi için bekliyorum ama burada oturdukça daha da artıyor.

Odaya daha fazla insan geliyor. Tüm sandalyeler dolu-
yor.

Bir erkek doktor ve iki kadın hemşire içeri giriyor. Ka-
pının yanında sessizce konuşurlarken onları dikkatle izli-
yorum.

Bitirelim şu işi artık! Çığlık atmak istiyorum.

Dudağımı ısııyorum.

Doktor boğazını temizliyor ve oda sessizleşiyor. Ken-
disini Dr. Cooper olarak tanıttıktan sonra grup terapisinin
faydaları hakkında gereksizce konuşuyor. Buranın güvenli
bir yer olduğunu anlatıyor. Gerçekten açılıp içimizdeki her
şeyi dökmemiz için bir fırsat olduğunu söylüyor.

Ona şüpheyle bakıyorum.

Konuşmaya devam ediyor ve tam o sırada başka bir ses
duymaya başlıyorum.

Başta uzaktan geliyor, sonra giderek yakınlaşıyor ve ni-
hayet tam yanımdan geliyor. "Sen pis orospunun tekisin."

Tenim karıncalanıyor. Dehşet içinde odada etrafıma
bakınırken parmaklarım oturduğum plastik mavi sandal-
yeyi kavırıyor. Onlar da Lana'nın babasını duydular mı?
Arkamda onu görebiliyorlar mı?

Ama herkes canı sıkılmış bir hâlde Dr. Cooper'a bakı-
yor.

Dikkatimi dağıtacağını düşünerek ben de onlar gibi ya-
pıyorum. Doktorun dudaklarına odaklanıyorum. Bilişsel
davranış hakkında konuşuyor... sanırım.

"Hepinizin sahip olduğunuz olumlu yönlerinize ger-
çekten odaklanmanızı istiyorum." Benim olduğum yere
bakıyor. "Amber. Sahip olduğun olumlu özelliklerini söy-
lemek ister misin?"

Saçının kırık uçlarıyla oynamayı bırakıp öfkeyle bakı-
yor. "Yok. Hiç olumlu özelliğim yok."

Parmaklarımı endişeli bir şekilde vuruyorum ve odaya
bakıp duruyorum. Doktor boğazını temizliyor. "Bu doğ-

ru değil. Olduğu konusunda —burada ne yaptığını anladınız mı? — eminim.”

Arkama bakıyorum. Başımı yana eğip köşede istiflenmiş sandalyelere bakıyorum. Orada saklanıyor olabilir.

Amber bana bakıyor. “Senin sorunun ne?” diye çıkışıyor.

“Şimdi, Amber,” diyor Dr. Cooper. Ayağa kalkıp bize doğru geliyor. Ağzını açmadan önce Amber’la göz hizasına gelmek için çömeliyor. Kemikleri yüksek sesle çatırdıyor

Ses kulaklarımda yankılanıyor.

Dr. Cooper’ın konuştuğunu biliyorum. Ağzının kıpırdadığını görüyorum. Ama hiç ses duymuyorum.

Sessizlik.

Kulak zarlarım ağrımaya başlıyor.

Sessizlik yoğunlaşıp güçleniyor. Yoğun baskıyı gidermek için kulaklarımı ovalıyorum. Kafam patlamak üzere gibi geliyor.

Ve o anda onu görüyorum.

Lana’nın babası Dr. Cooper’ın arkasından çıkıyor. Çömeliyor. Dirseklerini bacaklarının üstüne koymuş, aynı Dr. Cooper gibi duruyor.

Ama sadist bir şekilde gülümsüyor. Bu bana saldırmadan önceki gülümsemesi. Nefesim boğazımda takılıp kalıyor.

Hemen tepki veriyorum.

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. Devriliyor. Yere düşüyorum. Sürünerek ondan uzaklaşıyorum. Sırtım duvara değene kadar durmuyorum. Ayağa kalkıyor ve yavaşça bana doğru geliyor. Üzerinde lacivert takım elbise, beyaz gömlek ve lacivert çizgili bir kravat var. Zararsız görünüyor ama göze batan tarafı o soğuk gözler. O gözlerde duygu yok. Onun kalpsiz olduğunu ve hiçbir zaman da bir kalbe sahip olmadığını ele veriyorlar.

“Sen küçük bir sürtüksün,” diyor.

Boğuk bir ses çıkıyor benden. Gözlerimi sıkıp nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum. Yaklaşıyor. Adımlarının yeri titrettiğini hissedebiliyorum.

"Git buradan. Git buradan." Sesim şiddetleniyor. "Git buradan!"

Ayak bileğimden yakalıyor, onu tekmeliyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Beni rahat bırak!" diye bağıyorum.

Adımı söyleyip duruyor ve ayak bileklerimden tutuyor. Direniyorum ama kaslarım ağrıyor. Gitgide güçsüzleşiyorum ve bu da onu daha güçlü yapıyor. Daha sıkı tutuyor.

Uzaktan bir kadın sesi işitiyorum.

Dr. Rutledge.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Biri cevap veriyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Her şeyin sesi kısılıyor.

"Naomi."

Gözlerimi açıyorum. Yüzü bulanık. Sadece vücudunun dış hatlarını seçebiliyorum. Ama hemen yanında Lana'nın babasını görüyorum.

Başımı arkaya atıyorum. Duvara çarpıyor ve canım yanıyor.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor Dr. Rutledge.

Dr. Rutledge'in yanımda olmasını umursamıyor. Dokunmaya devam ediyor. Çenemi öyle bir tutuyor ki çenem ortadan çatlayacakmış gibi oluyor.

"Her şeyi mahvettin!" diye bağıyor. "Senin kahrolasıca hayatın bana ait!"

Dr. Rutledge bu kez adımı yüksek sesle söylüyor. "Nefes al," diye emrediyor. "Nefes alman gerekiyor."

Onun sözlerine odaklanıyorum, önce çenemdeki baskı azalıyor, sonra elleri tamamen yok oluyor.

Gözlerimi açıyorum ve önümde sadece Dr. Rutledge var. Mary paniklemiş bir ifadeyle onun arkasında duruyor.

"Derin nefes al," diyor Dr. Rutledge.

Odadaki herkes bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyor. Onları suçlayamam tabii.

"Beni buradan çıkar," diyorum nefes nefese. "Çıkar beni buradan!"

Elini uzatıyor ve eline cankurtaran halatına yapışırcaasına tutunuyorum.

"Beni buraya geri gönderme!" diye yalvarıyorum.

Dr. Rutledge bir kolunu omzuma sarıyor. Mary solu-
ma geçerek nazikçe kolumdan tutuyor. Odadan çıkıyoruz.
Dengem bozuk. Bacaklarımın uyuştüğünü hissediyorum.
İp üzerinde yürüyormuşum gibi dikkatlice hareket ediyorum.

"Her şeyi yaparım ama buraya geri dönmem," diye yalvarıyorum. Hâlâ kemiklerinin seslerini duyabiliyorum. Bu vücudumun seğirmesine neden oluyor. Konuşmaya devam ediyorum. "İyileşmeye çalışıyorum. Yemin ederim çalışıyorum ama onu görmemi engelleyemiyorum. Baktığım her yerde o var!"

"Naomi, sakın ol," diyor Dr. Rutledge sakinleştirici bir tonda. Bizi koridordan aceleyle geçiriyor. "Şu an sadece nefes almaya odaklan."

Onun ofisine girerken hâlâ nefes nefeseyim. Mary ardımızdan kapıyı kapatarak bizi yalnız bırakıyor.

Ve bu seferlik, sessizlik iyi hissettiriyor. O burada değil. Güvendeyim. Nefes alabiliyorum.

Otururken sarsıntılar hâlâ bedenime işkence ediyor. Cildim soğuk ve nemli. Saldırısının artçı şokları neredeyse asıl olaydan daha kötüydü. Hâlâ bacaklarımı kavrayışını, kemiklerimi kırarcasına daha sıkı ve daha sıkı sıkışını hissediyorum.

"Naomi," diyor Dr. Rutledge. "Derin nefesler almaya devam et."

Onu dinliyorum ve kendimi yavaşça nefes alıp vermeye zorluyorum.

Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver.

Çekebildiğim bütün havayı çekiyorum ve ağır yavaş yavaş geçiyor.

Dr. Rutledge'a baktığımda başıyla masaya işaret ettiğini görüyorum. Masada bir bardak su duruyor. Onu kapıp sonuna kadar içiyorum.

İki elimin arasında bardağı sallıyorum. Bana doğru eğilirken sandalyesi gıcırıyor.

Lütfen, durumu olduğundan daha kötü bir hâle sokma, diye geçiriyorum içimden.

"Grup terapisinde ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Hayır."

Bardağı elimde daha da sıkıyorum.

"Anlatamaz mısın, yoksa anlatmak mı istemiyorsun"

"İstemiyorum," diyorum, katı bir sesle.

Ve Dr. Rutledge'la tanıştığımızdan beri ilk kez tek kelime söylemiyor. Sabırla öylece oturuyor, masanın üstünde bir ataşı çevirip duruyor.

"Lana'nın babasını gördüm," diye itiraf ediyorum sonunda.

Yüzü gözümün önüne geliyor.

"Bir şey dedi mi?"

Başım la onaylıyorum. "Bana bağıırıyordu. Bana sürtük diyip durdu. Hayatımın ona ait olduğunu söyledi..." Sesim çatallanıyor.

"Burada güvendesin. Bunu biliyorsun, değil mi? Lana da güvende. Babası artık onu incitemez."

Lana'nın adını duyunca oturduğum yerde doğruluyorum ve titremeye başlıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Dr. Rutledge sandalyesinde kımıldanıyor. "Onunla konuştum," diye itiraf ediyor.

"Ne zaman?" Sesim yükseliyor. "Nerede o?"

Sorularımı hiç duymamış gibi geçiştiriyor.

"Bugün sana olanlar sadece— "

"Nerede o?" diye kesiyorum.

"Güvenli bir yerde; sana tüm söyleyebileceğim bu."

"Neden söylemiyorsun ki bana?"

"Çünkü iyileşmen gerek. Kendin sağlam değilken onu düzeltemezsin Naomi."

Sözleri beni derinden etkiliyor. Lana'nın dayanağı olmam gerekiyor ve olmadığımı göre, kimim ben cidden?

Ağlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bugünlük bir kriz yeter.

"Grup terapisinde gördüğün her şey zihninin sana oynadığı oyunlardı sadece."

"Oradaydı." Sesim inançla titriyor. "Onu gördüm. Beni yakaladığını hissettim."

"Yoktu," diyor, dikkatle telaffuz ederek.

Ben de aynı tonu kullanıyorum. "Vardı."

Böyle devam edebileceğimizi biliyorum. Ama nihayetinde, akli başında olan kişi Dr. Rutledge.

Ben değilim. Ben tımarhaneye kapatılmış olanım.

Onun sözüne karşı benimki ve herkesin ona inanacağını biliyorum.

"Neden gidip uzanmıyorsun?" diye öneriyor yavaşça. "Seninle yarın sabah görüşüp kaldığımız yerden devam ederiz."

Yarını bırakın, şu an için bile pek düşünemiyorum.

O yüzden başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Tamam."

Dr. Rutledge bana kapıyı açıyor. Mary ileri çıkıp bana odama kadar eşlik ediyor.

Gecenin geri kalanında tamamen sersem bir hâldeyim.

RÜYA GÖRME

"Gitme zamanı Naomi."

Penceremden başımı kaldırıp Mary'ye bakıyorum. Kapıda durmuş ayağını sabırsızca yere vuruyor. Ama Dr. Rutledge'm yanına hayatta geri gitmem.

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Hayır."

Mary yüzünde sert bir ifadeyle başını yana yatırıyor. "Bunu zor yoldan mı halletmek zorundayız?" der gibi.

Son bir haftadır bu, rutinimiz haline geldi. Mary bana Dr. Rutledge'ı görmem gerektiğini söylüyor. Ben de hayır diyorum. Mary yardım çağırıyor ve başka bir hemşire gelip beni koridor boyunca sürüklemeye yardım ediyor. Ellerinden kurtulmak için çabalıyorum ama sonunda kendimi Dr. Rutledge'ın karşısında otururken buluyorum. Grup terapisinden sonra Dr. Rutledge'm benim için düşündüğü diğer metodların beni mahvedeceğinden korkarak kendime bir duvar ördüm.

O masasında oturup tipik sorularını soruyor:

"Nasılsın?"

"Dün gece iyi uyudun mu?"

"Şu anda ne düşünüyorsun?"

Hiçbir zaman cevap vermiyorum. Saatin tik taklarını

ileyerek zamanın geçmesini bekliyorum ve durum bir aç-
maza dönüşüyor. Hiçbir şey söylemeden pes etmeyi red-
deden ben ve sürekli konuşarak beni açılmaya ikna etmeye
çalışan Dr. Rutledge. Sonunda Dr. Rutledge'dan daha uzun
dayanıyorum ve o da gitmeme izin veriyor. Ama onun ofi-
sinden ayrılırken asla zafer kazanmış gibi hissetmiyorum,
çünkü gerçek şu ki kâbuslarım daha da kötüleşti. Nereye
gidersem gideyim, onu görüyorum. Dr. Rutledge Ambi-
en'im in dozunu artırdı. Faydası oluyor ama yeterli değil.

Yakında ilaçların artık benim için bir saklanma yeri ol-
mayacağından korkuyorum. Onun beni bulacağından ve
parçalara ayıracağından korkuyorum.

Etrafta sersem sersem dolaniyorum. Akıllılıkla delilik
arasındaki çizgi giderek bulanıklaşmaya başlıyor. Her şey
aklımı karıştırmaya başlıyor. Ve bütün bunların en korku-
tucu olanı da dinlenme odasında oturup saatlerce televiz-
yona boş boş bakan hastalardan biri haline gelmeye başlı-
yorum.

İçimi çekip pencereden uzaklaşıyorum. Bugün direne-
meyecek kadar yorgunum.

Mary takdirle başını sallıyor. Gurur duyuyor. Bunun
doğru yönde bir adım olduğunu düşünüyor.

Koridordan, sanki parkta gezinirmiş gibi yavaşça geçi-
yoruz. Bir düşünürseniz, bu bayat hava ve steril duvarlar
gerçekten de benim parkım.

Mary, Dr. Rutledge'ın kapısını bir kez tıklatıp açıyor.
Bana bakıp başıyla içeri girmemi işaret ediyor. Gönülsüz-
ce giriyorum. Rutledge bakıp gülümsüyor. Sandalyesinde,
sanki tüm sorunlarımın cevabı ondaymış gibi oldukça cid-
di ve sakın görünüyor.

Ona asi bir şekilde bakıyorum.

Masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturur
musun?"

Kollarımı kavuşturuyorum.

Dr. Rutledge iç çekiyor. Sadece iç çekiyor. İç çekişinin tatlı, rahatlatıcı sesi beni vuruyor. Ben de oturup öyle iç çekmek ve problemlerin altında ezilmiyormuşum gibi davranmak istiyorum.

"Hâlâ bana sessiz kalarak mı tepki gösteriyorsun?"

"Sessiz kalarak tepki göstermiyorum."

Bana şüpheyle bakıyor. "İşte burada yanılıyorsun. Grup terapisi yüzünden bana hâlâ kızgınsın ve beni görmezden gelmek senin için bu durumla başa çıkmanın tek yolu."

Sanki bana bir bıçak fırlatmış da bıçak beni bir santimle ıskalamış gibi irkiliyorum.

"Beni suçlayabilir misin?" diyorum.

"Tabii ki hayır. Grup terapisinin yanlış bir tercih olduğunu çoktan kabul ettim." Duruyor ve nazik bir sesle, "Ama ben sana karşı değilim Naomi. Sorularımı nedensiz sormuyorum."

İleri yürüyorum. Tüm bu süre boyunca Dr. Rutledge'a ihtiyatlı gözlerle bakıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Belli bir teşhisin yok," diye açıklıyor. "Bunun olmasını istiyorum. Neredeyse iki aydır buradasın ve bu iki ay çok uzun bir süre."

Yavaşça oturuyorum. Nihayet bir konuda anlaşıyoruz gibi görünüyor. Ama hemen açılmayacağım. Bunu neden onun için kolaylaştırayım ki?

"Şimdiye kadar günün nasıldı?"

"İyi," diyorum isteksizce.

"Gün boyunca ne tür aktiviteler yapıyorsun?"

"Biraz odamda kalıyorum. Dinlenme odasına gidiyorum..." Sesim tıkanıyor. Bir kaşını kaldırıyor. "Timarhaneye kapatıldım ben. Ne bekliyorsun ki?"

"Yani hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Evet," diye onaylıyorum.

"Okumayı seviyor musun?" diye hızlıca soruyor.

"Hayır," diye hemen cevaplıyorum.

"Peki ya film izlemeyi?"

"Hayır." Bir yalan daha.

Sorular sormaya devam ediyor. Hemen ardından cevaplıyorum. Pes etmesini bekliyorum ama hiç etmiyor.

"Burada hiç arkadaşın var mı?" diye soruyor gözlerini yüzümden ayırmadan.

"Birkaç tane." Hâlâ yalan söylüyorum.

"İştahın nasıl?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ne aptal bir soru. Öyle anlamsız ve aptalca ki dürüstçe cevap veriyorum. "İyi."

"Nasıl uyuyorsun?"

"Uyumuyorum," diye anında cevap veriyorum.

Dr. Rutledge tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslanıyor. Tuzağına düştüm. İkimizden birinin kayması an meselesiydi. Kendime kızgın bir şekilde başımı çeviriyorum. Ama bir şekilde, doğruyu söylemiş olmak iyi hissettiriyor.

Saniyeler geçiyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Kolumdan sarkan ipliği çekiştiriyorum. Tüm süre boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum.

İlk o konuşuyor.

"Neden uyuyamıyorsun?"

Dişlerimi sıkıp hiçbir şey söylemiyorum. Dakikalar geçiyor.

"Üzgün görünüyorsun," diyor. "Ne düşünüyorsun?"

Sandalyemde rahatsızca kıpırdanıyorum. "Lana."

"Ne olmuş Lana'ya?"

Başımı yana eğiyorum. "Bunu mu soruyorsun ciddi? 'Ne olmuş Lana'ya?'" Onun sesini taklit ediyorum. "Arkadaşımdan bana ihtiyacı var ama ben ümitsiz bir şekilde bir akıl hastanesinde sıkışıp kaldım. Tabii ki onu düşünüyorum."

“Peki, onu düşününce nasıl hissediyorsun?”

“Daha demin söyledim sana,” diyorum sabırsızca.

“Hayır, sen bana onun hakkında ne düşündüğünü söyledin. Sana ihtiyacı olduğunu. Ve senin akıl hastanesinde sıkışıp kaldığını. Ben nasıl hissettiğini sordum.”

Sözleri üzerine kafa yoruyorum.

“Suçlu,” diye cevap veriyorum yavaşça. “Suçlu hissediyorum.”

Parmaklarım dirseklerimi kavlıyor. Uğursuz bir şey omuzlarımı kaplamaya başlıyor. Kaslarım anında geriliyor.

“Neden suçlu?” diye soruyor.

Cevap vermeye başlıyorum ama duruyorum. Bir an huzurlu bir sessizlik oluyor. Koridordan hiç ses duymuyorum. Dışarıda cıvıldaşan kuşlar ya da pencereye karşı esen rüzgâr yok.

Ve sonra kulaklarım patlıyor.

Birdenbire sesler yankılanıyor. Yavaşça üzerime geliyorlar ve sonra hepsi birden kafamın içine giriyor. O kadar çok gürültü var ki. Karman çorman sesler, hepsi aynı anda konuşuyor. Çığlıklar, bağırımlar, kahkahalar, ağlamalar ve inlemeler. Doğru düzgün düşünmek imkânsız hâle geliyor. Kendi kafamdan dışarıya itiliyorum.

Ellerim titriyor.

Cidden sıyırmaya başlıyorum ve hepsi Dr. Rutledge’ın suçu. Ondan ve grup terapisinden önce işler mükemmel değildi ama kesinlikli şimdiki kadar da kötü değillerdi.

Her şey içimde birikmeye başlıyor. Yavaşça kendi bedenimi terk ediyor gibi hissediyorum. Aklımın kontrolünü yitirmek dehşet verici bir şey. Oturuyor olmama rağmen dengemi kaybediyorum. Bedenim ileriye doğru sendeliyor.

Tam bir panik haline giriyorum.

Sandalyemden fırlıyorum. Masasından sendeleye sendeleye uzaklaşıp duvara kadar gidiyorum.

"Ne yaptığını biliyorum." Sesim titriyor. Dr. Rutledge panikle bana bakıyor. "Buradan çıktığımı görmek istediğini söylüyorsun ama istemiyorsun. Sen de buradaki diğer doktorlar gibisin. Semptom listeni doldurabilmek için sorular soruyorsun. Ve onlardan birkaçı bende varsa, o zaman: İşte! Bende şu bozukluk ya da bu bozukluk olmalı. Ama ben senin yardımını istemiyorum, ihtiyacım da yok!" diye bağıriyorum seslerin arasından. "Ben bu yerdeki tek akıllı başında kişiyim ama sen beni diğer hastalarla aynı kefeye koymaya başlıyorsun!"

Dr. Rutledge dimdik oturuyor. "Sakin ol Naomi," diyor tedirgin bir şekilde.

"Hayır!" Onu işaret ediyorum. "Senin de ailen seni akıl hastanesine göndersin. En çok ihtiyacın olduğu anda ihtiyaç duyduğun ve sevdiğin herkes seni terk etsin de gör!"

Ellerim yumruk haline geliyor; kafama vuruyorum.

Belki yeterince kuvvetli vurursam tüm sesleri kafamdan atabilirim.

"Dur." Sandalyesinden kalkıyor. Telaşlı görünüyor, neredeyse korkmuş gibi. "Kes şunu!" diye bağıriyor.

Gözlerimi kapatıp yumruklamaya devam ediyorum.

"Naomi! Dur!"

Sesi daha yakından geliyor. Bu kafamdaki seslerin paniklemesine neden oluyor. Şiddetlerini artırıyorlar; sesler çığlık atıyor, kulaklarım çınlamaya başlıyor. O kadar acıyor ki gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

Ve sonra ellerimi tuttuğunu hissediyorum.

Donuyorum. Sanki tam o anda bir balon patlatılmış gibi.

Gözlerimi kaldırıyorum. Korkumu ve acımı saklamaya çalışmıyorum. Dr. Rutledge'in hepsini görmesine izin veriyorum.

Hepsini görürken gözbebeklerinin büyümesini izliyorum.

Karanlığımı.

Bıkkınlığımı.

Acımı.

Utancımı.

Ellerimi bırakıyor. Ağırlık gibi yanlarıma düşüyorlar. Masasının etrafından dolanıyor ve avuçlarını masanın yüzeyine koyuyor. Aynı anda gözleri kapanıp vücudu iki büklüm oluyor.

Sessiz kalıyoruz. Duvarın önünde ileri geri sallanan ben ve çaresizce masasına bakan o. Ta ki başını kaldırıp bana bakana kadar. Dr. ünvanı yok oluyor. O da bir insan. Kusurağı olan biri. Yaraları olan.

“Neden psikiyatrist olduğumu biliyor musun?”

Ona boş boş bakıp ellerimin tersiyle yanaklarımı siliyorum.

“Neden?” diyorum isteksizce.

“İnsan zihni beni her zaman etkilemiştir. Zihnimizin çalışma şekli. Nasıl hissettiğimiz. Hangi duyguları yansıttığımız,” diye itiraf ediyor.

Şimdiye kadar etkilenmiş değilim.

“İhtisas dönemim boyunca, fark ettim ki belki bu alanı seçme kararımın ardında başka bir şey daha olabilir.”

Bu konuşmanın nereye varacağını anlamıyorum. Ama bir doktorla hastası arasında bu tür konuşmaların hiç olmadığını biliyorum. Doktorlar soru sorup cevap bekler. Asla açılıp size kendileri hakkında kişisel şeyler anlatmazlar.

Yavaşça ayağı kalkıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Ailemde akıl hastalıklarıyla boğuşan kişiler var. Benim ilgim onlardan kaynaklanıyor. Acılarının nereden geldiğini çözmek istedim. Neden sürekli başlarında dikilen ka-

ranlığı yırtıp çıkamadıklarını.” Dr. Rutledge iç geçiriyor.

Bu iç çekişinin önceki gibi hafif ve tatlı olduğunu düşünmüyorum. Bu kez arkasında acı ve keder var. Geçmişinde karanlık var.

Başımı eğip elimin üstündeki damarları gözlerimle takip ediyorum. “Bir cevap buldun mu?”

“Bazen bulduğumu düşünüyorum,” diyor dikkatlice. “Ama sonra yeni bir şey okuyorum ya da yeni bir hastayla tanışıyorum ve imkânsızı çözmeye çalıştığımı fark ediyorum. Asla net bir cevabımız olmayacak. Herkesin hissetme, düşünme, sevmeye ve kendilerini ifade etme şekilleri farklı. Sanırım dünyayı döndüren şey de bu.”

Lana’yı düşünüyorum. Banyoda, aynadan kendisine bakıyor. Pes etmiş. Tüm acılardan yorgun düşmüş. Ben kapıda dikiliyor, ona pes etmemesini söylüyorum ama beni dinlemiyor.

Tüylerim ürperiyor. Ve bu görüntüyü kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum.

Dr. Rutledge parmaklarını birbirine kenetleyip derin bir nefes alıyor. İtiraf zamanının bittiğini ve normal rolüne döndüğünü anlıyorum. “Ben Dr. Woods değilim. Konuştuğun zaman seni dinlerim. Sana inanırım. Ama senin de bana güvenip açılman lazım. Tamam mı?”

Neden tekrar doktor moduna girdiğini biliyorum ama daha şimdiden Dr. Rutledge’in diğer yanını özlüyorum. Benimle konuştuğunda utanç hissim azaldı. Kendi zihnini kontrol edemeyen bir umutsuz vaka gibi hissetmedim. Konuşmamız sırasında bir yerlerde bir parça güven ortaya çıkmaya başladı. Zar zor fark edilebiliyordu ama en azından bir şeydir.

“Tamam,” diyorum.

“Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Ama unutma ki en temiz ruhların bile içinde bir parça karanlık

vardır. Fark etmek zor olabilir. Belki de bunu dünyadan saklama sanatında mükemmelleşmişlerdir. Ya da belki zihinlerinin kuytu bir köşesinde saklıdır. Ama vardır. Dünyada yaralanmamış hiç kimse yoktur.”

Omuzlarım gevşiyor. Başımı sallıyorum, bu benim için yeterince iyi gibi görünüyor.

“Senden tek istediğim bana hikâyeni bildiğin en iyi şekilde anlatman.”

Derin, arındırıcı bir nefes alıyorum. Hikâyeme daha yeni başladığımı söylemek yetersiz bir ifadeydi. Üzerini eşelemeye bile yaklaşmamıştım henüz.

“Lana’ya belki de benim evimde kalmamız gerektiğini söyledim. Orada güvende olacağımızı...”

KOLAY YOLU YOK

“Seni buradan çıkarmak zorundayız,” diye fısıldadım.

Ağılda ben ve Lana’dan başka kimse olmamasına rağmen hâlâ yüksek sesle konuşmaya korkuyordum. Babasının beni duyup geri gelmesinden korkuyordum. Elimizdeki vakti değerlendirip buradan mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordum.

Ama Lana kıpırdamıyordu. Gözlerinde boş bir bakışla yere bakıyor parmaklarını boynundaki kırmızı izlere sür-tüyordu. Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum bile.

Bir elimi omzuna nazıkçe koydum ve başımla açık kapıyı işaret ettim. “Beni duydun mu? Gitmek zorundayız.”

Lana omzunu elimden çekti. “Hayır.”

Ağzım açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

Titreyerek ayağa kalktı ve bacaklarındaki toprak ve samanı silkeledi. “Gidemem,” diye mırıldandı.

Dikkatini bana versin diye omuzlarından tutmak istedim ama Lana her an benden kaçıp gitmeye hazır yaralı bir hayvan gibiydi.

Ayağımı yere yavaşça basarak küçük bir adım ileri attım. “Korktuğunu biliyorum ama buradan çıkmak zorun-

dasın. Sana yardım edeceğim. Nereye gitmek istiyorsun? Her yere gidebilirsin.”

“Odama gitmek istiyorum. Yatağıma yatmak istiyorum.”

“Oraya gidemezsin.”

Yanımdan sıyrılıp geçti ve etrafı temizleme başladı; hayret içinde onu izliyordum. Duvardan sarkan halatlar yerde birbirine girmişti. Bir tanesi duvardan kayıp düşecek gibi duruyordu; sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu. Bir eyer koca bir su kovanının içine düşmüştü. Duvarın dibine sıralanmış kovalar devrilmişti ve at yemi yerlere saçılmıştı.

Lana işe koyuldu. Hızlı ve emin adımlarla ağılın bir yanından diğerine geçiyordu. Kovaları düzeltmek için eğilince yanına koştum.

“Dur.” Kovanın sapından tuttum. “Lana, ne yapıyorsun?”

Doğruldu. Sapı bırakıp diğer kovaya geçti. “Ağılın böyle bırakıldığını bilerek uyumaya gidemem.”

Temizlik yapmasına izin vererek suç ortağı mı oluyordum? Öyle hissediyordum. Ama bu tür bir olayda tecrübe sahibi değildim. Sanki gözlerim bağlanmıştı. İlerliyordum ama çok yavaş, hangi yöne gidersem o tarafın doğru yön olduğunu umarak. En kötü kısmı da, etrafı düzenledikçe yanaklarına renk geliyordu. Nefes alması normale dönüyor, gözyaşları kesiliyordu.

Midem bulanıyordu. Hastalıklı bir dehşet hissiyle birlikte fark ettim ki bu ona iyi geliyordu. Kanıtları saklamak iyi geliyordu.

Her şey yerli yerine gelene kadar durmadı. Sonra da ellerini silkeleyip etrafa bakındı.

“Yorulдум,” dedi.

Şu an rüya mı görüyordum? Öyle olmalıydı. Yaşadığım şey gerçek olamazdı. Gözlerimi kırptım, kirpiklerim teni-

me dokundu. Ama Lana hâlâ önümdeydi. Hâlâ yüzünde boş bir ifade vardı.

"Oraya gitme," diye fısıldadım.

Gözlerime bakarak, "Hâlâ burada kalıyorsun, değil mi?" dedi

Başımı yana eğdim. "Başka ne seçeneğim var?"

"Bir sürü seçeneğin var."

"Ama hiçbirini seni burada bırakıp gitmeyi içermiyor," diye cevapladım. "Gördüklerimi geri alamam."

Ağıldan çıktı, çıkarken, "Kendi iyiliğin için, keşke yapabilsen," dediğini duydum.

Hareket edemeyecek kadar şoktaydım. Nefes alamayacak kadar. Konuşamayacak kadar.

Teknik olarak, yazın geri kalanı boyunca orada kalmam gerekiyordu. Ama bu gördüklerimden sonra o eve nasıl girebilirdim? Ve arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunu bilerek, nasıl onun yanında kalmazdım? Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım ve Lana'nın peşinden gittim. Nihayet ona yetiştim ve birlikte arka kapıya doğru yürüdük. Kapıyı açtı, menteşeler gıcırdadı. Yemin ederim bu, tam orada durup gitmem için bir uyarıydı.

Tereddüt ettim. Yıllardır bu ev kendi evim gibiydi. Rahatlıkla girip çıkardım. Ama şimdi yanlış geliyordu.

İçeri adımımı attım, Lana'nın babası önümüze atlayıp saldıracak diye kendimi kolluyordum ama gecenin bu saatinde çoğu ev gibi, burası da tamamen sessizdi. Tek fark sessizliğin ürkütücü olmasıydı. Buzdolabı uğulduyor, klima havalandırmalardan içeri soğuk hava üflüyordu. Her an sıçramaya hazırdım.

Koridordan geçerek merdivenlere doğru yürürken ikimiz de tek kelime etmedik. Merdivenlerin yanında oturma odası vardı. Tek bir lamba yanıyordu. Oda tek renkteydi: fildişi. Şömine rafında aile fotoğrafları vardı. Bir tanesinde

Lana on bir yaşındaydı. Yüzünde küçük bir gülümsemeye doğrudan fotoğraf makinasına bakıyordu. Bu defalarca gördüğüm bir gülümsemeydi. Bunu utangaç kişiliğine bağlamıştım. Ama şimdi bu gülümsemenin utangaçlığından değil, ihtiyatlı olmasından kaynaklandığını görüyordum. Korktuğundan.

Merdivenlerden dikkatlice çıkmaya çalıştım ama ne kadar çalışsam da, basamaklar ayağımın altında gacırdadı. Lana için aynısını söyleyemem. Öyle sessiz hareket ediyordu ki sanki hava da yürüyordu.

Anne-babasının odası koridorun en sonundaydı. Kapıları kapalıydı. Sadece birkaç adım ötesinde babası vardı. Gözlerimi kapıdan çekmek zorunda kaldım, çünkü bir saniye daha baksam, kapı ekrana dönüşecek ve ekranda Lana'nın babasının yaptıklarını görecektim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Lana'nın odasına girdim.

Arkamdan kapıyı kapattım. Gerçekten burada kalacağıma inanamıyordum.

Lana komodinin üstündeki lambayı açtı. Kollarımı kavuşturup dikkatli bir gözle odasına bakındım. Gözüme çarpacak bir şeyler arıyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir kanıt.

Ama her şey aynıydı.

Köşede bir makyaj masası vardı. Dolabının yanında kirli beyaz renkte bir boy aynası duruyordu. Yatağı topluydu, yorganı açık griydi.

Şimdi odasına gerçekten baktığımda, artık bunun bir yatak odası olmadığını görebiliyordum. Burası düzmece bir yatak odasıydı. Evlerine gelip Lana'nın odasını gören bir kişi Lana'nın düzgün bir hayatı olduğunu düşünecekti.

Diş fırçasıyla cüzdanını alıp çıksa, kimse onun burada yaşadığını bile anlamayacaktı.

Ağılı temizlediği gibi odasını da kaç kez öyle temizlediğini merak ettim. Bu düşünce beni ürpertti.

Lana odada dolanarak çekmeceleri açıp kapattı. Pijamalarını alıp sessizce odasına bağlı olan banyoya girip kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra duşun açıldığını duydum.

Gözlerimi kapatıp başımı kapıya dayadım.

Gözlerim kapalı, kilide uzandım. Bulamadım.

Eğilip kapı kolunu inceledim.

Kilit yoktu.

“Orospu çocuğu,” diye fısıldadım.

Tekrar ayağa kalktım. Kollarımı kendi etrafına doladım. Midem bulanıyordu. Buradan gitme isteğim çok kuvvetliydi ama Lana’yı bırakamazdım.

Lana banyodan çıkarken arkasından buhardan bir iz onu takip etti. Pijama altının üzerinde pembe koyunlar vardı. Üzerine kendisine üç beden büyük gelen beyaz bir tişört giymişti. Bunları yaşamak için fazla küçük ve kırıl-gan görünüyordu. Şimdiye kadar nasıl dağılmamıştı?

Ağlamamak için dudakımı ısırdım.

Lana dekoratif yastıkları yatağından çekip köşeye attı. Kapıdan uzaklaştım. Parmaklarımı bilgisayar masasının üzerinde gezdirdim.

Yatağına yattı ve lambayı söndürmek üzere uzandı. Bana baktı. “İyi geceler.”

Işığı kapattı. Yatağında dönerken çarşafı hışırdadı.

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

Geceyi böyle sonlandırınıyordu.

Gözyaşı olmadan.

Duygu olmadan.

Hiçbir şey olmadan.

Sırt üstü uzandım. Vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti. Gevşemeye korkuyordum. Kıpırdamaya korkuyordum. Hatta nefes almaya bile korkuyordum. Üzerimde yavaşça

dönen tavan fanın pervanelerini izledim. Mutlu şeylere odaklanmaya çalıştım. İyi şeylere. Fanın pervaneleri bana dönme dolabı hatırlattı. Panayırı hayal ettim; üç ay yaz dönemi boyunca nasıl da hep en sıcak günde kurulurdu. Yağlı yiyecekleri, kahkahaları, konuşmaların uğultusunu düşündüm.

Gözlerimi kısıp bu sahnenin devam etmesi için elimden geleni yaptım.

Ama Lana'yla benim on üç yaşımızdaykenki halimiz aklıma geliverdi. Dönme dolaba binmek için sırada bekliyorduk. Gözleri büyümüş bir şekilde dönme dolaba bakıyordu. Sıra ilerlemeye başladı. Yürümesi için onu dürtükledim. Dönüp bana dehşete düşmüş gözlerle baktı. "Ben buna binmeyeceğim." Sıradan çıkıp kenarda bekledi. Benim sıram geldi. En tepeye çıktığımda aşağıya ona baktım. Hâlâ oradaydı, tek başına, yüzünde boş bir ifadeyle.

"Nasıldı?" diye sordu indiğim zaman.

Bir şeye benzememişti. Tüm süre boyunca iyi olduğundan emin olmak için ona bakmakla meşguldüm. Omuz silkip iyiydi, dedim. Farklı bir aktiviteye geçtik ve ben o ânı kafamdan silip atmıştım.

Ama şimdi anladım ki Lana'nın kendi hayatını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu. Sadece karşısına çıkanlara hazırlıklı olmaya ihtiyacı vardı. Hâlâ banyoda damlayan suyu ve evden gelen normal gıcırtiları duyabiliyordum. Bu sesleri duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. Gözlerim gayriihtiyari yine kapıya kaydı. Hemen başımı çevirdim, parmaklarımla çarşafı sıkıca tuttum.

Lana'nın nefesi düzelmeye başlamıştı. Dönüp sırtına baktım.

En iyi arkadaşım dediğim bu insanı gerçekten tanıyormuydum?

Öyle sanıyordum.

Dans edemediğini biliyordum. Film izlemeyi severdi, çünkü iki ya da daha az saat içerisinde genelde mutlu bir son garanti ederlerdi. Gök mavisi en sevdiği renkti, gün-doğmunu izlemek için erkenden uyanmayı severdi ve yağmurlu günlerden nefret ederdi.

Bunların hikâyesinin bir parçası olduğunu sanırdım. Ama değillermiş. Sadece birer noktalama işaretinden ibaretlermiş— gerçekte kim olduğunu başlangıcı.

“Lana?” diye fısıldadım.

Cevap vereceğini beklemiyordum. Sadece zihnimi meşgul etmem lazımdı.

Birkaç dakikalığına sessizlikten başka bir şey yoktu. Çarşaf lar hışırdadı ve kısık bir sesle, “Efendim?” dedi.

O konuda konuşmak istemediğini biliyordum. Ama göğsümde bu derin ve güçlü ağrı vardı. Onunla konuşmadan geçeceğe benzemiyordu.

“Bu ne kadardır sürüyor?” diye fısıldadım.

Yutkundüğünü duydum. “On yaşımdan beri.”

Sözleri odada yankılanıp etrafımdaki havayı doldurdu ve nefes almamı imkânsız hâle getirdi.

“Kimse biliyor mu?”

“Sadece annem.” Bunları sanki geyik muhabbeti yapıp akşam yemekte ne yediğimizden bahsediyormuş gibi normal bir şekilde söyledi.

“V... Ve hiçbir şey yapmıyor mu?” diye fısıldadım.

“Bu ailemizin adını lekelerdi,” diye fısıldadı Lana.

“Yani bunu halının altına süpürüp hiçbir şey olmamış gibi yapıyor.”

Şaşkınlıktan dilimi yutmuştum.

Lana’nın annesine baktığınız zaman, topuklu ayakkabılar, inciler ve ruj görürsünüz. Her zaman düzgündür. Susie Homemaker* zamanından kalmış gibidir.

* Susie Homemaker: 1966’da Topper Oyuncakları tarafından piyasaya sürülen minyatür ev aletleri serisidir. O zamanlardan beri Amerikan İngilizcesinde geleneksel olarak basmakalıp ev işleri yapma alışkanlığı olan kadınlardan bahsederken kullanılır. -yhn

İmajının göz boyamadan ibaret olduğunu hızla fark ediyordum. Sis kalkmaya başlıyordu ve ben gerçeği görmüştüm.

Söyleyecek sözüm yoktu. En azından ona olanları söylebilecek bir sözüm yoktu.

“Üzgünüm,” dedim yılgın bir şekilde.

Tek bir kelimeydi. Ama doğru bir şekilde, içtenlikle ve merhametle söylenildiğinde, bir ruhu tekrar ayağa kaldıracabilirdi.

Lana’dan bir yutkunma sesi geldi. Ölmekte olan bir hayvanın sesi gibi, yürek burkan bir ses. Anında gözlerime yaşlar doldu, görüşüm bulanıklaştı.

Ona sarılmadım, daha fazla soruyla da rahatsız etmedim. Sadece orada yanına uzanıp ağlamasına müsaade ettim.

Birkaç dakika sonra ağlaması hıçkırıklara ve burun çekmelere döndü. Yüzünü döndü ve benimle birlikte tavam seyretmeye koyuldu.

“Okula dönmeyeceğim,” diye bildirdi.

Üzgün bir şekilde ona baktım. Şoke oldum, neden diye sormak istedim ama sormadım. Kalbim boğazımda düğümlenmişti.

“Yapamadım,” diye devam etti. “İşkenceydi. Arkadaş edinmeye çalıştım ama nasıl yapacağımı bilemedim. Havadan sudan sohbetleri arkadaşlığa nasıl dönüştüreceğimi bilmiyordum. Ders çalışmayı denedim ama hiç odaklanamadım. Ders sırasında panik atak geçiriyordum ve o yüzden kısa bir süre sonra derslere gitmeyi tamamen bıraktım.”

Lana elinin tersiyle yaşlarını sildi. “Kendime her gün biraz daha iyiye gideceğini söyleyerek okulda kaldım. Kendimi daireme kapattım ve...” Sesi boğuklaştı. “Deliriyormuşum gibi hissettim. Benim için başka seçenek kalma-

mış gibi hissettim. Tüm hayatım boyunca bu evden uzaklaşmayı planlamıştım. Üniverseteye gidip kendi hayatımı kurmayı. Ama bunun asla olmayacağını bilmek, yapamadığımı bilmek... bu beni her şeyden daha fazla öldürdü.”

Beynim tamamen bana anlattıklarıyla dolmuştu .

“Okulun iyi gittiğini sanmıştım. Ben... seninle her gün konuştuk ve iyi görünüyordun.”

“Öyle düşünmeni sağladım,” diye cevap verdi Lana.

Başımı iki yana salladım, saçım yastıkta hışırdadı. Ne diyeceğimi ya da bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Hayatım boyunca ilk kez tamamen boşluktaydım.

Sonunda, Lana uykuya daldı.

Ben uyuduğumda sabahın erken bir saatiydi. Sanırım bütün bu zaman boyunca tamamen uyanık kalabilirdim ama pencerenin dışında kuşlar cıvıdamaya başlamıştı. Ne kadar çılgınca gelse de, onların cıvıdaması beni rahatlatıyordu. Başka bir canlının uyanık olduğunu bilmek içime rahatlık vermişti.

Ve şimdi kör edici bir aydınlık yüzüme vuruyordu.

Bir gözümü aralayıp hemen geri kapadım. O kör edici ışık camdan içeri dolan aptal güneş ışığıydı.

Berrak gökyüzü ve mutlu günlerle alakalı hiçbir şey için uygun havamda değildim. Evime gitmek, odamın perdelerini kapatmak ve tüm bu yaşananlar uzak bir anı haline gelene kadar uyumak istiyordum.

Kolay yoldan kurtulmak istiyordum.

Yatakta doğrulup boynumu esnettim. Vücutuma baktım. Sanırım gece bir ara üzerimi değiştirip pijama giymişim. Saçım karman çorman olmuş ve gözlerimden hâlâ

uyku akıyordu. Berbat göründüğümü bilmek için aynaya ihtiyacım yoktu.

Gerçi, dış görünüşüm problemlerimin en küçüğüydü.

Lana'ya baktım.

Pencereye tünemişti. Parlak ışık onu rahatsız etmiyor gibiydi. Belki, sadece belki, yeterince ışıktaki kalırsa hayatındaki tüm karanlığın boğulup gideceğini düşündüğünü hayal edebiliyordum.

Boğazımı temizledim.

Başı bana doğru döndü. O kendine has ifadesiyle gülümsedi. "Günaydın."

Geveleyerek karşılık verdim.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Sekiz."

Gözlerimi ovuşturdum. O saatte nasıl hareket edebildiğimi bile hiç bilmiyorum.

"Seni uyandırmayacaktım."

"Hayır, sorun değil. Kalkmam lazımdı."

Ayağını halıya bastırarak kollarını kavuşturdu.

"Kahvaltı yapmak ister misin?" diye teklif etti.

Ona dikkatle baktım. "Hayır, aç değilim."

"Emin misin? Çünkü burnuma yumurta ve pastırma kokuları geliyor. Ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ya da başka bir şey de yapabiliriz," dedi. "Kızarmış yumurtalı ekmeğe ne dersin? Sever misin?"

Aşağı inip anne-babasıyla karşılaşma ihtimalini göze alacağımı sanıyorsa aklını kaybetmiş olmalıydı.

"Lana."

"Evet?" dedi canlı bir sesle.

Bu sabah uyumadan önce her şeyi planlamıştım. Ne kadar korkmuş olursa olsun onunla babasından uzaklaşmak konusunda konuşacaktım. Ama yüzündeki ifade umutsuzdu.

Yutkunup yüzüme sahte bir gülümseme kondurarak,
"Gidip havuzun orada biraz uzanalım," dedim.
"İyi fikir," dedi, görünürde rahatlamış gibiydi.
Birkaç saatliğine rol kesebilirdim.
Belki bir günlüğüne.
Onun için bunu yapardım.

DALGA ETKİSİ

Bir saat sonra rol yapmaktan sıkılmışım.

Anne-babasıyla karşılaşmamaya çalışarak evde parmak uçlarımda dolaşım. Alt kata indiğimde babası çoktan işe gitmişti, annesi de kapıdan çıkıyordu.

Güvendeydim... Şimdilik. Onlardan tüm yaz boyunca kaçamazdım. Burada kalacaksam, öfkemi dizginlemenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Lana'nın babasıyla aynı ortamda bulunabilmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Gerçi bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum.

Havuz birkaç adım ötemizdeydi, su gök kadar berraktı. Havada yeni biçilmiş çim kokusu vardı. Radyo açıktı, Lana'nın ayağıyla sandalyede tempo tutmasına neden olan bir şarkı çalıyordu.

Uzandık, güneş üzerimize vuruyordu. Ensem boncuk boncuk terlemeye başladı. Elimi önüme tutsam, önce sıcağın dalgalanıp sonra da erimeye başlayacağından gayet emindim.

Huzursuzlanmaya başlıyordum. Aramızda aşırı bir sessizlik, kafamda da çok fazla düşünce vardı.

"Bir şey yapmalıyız," dedim.

"Zaten yapıyoruz ya," dedi Lana yorgun bir şekilde.

“Hayır. Eğlenceli bir şey diyorum, mesela bir seyahat.”

Lana’nın korkusu tarafından kontrol edildiğini biliyordum ama belki buradan gitme kısmını eğlenceli bir tatile dönüştürürsem, kabul edebilirdi. Düşük bir ihtimaldi ama şu an aklıma gelen tek yol buydu.

Yanağını güneşe dönüp bana baktı. “Ne?”

“Evet!” dedim telaşlı bir şekilde. “California’ya gidebiliriz. Havuz yanında uzanmak yerine önümüzde okyanus, altımızda da kum olabilir!”

Düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Ama Lana fikrimi hemen geri çevirdi.

“Neden? Yaz dönemindeyiz. Yaşıtlarımızın yaptıkları şeyler bunlar.”

Hiç cevap vermeden bana sakın sakın baktı. Aynı yaştaydık. Gözlerimizden bu okunmalıydı. Ama onun gözleri aydınlıktan çok karanlıkla, gülümsemelerden çok gözyaşıyla, mutluluktan çok vahşetle dolu bir hayat sürdürdüğünü gösteriyordu.

“Bu konudan bahsetmeyeceğine söz vermiştin.”

Omuzlarım gerildi. “Bahsetmiyorum ki.”

Lana güneş gözlüğünü aşağı indirdi. “Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?”

“On yıldır.”

“Evet. On yıl. Ve bu on yıl boyunca ben bunu bir sır olarak sakladım. Neden, biliyor musun?” Bana hiç cevap verme fırsatı tanımadan öne doğru eğildi. “Çünkü seni korumak istedim.”

Korunmaya ihtiyacı olan Lana’ydı, ben değildim. Ben iyiydim. Hiçbir şey diyemeden ona bakakaldım.

“Naomi,” dedi yavaşça. “Bunu kaldıramayacağını biliyordum. Şimdi bile zar zor kaldırıyorsun.”

“Ama sen kaldırabiliyorsun, öyle mi?”

Lana omuz silkti. “Başka türlü olduğunu bilmiyorum.”

Acısını şiddetle kabullenmişti. Öyle ki neredeyse felç ediciydi. Düşünceleri, rüyaları ve korkuları geçmişî tarafından örölüp yaratılmıştı.

"Bu mu yani?" diye sordum. "Hayatının sonuna kadar bu acıyla mı yaşayacaksın?"

Lana sandalyesinde kımıldandı. "Bu konuyu bırakabilir misin, lütfen?"

Daha fazla ısrar edersem patlayacaktı ve ben de durumu olduğundan daha kötü bir hâle sokmak istemiyordum.

"Evet," dedim sonunda. "Şimdilik."

Bana gülümseyip havlusunu düzeltti. Tekrar uzanmadan önce bana baktı, gülümsemesi gitmişti. "Bunu bir sır olarak saklayacaksın, değil mi?"

Başımı çevirdim.

"Naomi," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen kimseye söyleme."

O gün daha sonra Lana odasında uyuyakaldı. Onu bırakıp alt kata indim. Yorgun olması gereken bendim ama tüm bedenimde adrenalin akıyordu. Er geç yığılacaktım ama şimdi değil.

Max'le telefonda yeni konuşmuştum. Yakında eve gelecekti. Onu sadece saatler önce görmüştüm ama randevumuz ve öpüşmemiz sanki haftalar önceymiş gibi geliyordu. Lana'yla o kadar meşgul olmuşum ki gerçekten Max'i düşünmeye fırsatım olmamıştı... ya da bizi.

Yazı onunla geçirmek istiyor muydum? Evet dediğimde, ciddiydim. Şimdi bile istiyordum. Ama Lana'nın durumu her şeyi değiştirmişti. İkisi birbiriyle bağlantı kurmadan ikisini birden hayatımda nasıl idare edebileceğimi bilmiyordum. Lana en iyi arkadaşımdaydı, her şeyden öte kardeşimdi. Max... önemliydi. Ne zaman onu düşünsem kal-

bimin duracak gibi olmasından anlayabiliyordum bunu. Ve bu durumda er ya da geç Lana'nın durumunu öğrenecekti. Saklı tutulamayacak kadar büyük bir şeydi.

Bilgisayar masasına oturdum. Odadan çıkmadan Lana'nın laptopunu aşırımtım. İnternete bağlandım ve Google anasayfasının gelmesini bekledim. Tırnağımı yiyecek sabırsızca bekledim. Sayfa çıkınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Korkmuş ve gergin bir şekilde bunu neden yaptığımı sorguladım.

Kendimi vazgeçirmeden *ABD Virginia Senatörü* kelimelerini yazdım. Anında koyu harflerle yazılmış olarak arama çubuğunun hemen altında Lana'nın babası göründü. Seçeneğe tıklayıp sayfanın yüklenmesini bekledim. Güvende olduğumu biliyordum. Evde Lana'dan başka kimse yoktu ama yine de paranoyayla arkama baktım.

Bazı sitelerin sayfaları çıktı. Bir kampanya sitesi. Kendi kişisel websitesi ve bir Wikipedia sayfası. Hatta kahrolası bir Facebook sayfası bile vardı.

Ama websitelerini görmezden gelip fotoğraflara tıkladım. Çoğu babasının çeşitli açılardan çekilmiş önünde düzinelerce mikrofonla kalabalığa konuşma yaparkendi. Bir tanesinde yanında isimsiz bir adamla McLean caddesinde yürüyordu. Uzaktaki bir şeye işaret ediyor, isimsiz adam da etkilenmiş gibi bakıyordu.

Adına zarar verebilecek hiçbir şey yoktu. Sicili pırıl pırıldı.

Ne bekliyordum ki cidden, gerçi? Hızlı bir internet taramasıyla tüm sorularımın cevabını bulacağımı mı? Nancy Drew becerilerim acınacak durumdaydı.

Ayrı bir sayfa açıp *tecavüz* kelimesini girdim. Midem çalkalanmaya başladı. Aptal değildim. Kelimenin anlamını biliyordum. Sadece bu kelimedden sonra karşıma çıkacakları nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu;

bugünden sonra hiç olmadığım kadar kederliydim ve kafam karışıkta. Çenemi elime dayadım. Hızlıca sayfayı aşağı doğru kaydırırken parmaklarımla alt dudağıma hafifçe vuruyordum.

"Neye bakıyorsun?"

Döndüm, dönerken sandalyemden düştüm. Sırtım masaya çarpıp acıdı.

Max arkamda duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, ekrana bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Ödümü kopardın!" dedim nefes nefese.

"Üzgünüm," dedi Max ve kalkmama yardım etti. Ama pek de üzgün gibi değildi. Sesi sert ve kontrollüydü. "Neye bakıyorsun?"

"İçeri nasıl girdin sen?"

"Kapıya vurdum. Kimse açmadı."

"Sen de öylece girdin, öyle mi?"

"Burada olduğunu biliyordum, arabayı dışarıda gördüm." Max kaşlarını çatı. "Telefonda sana toplantıdan sonra geleceğimi söylemiştim. Unuttun mu?"

"Unutmadım." Tamamen unutmuştum.

Max bana dikkatle bakıp, "Bir şeyi böyleceğimi düşünmemiştim," dedi. Omzumun üzerinden ekrana baktı. "Görünüşe göre yanlışım."

Arkama uzanıp laptopun kapağını indirdim. "Hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey?"

"Evet."

"Google'da aradığın şey hiçbir şeymiş gibi görünmüyordu."

Ayağa kalkıp yanından sıyrılıp geçtim. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Naomi," dedi Max arkamda. Sesi havayı bıçak gibi kesti, omuzlarım gerildi.

Yutkunup tavana baktım. Lana'ya, söylemeyeceğime söz vermiştim. Max orada durmuş gözleriyle beni delip geçiyordu. Gerçeği öğrenene kadar gitmeyeceğini biliyordum.

"Günün nasıldı?" diye sordum canlı bir şekilde. Max bir şey demedi. Ben de hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ettim. "İşler iyi gitti mi bugün? Benim günüm güzeldi," dedim gergin bir şekilde. "Havuzun başında oturduk ve şimdi L— "

"Naomi," diye sözümü kesti, sesi sertti. "Bana, neler olduğunu anlat."

Dudaklarımı yalayıp nefesimi bıraktım. Ağzım açılıp kapandı. Ama hiçbir şey çıkmadı. Kelimeler dilimin ucundaydı ama kimseye söylemem için yalvaran Lana'nın yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Acısını ve utancını gördüm.

Max kollarını kavuşturup düşünceli bir ifadeyle gözlerini masaya dikti.

"Sen bir şey anlatmadığın için, kendimce tahminde bulunacağım. Tamam mı?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Google'da neyi aradığını gördüm. Her ikisini de. Ve belki de fazla çıkarımda bulunuyorumdur. Belki hiçbir şey yoktur. Ama belki de— "

Ona iç karartıcı bir şekilde baktığımı görünce sesi kesildi. Ona tahmininin yanlış olduğunu söylemek istedim ama yapamadım.

"Michael?" Ağzı açılıp kapandı. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama başka bir şey demedi.

Başımla onayladım. Bu onun açık uçlu sorusuna benim tek cevabımdı.

Gözlerini kapadı. "Hassiktir," diye fısıldadı.

Ona bakarken donuk bir ağı göğsüme saplanıverdi.

Kollarını uzatıp, bana sarılmaya hazır bir şekilde ileri çıktı ama ben irkildim. Bana sarılmasını istemediğimden değildi.

Ama bu kadar dikkatsiz davranıp öğrenmesine izin verdiğim için kendime çok kızgındım. Lana'yı hayal kırıklığına uğratmıştım.

Max'in yüzünde kırgın bir ifade belirdi. Sırf kırgınlığını gidermek için ileri çıkıp kollarına atılmak istedim.

Volta atmaya başladı. Elleri belindeydi ve gözleri yere odaklanmıştı. Çenesini öyle sıkı kapatmıştı ki kırılacak gibi duruyordu. Hiçbir şey söylemedim.

Biz hiçbir şey söylemeden öylece durdukça Max daha da hızlı değişti. Kaşları çatılmış, V şeklini almıştı ve bakışları çok soğuktu. Sinirlenmeye başlıyordu, bunu anlıyordum ama bu seviyeye geleceğini tahmin etmemiştim. Öfkesi öyle kuvvetliydi ve yoğundu ki etrafına yayılıp ikimizi birden sarmıştı.

Ellerini mutfak tezgâhına koyup bir saniyeliğine eğildi. Tekrar doğruldu. Parmaklarını saçlarının arasına daldırarak saçlarını sıkıca tuttu.

"Hassiktir!" diye patladı.

İrkildim. Başını aniden bana doğru çevirdi. Gözlerini peşpeşe kırıştırdı ve başını yana eğip gözlerini dikti. Sanki orada olduğumu unutmuştu.

Soru sormasını bekledim. Çünkü soruları vardı. Gözlerinde görüyordum hepsini. Ama tek kelime etmedi. Tek yaptığı üzerime doğru yürümekti. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken bedenim titremeye başladı. Başım göğsüne düştü. Kalbinin güçlü atışlarını dinlerken yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde orada sessizce dikildik. O, ona söylediğim şeyi sindir-

meýe çalıřıyordu, ben de çok korkmuřtım. řimdi bildiđi-
ne göre, ne yapacaktı?

Max nazıkçe çekildi. Sakin görünüyordu ama gözlerin-
de öyle çok öfke görebiliyordum ki...

Cebinden arabasının anahtarlarını aldı.

"Sen burada kal," diyip sessizce döndü ve yürüdü.

Sadece birkaç saniye içinde işler kötüden daha kötüye
gitmeye başlamıştı.

Peşinden gittim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum te-
laşlı bir sesle.

"Yapmam gereken bir şey var da."

Sanki kalbim ta karnıma düştü. "Dur!"

Max kapı kolunu tuttu. Kapı açıldı. Arkasından yetişip
kapıyı itip kapattım. Ağır nefes alıp verişimizin sesinden
başka hiçbir ses yoktu.

"Sadece konuşacağım onunla." Eliyle kapıya hafifçe
vurdu.

Tüm öfkesi geçene kadar ve kapı menteşelerinden çı-
kana kadar sert meşeyi yumruklamak istediğinden olduk-
ça emindim. Aslına bakılırsa şu an bunu gitmesine tercih
ederdim.

"Hayır, konuşmayacaksın."

Gözlerini kapattı. Güldü ama inleme gibiydi. "Neden
bunu yapmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü yapamazsın."

"Birinin bir şey yapması lazım!"

"Senin karışman gerekmiyor." şok içinde bana baktı.
Kolundan tuttum. "Lütfen bunu düşün," diye yalvardım.
"Oraya gidip pişman olacağın bir şey yapacaksın."

"Sana hiçbir şeyden pişman olmayacağıma dair söz ve-
rebilirim."

"şu anda kendinde değilsin ve bunu sen de biliyorsun."

Max gözlerini başka tarafa çevirdi. Haklı olduğumu biliyordu.

Duvara yaslandım. "Sanırım," diye başladım yavaşça, "derin bir nefes alıp düşünmelisin."

"Korkuyorsun."

Ne kadar korktuğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözlerimde uzak bir bakışla boşluğa baktım ve dizlerini karnına çekmiş bir şekilde ağılda ağlayan Lana'yı gördüm. Başımınla onayladım.

"Korkuyorum."

Gözlerini kapattı ve açtığı anda öfkesinin bir kısmı gitmişti. "Gel buraya."

Kendimi duvardan ittim. Beni kollarıyla sarıp sıkıca tuttu ve başımın üstünü öptü. Gözlerimi kapadım. "Michael'la bugün konuşmayacağım," dedi saçına doğru. "Ama onunla konuşacağım."

Benim korktuğum da buydu.

İçimi çekip geri çekildim. Öfkesinin birazı geçmişti ama gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Onu bugün durdurmuş olabilirdim ama yarın bambaşka bir hikâyeydi.

"Yarın gece benimle gelebilecek misin?"

Soruma tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, boş gözlerle bana baktı.

"Partiye," diye açıkladım. "Benimle gelmeni istiyorum. Aileme aylar öncesinden gideceğimi söylemiştim."

"Geleceğim," dedi Max.

"Güzel," dedim bir rahatlamayla. Alt dudağımı kemirdim, ona gerisini de söylemek zorunda olduğumu biliyordum. "Ama... o da orada olacak."

Önceki öfkesinin hepsi saniyeler içinde tekrar gözlerinde belirdi. Kim olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"O da mı geliyor?" diye sordu Max.

"Evet," diye doğruladım.

"Ve sen de gidiyorsun," dedi asık suratla.

Başımı salladım.

"Bir şey yapmayacağıma dair sana... güvenebilir miyim?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

"Evet," dedi Max. Sanki evet demek ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi yüzünü ekşitti.

"Sana inansam mı, bilmiyorum."

Lana'nın babasından sonsuza dek kaçamayacağını biliyordum. Ve büyük bir yanımla onu görmek istiyordu. Doğrudan onun gözlerinin içine bakıp ona tüm yaptıklarını bildiğimi söylemek için ölüyordum. Diğer yanımla da korkuyordum. Ama Max tamamen farklı bir konuydu.

"Beni geriyorsun," dedim.

"Rahatla," diye yanıtladı Max. Bana yarım yamalak gülmüştü. "Lanet olsun, uslu olacağım. Hiçbir şey yapmayacağım," dedi ve kapıya yürüdü.

Bu kez onu durdurmadım.

Eli kapı kolunu kavradı, dönüp bana baktı. Gözlerimiz aynı anda buluştu. Ve belki gözlerimden acım, endişelerim ve korkum okunuyordu. Çünkü geri gelip yüzümü elleri arasına aldı. Ona bakabilmek için başımı geriye eğdim.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Tek yapabileceğim buydu.

Max alnımdan öpüp kapıdan çıktı ve gitti.

Kapı kapandı. Kapıya yaslanıp yere yığıldım ve gözlerimi kapadım.

MERDİVEN

Max'in etrafında bir grup adam vardı. Bu adamlardan biri inanılmaz sarhoş, inanılmaz gürültücü ve inanılmaz sinir bozucuydu. Susmak bilmiyordu.

"... Ve ne dedim, biliyor musun? 'Saçmalık!' dedim." Sarhoş adam elini Max'in omzuna koydu. "Benim borsa-cım beni yanlış yola sokmaz! Gözü keskindir. Borsanın durumu uygun olduğunda öldürücü darbeyi yapar ve satın alır! Bu tür işlerden anlar. Ve banka hesabım bu yüzden ona teşekkür borçludur!" Adam güldü ve viski kokan nefesi bana doğru geldi.

Gülümseye devam ettim ama başımı başka tarafa çevirip bir surat yaptım, sonra da içkimden bir yudum aldım. Üçüncü kadehimdi. Lana'nın babasını görmeye dair tüm endişelerim ve korkularım zayıflamaya başlamıştı. Bir saatir buradaydık ve henüz Lana'nın anne-babasını görmemiştik.

Parti, Max'in ev sahipliği yaptığı partiyle taban tabana zıttı. Bu parti, üzerimizde tavandan kristal avizelerin sarktığı, altımızda ise cilalı granit döşemelerin olduğu bir balo salonunda gerçekleşiyordu. Erkekler siyah papyonlu smokin giymişlerdi. Kadınların üzerinde canlı renklerde özel tasarım uzun elbiseler vardı. Gerçi ben şatafat bildirisini

kaçırmıştım ve önü delikli beyaz bir kaşmir bluzla yerleri süpüren dar bir siyah etek giymiştim.

Sarhoş adamın kahkahaları kesildi. Max yavaşça kendisini gruptan ayırdı. "Beyler beni mazur görürseniz, bu güzel varlığın yanına dönmem gerek," dedi, elini belime dolayarak. "Biri onu benden çalmadan."

Uzaklaşırken sokulup şöyle dedim, "Sen gerçek misin?"

Max bana göz kırptı. "Olabildiğince gerçeğim."

"Yemin ederim bu odadaki herkes sana bayılıyor."

"Onlara kazandırabileceğim paraya bayılıyorlar," diye cevap verdi.

"Hayır. Bence sen onlara büyü yaptın. Tüm duyduğum senin hakkında takdirler. Ve kadınlar bana sanki bir numaralı halk düşmanıymışım ve hemen infaz edilmeliymişim gibi bakıyorlar."

Max kaşlarını kaldırdı.

"Bana inanmıyor musun? Ben burada olmasaydım geçenin nasıl olacağını göstereyim sana," dedim.

İleri çıkıp Max'e doğru döndüm. Bana baktı, eğleniyor gibi görünüyordu. Gülümsememde hınzırlık vardı. Naomi kimmiş? Başka bir kişiliğe bürünmüştüm. Fırsat kollayan kararlı bir kadındım. İleri yürüdüm— kendine güvenen adımlarla— ve omzuna çarptım.

Bir elimle ağzımı kapatıp diğeriyle koluna girdim. "Çok pardon." Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Ah! Sizi tanıyorum. Hakkınızda çok şey duydum."

O da benim oyunumu oynamaya başladı. Dudaklarında işveli bir gülümseme belirdi. Kanım damarlarımda gürül gürüldü.

"Ne duydunuz?" diye sordu Max, kısık, seksi bir ses tonuyla.

Sesimi alçaltıp parmağımı ona doğrulttum. "McLean'de

gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunuzu duydum." Bir hınzır gülümseme daha. "Dünyamı sarsabileceğinizi duydum."

Gözleri büyüdü. Utanmışa benziyordu. "Bitirdin mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ah, daha yeni başladım."

Karşılıklı gülümsedik ve sanki biri bizi saran görünmez bu ipi çekip birbirimize daha da yaklaştırdı. Tenim tatlı tatlı ürperdi.

Max omzumun üzerinden baktı. Gözleri kocaman açıldı. Ağzından bir küfür kaçtı. Bu tepki ne zaman iyi bir anlama gelir ki?

İstemesem de arkama döndüm. Lana'nın anne-babasını görünce gülümsemem söndü.

"Gitmek ister misin?" dedi Max kulağıma.

İhtiyatlı bir şekilde kendimi ona yasladım. "Hayır... hayır, kalalım."

"Bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Sorun olmayacak," diye onu teyit ettim.

Max gözlerime baktı. Bana inanmamıştı. Ben bile kendime inanmamıştım. Babasının odaya böyle kendinden emin bir şekilde girmesine hayret etmiştim. Lana'nın babası, sanki ona baktığımı fark etmiş gibi bana baktı. Biraz fazlası bakıştık. Karısıyla el ele bize doğru gelirlerken tüylerim diken diken oldu.

Max, "Ah, lanet," diye mırıldandı.

Önümüzde durdular. Satranç taşları gibi öylece dikilip kimin ilk hamleyi yapacağını görmek için bekledik.

Lana'nın babası gülümsedi. Elini Max'e uzattı. "Seni görmek ne güzel."

Ve sonra bana doğru baktı. "Naomi."

Kendimi merhaba demeye zorladım. Bildiğimi bilmiyordu ve şimdilik böyle kalması gerektiğini kendime hatırlattım. O yüzden harika vakit geçiren davetli rolünü oynadım. Gülümseyip başımı salladım. Ama bu kolay olduğu

anlamına gelmiyor tabii. Arkamda parmaklarımı öyle sıkı kenetlemiştim ki neredeyse kan akışım duracaktı.

Bedenimden ayrılabilmişim bir paralel evren hayal ettim. Kalabalığın içinde dolaşırdım ve kimse beni fark etmezdi. Lana'nın babasından güvenli bir mesafeye gelince, onun nasıl da mükemmel koca rolünü oynadığını izlerdim. Ve bu paralel evrende, elimi kaldırırdım. İşaret parmağım ileri, başparmağım da havaya. İşte benim tabancam.

Onun taş kalbine nişan alırdım.

Tetiği çekerdim.

Bam.

Hayalimizdeki her şey gerçek olsa güzel olmaz mıydı?

Lana'nın babası yeryüzünden silinirdi. Lana'nın acısı buharlaşıp gider ve önünde yepyeni bir başlangıç olurdu. Ondan sonra sonsuza dek mutlu yaşardık.

Paralel evreni hayal edip durdum. Ta ki Max bana bakana kadar.

Hoop.

Çat.

Gerçek dünyaya geri itilmiştim.

"Benimle dans et," dedi Max ve ben daha cevap vermeden ellerini nazikçe omuzlarıma koyup beni dans pistine doğru yönlendirdi.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim ağız ucuyla.

"O zaman bana uy."

Kolunu belime doladı, aramızda bir saç teli kadar mesafe kalana kadar kendisine çekti. Doğru zamanda hareket edip etrafımızdaki insanlara gülümsedim ama içten bir gülümseme değildi. Lana'nın babasının soğuk gözlerinin bizi odanın her yerinde takip ettiğini hissedebiliyordum. Max belimi sıktı. Ona baktım.

"Bu geceyi mahvetmesine izin verme," dedi.

"Bu biraz zor."

“Sabahki Naomi nerede? Gözlerinde parıltı olan?”

“Saklanıyor,” diye geveledim. “Aklı başında olan her insan gibi.”

Max eğilerek yaklaştı ve kulağıma, “Siktir et onu. Burada değilmiş gibi davran.”

Bunu yapmak imkânsızdı. Tam o sırada Lana’nın babasının kahkahasını duydum. Omuzlarım gerildi. İçimde öfke yükselmeye başladı. Şarkı bitti. Sarhoş adam yine Max’in yanına gelmiş yeni bir sohbet başlatıyordu. Max’in eli belime dolandı. Onlar konuşurken omzum üzerinden baktım. Lana’nın babasını hemen gördüm. Elinde bir içki vardı ve diğer bir davetli ona bir şeyler söylerken içkisinden yudumluyordu. Ama sonra o davetli Lana’nın babasının omzuna vurup uzaklaştı. Babası yalnızdı.

İşte bu benim fırsatımdı. Max’in dikkati de yanından sıvıştığımı fark edemeyecek kadar dağılmıştı.

“Çabucak gidip bir içki alacağım.”

Max başını salladı. Önce bara doğru yürüdüm, sonra doğruca Lana’nın babasına yöneldim. Karısının arkası dönüktü. Bir grup hanımla konuşuyor, dramatik bir şekilde elini kolunu sallayarak hikâyesini anlatıyordu.

Onun yanından geçip Lana’nın babasına yaklaştım. Gözüm öfkeden bir şey görmüyordu. Öfkem sağduyuma galip gelmişti ve ölümcül darbeyi yapmaya gidiyordum.

Yanında durdum. Ağır çekimde bana döndü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Orada gözlerinin içine bakarak durdukça öfkem daha da arttı. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok birikmiş öfkem vardı ki nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Ben orada hiçbir şey söylemeden dikildikçe gülümsemesi söndü. Ağzımı açıp derin bir nefes aldım. Lana’nın babasına onun hakkında gerçekten düşündüğüm her şeyi söylemeye hazırdım. Bildiğimi bilmesini istiyordum. Hep-

sini gördüğümü ve bunun bir daha olmasına asla izin ver-
meyeceğimi.

“Naomi.” Max elini omzuma koyarak Lana’nın babası-
nı azarlamak için tek fırsatımı elimden almış oldu. “Geç
oluyor. Gitsek iyi olur.”

Boğazım düğümleniyordu. Ciğerlerim daralıyordu.
Max kolumdan tutup çekti. Onu iteklemek istiyordum. Bir
sürü şey söylemek istiyordum ama söylemedim. Baygın-
lık geçirmeme saniyeler kalmış gibiydi. Lana’nın babasına
olan öfkem öyle güçlü, öyle yiyip bitiriciydi ki bedenim
bunu kaldıramıyor gibiydi.

Max, birkaç davetliyle vedalaşarak bizi kalabalığın
arasından geçirdi. Bu süre boyunca ağzımı bıçak açmadı.
Başımı çevirip baktım. Lana’nın babası olan biteni hesap-
layan gözlerle bize bakıyordu. O lanet olasıca kafasının
içinde bir şeyler dönüyordu. Bir plan yapıyordu ve biraz
korkmadığımı söylesem yalan olurdu.

Tamam, çok korkuyordum.

Odadan çıktığımız zaman kolumu çekip Max’ten kur-
tardım. Burnundan nefes alıyordu, beni tekrar tutmaya
çalıştı. Arabasına giderken hiçbir şey konuşmadık. Ve ara-
baya bindiğimde kapıyı çat diye kapadım.

Arabayı çalıştırdı, radyo çalmaya başladı. Tempolu bir
şarkıydı ve bu şu an duymak istediğim son şeydi. Max
sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi hemen radyoyu kapattı.
Camdan dışarı bakıp balo salonunun camından görünen
silüetleri izledim. Çok, çok yaklaştım.

Max koltuğunda döndü. Bana baktığını, konuşmamı
beklediğini biliyordum. Ama ben ondan daha uzun bekle-
yebilirdim. Gerekirse tüm kahrolası gece boyunca bekleye-
bilirdim. Sonunda pes edip park alanından çıktı.

İkimizin içinde de birikmiş bir öfke vardı. Etrafımızda
dönüyor, havayı ağırlaştırıyordu. Rahatlamak için bir şey,

herhangi bir şey söylemeliydik. Ama ben yapamazdım. Kafamın içinde çok fazla düşünce vardı. Zihnim tek bir düşünceye odaklanmayı reddediyordu.

Max'in gözleri yola odaklı kaldı. Tek elini direksiyondan çekip sabırsız hareketlerle kravatını gevşetti. Yolun kenarına sıralanmış sokak lambalarının mat sarı ışığı yüzüne vuruyor, hoşnutsuz ifadesini görmemi sağlıyordu. Direksiyonu daha da sıkı kavradı.

Sessizliği ilk o bozdu.

"Onu gördüğüm zaman, ellerimi boğazına sarıp onu boğmamak için kendimi zor tuttum," diye itiraf etti. Bana baktı. "Senin için de endişelenmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

Dümdüz önüne baktım. Yol bitmek bilmiyordu sanki. Farlar yüzümüzü bir milisaniye kadar aydınlattıktan sonra yine karanlığa gömüldük. Camdan dışarı baktım ve karanlıktan başka hiçbir şey göremedim.

Yolun geri kalanı boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

Garajın önüne çekip park etti. Motor yavaşça durdu. "Yani, bu geceyi böyle mi sonlandırıyoruz?" dedi.

Bu gecenin böyle bitmesini istemiyordum. Bu, insanların rahatlayıp akşamı geçirdikleri bir vakitti. Ama ikimizde de rahatlıktan eser yoktu. Patlamamıza saniyeler kalmış iki saatli bomba gibiydik. Gitmek zorundaydım.

Kapı kolunu tutup, kapıyı çarpmadan önce Max'e iyice bir baktım. Topuklarım yerde ses çıkarıyordu. Daha bir saniye bile geçmeden diğer kapı çarptı ve arkamda ayak sesleri duydum. Verandanın merdivenlerinden çıktım.

Max kolumdan yakaladı. "Bekle."

Olduğum yerde kaldım. Kolumu bıraktı.

Uzaktan gelen ağustosböceklerinin seslerini dinleyerek veranda boyunca volta attım. Nihayet durup avuçla-

rımı korkuluklara koydum. "Yapamıyorum işte," dedim. "Onunla aynı ortamda bulunamıyorum."

"Öyleyse bulunma."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun!" Nihayet öfkeme yenik düşerek rüzgâr gibi döndüm. Max bana bakakaldı. Gözlerinin derinliklerinde bunun onu nasıl yiyip bitirdiğini gördüm. "Bana bununla nasıl baş edeceğimi söyle," dedim sessizce.

Kollarımı kavuşturup diken diken olan tüylerimi yatıştırdım. Max sessizdi. Düşünceli bir şekilde bana bakıp merdivenlerden çıktı.

"Onunla konuştum," dedi.

Yavaşça doğruldum. O konuşmadan önce kalbim nihayet sakinleşmişti. Ama şimdi tekrar hızlanmış, deli gibi atıyordu.

"Ne?" diye sordum.

Korkuluğa yaslanıp kollarını kavuşturdu ve gözlerini yere dikti. "Bugün ofisime geldi. Ben de ona her şeyi bildiğimi söyledim."

"Ne?" Tek söyleyebildiğim söz bu gibiydi.

"Sana dün hiçbir şey yapmayacağımı söylemiştim," diye hatırlattı. "Yapmadım da."

Ona bakarken parmak uçlarımı gayriihtiyari tenime bastırdım.

"Bunu bilip de hiçbir şey yapmamak beni hasta ediyor. O yüzden tepki verdim," diye açıkladı Max. "Bu sabah benimle randevusu vardı. Hisse senetleri ve paradan bahsetti ve tüm bu süre boyunca kendimi masanın karşı tarafına uzanıp onu boğarken hayal ettim."

Yutkundum. Benim de aynı türden düşüncelerim vardı. Kabullenmek isteyeceğimden daha fazla.

"Ne dedi?" diye sordum sonunda.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hepsini inkâr etti."

“Yalan söylüyor!” diye bağırdım.

“Sence ben bilmiyor muyum bunu?”

“Başka bir şey dedi mi?”

Max yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı.

“Bilmek zorundayım,” dedim yavaşça.

“Hiçbir şey olmadığını söyledi. Bana asla kızına dokunmayacağını söyledi.” Max’in gözleri karardı. “Gülümsedi ve bu suçlamaların iş ilişkimizi etkilemeyeceğini umduğunu söyledi.”

Bu sözlere yüreğim ezildi. “Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. Tekrar bana baktığında gözleri yumuşamıştı. “Bu geceyi mahvetmek istemedim.”

“Sence sana bir şey yapacak mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi emin bir şekilde, “Sanmıyorum. Onun hakkında endişelenmeni istemiyorum.”

“Nasıl endişelenmeyeyim ki?”

Max kendini korkuluktan iterek uzaklaştırdı ve verandanın ortasında durdu. “Onun gecemizi mahvetmesini istemiyorum.” Yaklaştı. Ona doğru yürüdüm. “Lütfen onu kaale alma.”

İç çekip başımla üstün körü onayladım.

“Onlar gelmeden önce eğleniyorduk, değil mi?” dedi gönlümü almaya çalışarak.

Öfkemi kıran sesinin derin tınısı ve gözlerindeki derin bakış oldu. Yerini ise açlık aldı. Tenimin altında kanım gürül gürül akmaya başladı. İçimde artan ani istekten dolayı ellerim titremeye başladı.

Tek kaşını kaldırıp daha da yaklaştı.

Fiziksel yakınlıktan dolayı vücudum gerildi. Yavaşça tüm vücuduma yayılan kıpır kıpır bir hisle nefesim düzensizleşip titrek çıkmaya başladı.

Ağzımdan çıkan son söz, "Evet," oldu.

Ve sonra bir adım ileri attı ve yüzümü tutup beni öptü.

Dudaklarımız yumuşak bir şekilde buluşmadı. Bu, nefesimi kesen bir öpücüktü. Birkaç saniye içinde kaderimi çalan bir öpücük.

Etrafımızdaki her şey bulanıklaştı. Sesler kısıldı. Kendi dünyamızda kilitli kalmıştık. Kaçamıyordum. Kaçmak da istemiyordum.

Parmak ucuna kalkıp ellerimi boynuna doladım. Parmaklarım saçlarına dolandı. Geriye doğru sendeledik. Beni kapıya yasladı. Elleri vücut hatlarımda gezindi. Başparmaklarını tenime bastırıyordu. Parmakları yukarı doğru çıkarken boynumdan tutup beni yerimde sabitledi. Dudaklarımız ve ellerimiz eşzamanlı çalışıyordu.

Başımı yana eğip ağzımı daha çok açtım ve dilinin dilime değdiğini hissettim.

Ceketini çıkardım. Ayaklarının dibine düştü. Eteğimi belimde toplanana kadar yukarı sıyırdı. Beni yukarı kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarım onun belinin etrafında kitlendi.

Ön kapıyı açtığı sırada gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordum. Ona sıkıca tutundum ve ayaklarımın yere değmediğinden emin oldum.

Kapı çarparak kapandı.

Bir anlığına başımı geri çekip ondan uzaklaştırdım. Ofisinde bir lamba yanıyor, bize yumuşak, sıcak bir ışık içinde bırakıyordu. İkimiz de nefes nefeseydik, kravatını çekip başından çıkardım ve yere attım.

Elimle çenesini kavradım, parmaklarım alt dudağının üzerine doğru kıvrıldı. Bana baktı. Ona olan açlığım bağımlılık gibiydi. Beni ele geçirmişti. Sahip olduğumu sandığım gücü elimden alıyor, her bir hareketimi kontrol ediyordu. Halen parmaklarımla çenesini tutarken dudaklarımı ara-

lık dudaklarına bastırdım. Hazırlıksız yakalanmıştı ve bu hoşuma gitmişti. Yumuşak dudaklarının hatlarını yalayıp dişlerimi alt dudağına geçirdim.

Cevaben hmm diye bir ses çıkararak ilerledi. Gömleğini kollarından aşağı ittim. Ellerim telaş içindeydi. Omuzlarına dokunuyor, sırtından aşağı kaydırıyordum. Bir masaya çarptık. Bir vazounun şangırdayıp kırıldığını duydum. Bu bizi durdurmadı.

Hâlâ birbirimizin her yerine dokunurken beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Beni yiyip bitiren bu istek heyecan vericiydi. Hiçbir sakınma yoktu. Sınırlar yoktu. Bizi şuracıkta birbirimizi becermekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Parmaklarım el yordamıyla kemerinin tokasına uzandı. Çekip açınca şingırdadı. Fermuarını indirdim, bir elimi çamaşırının içine sokup aletine dokundum. Max, merdivenlerin ortasında dizlerinin üstüne çököverdi.

Ben onun bir basamak üstüne tünemiştım. Bu yeni pozisyon beni pantolonunun daha da içine uzanıp ona tüy gibi hafif dokunuşlarla dokunmaya devam etmekten alıkoymadı. Ağır ağır nefes almaya başladı. Elimi etrafına doladım. Yumuşak cildi öyle sıcak, öyle ipeksiydi ki. Baskıyı artırıp elimi en alttan başlayarak ucuna doğru hareket ettirdim. Saniyeler içinde yüzü sersemlemiş bir ifade aldı.

Bir kolunu belime doladı. Eliyle kalçamı avuçlayıp beni kendine iyice yaklaştırdı. Diğer eli bacağımın etrafından dolanıp eteğimin altına doğru kaydı. Avuç içleri bacaklarıma dokunuyordu. Parmak uçlarını yukarıya kaydırdı. Nefesim kesilip kısıp kısıp çıkmaya başladı. Bana baktı. Etrafımızdaki hava çatırdadı. İç çamaşırımı yavaşça aşağı indirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Çamaşırım tenimi sıyırarak dizlerime kadar indi. Sonra bacaklarımdan aşağı indi ve ayakkabılarıma takılarak kaldı.

Serin hava tenime dokundu. Üzerimi örtmeliydim ama

örtmedim. Çünkü önümde, bana, yaşama amacı benim için her şeyi yapmakmış gibi bakan bir adam duruyordu.

Kendimi güçlü hissettim ve bu hissin kaybolmasını hiç istemedim.

“Tam burana dokunmak istiyorum.” Parmağı klitorisime dokundu.

Bacaklarım irkilip sarsıldı.

Cüzdanından bir prezervatif çıkarıp çabucak taktı.

“Ama içine girmeyi daha çok istiyorum.” Elleri benim arkamdaki basamağa dayadı ve birdenbire göz seviyesine gelmiştik. Bacaklarımın üst kısmı titremeye başladı. “Yani, şimdi seni becereceğim. Ve sen adımı haykırırken yüzünü izleyeceğim.” Sesi öyle sağlam ve derindi ki tam orada, o anda orgazm olabilirdim.

Bir duraklama. Gözlerimin içine bir bakış. Kendimi hazırlamam için bir an. Parmaklarımı korkuluklardan birine sardım.

Daha aşağı eğilip dudaklarıma karşı konuştu, “Haykıracaksın, aşkım.”

Sonra tek bir hızlı itişle içime tamamen girdi. Gözlerimi kapadım ve kesik kesik, kör edici beyaz ışıktan başka bir şey görmedim. Max’le seks, tıpkı öpücükleri gibi hızlı ve tüketiciydi. Ya yapacaksın ya öleceksin. Ya şimdi ya hiç.

Bana gözlerimi kapattırıp inlettiren bir ritim yakaladık. Ama daha çok istiyordum. O yüzden itaatkâr bir şekilde kalçamı yukarı kaldırıp aletini içime sokuşuna karşılık verdim. Ama bu kez topuklarımı kışına bastırıp onu içimde öyle sıkı bir şekilde tuttum ki gözleri arkaya kaydı. Max’in gözlerini kapamasını izledim. Ağzı açıldı. Hiç ses çıkmadı.

Elini korkuluktaki elimin üstüne koydu. Her ittirişinde elimi sıkıyordu.

Hızlanmaya başladı. Her ittirişi bir öncekinden daha kuvvetli ve daha şiddetli hâle geldi.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Ayaklarım havaya kalktı. Yüksek topuklu ayakkabılarım ayağımdan düşüp merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

İşte orgazm olmuştum. Vücudumun içinde demlenip sırtımı büküp kalçalarımı havaya kaldıracak kadar bir güç ortaya çıkarmıştı. Havada asılı kalana kadar yukarı çıkmaya devam ediyormuşum gibi hissettim. Ağırlıksızdım. Kemiklerim yoktu. Beni yerde tutacak hiçbir şey yoktu.

Huzurdu bu. İnsanın aklını başından alan bir şeydi. Gerçi çabucak tekrar Dünya'ya düşüyordum.

Ellerim yanlarıma düştü. Kalbim her an göğsümden fırlayacak gibiydi.

Max de hemen benim peşimden boşaldı. Vücudu geriilirken sırtına dokundum. Göğsü inip kalkıyordu. Parmak uçlarımı tenine bastırdım. Kasları gerildi. Titredi; boğazından acıyla bir inleme koptu.

Hareketleri yavaşladı ve ardından nefes nefese üzerime yığıldı.

Bir dakika sonra başını kaldırdı.

İkimiz de tek kelime etmedik.

SINIRI GEÇ

Konuşmayı kesiyorum.

Hatıra uzaklaşıyor. Ben kıpırdamadan duruyorum ama yavaşça uzaklaşıyor. Daha uzağa, daha uzağa, daha uzağa. Önce zihnimde küçük bir zerre halini alıp sonra tamamen yok oluyor.

Titrek bir nefes veriyorum ve Dr. Rutledge'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ona hikâyemin biraz daha fazlasını her anlatışında o anlara geri çekiliyorum. Gerçekliğe dönmek ise acı verici. Max'in beklediği, Lana'nın hâlâ yanımda olduğu geçmişimde kalmak istiyorum.

Dr. Rutledge saatine bakmadan önce anlayışlı bir şekilde bana bakıyor. "Saat beş olmuş bile. Yarın devam edeceğiz."

Tanrım, evet. Daha fazla dayanamayacağım. Ofisinden çıkıp Lachlan, Max ve Lana'lı anılarımın burada kaldığından emin olmam gerek. Kendimi kapıyı kilitleyip anahtarı arkama fırlatıp kaçarken hayal ediyorum.

Ayağa kalkıp kapıya yürüyorum.

"Naomi?"

İrkilip dönüyorum. *Dahası var deme bana.*

"Bugün iyiydin," diyor Dr. Rutledge kibar bir şekilde, bir parça gururla.

Onun sözlerinden zevk almamalıyım ama alıyorum. O beni dinliyor. Bana şans tanıyor ve bu bana belki de Fairfax'teki her doktorun büsbütün aptal olmadığını gösteriyor.

Mary beni koridorda bekliyor. Akşam yemeği için yemek salonuna doğru yürüyoruz. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Max'i ve Lana'yı Dr. Rutledge'in ofisinde bırakmaya çalışıyorum ama mümkün değil. Beni her yerde takip ediyorlar.

Onlardan kaçamıyorum.

Yemek salonunun önünde duruyoruz. "Seni kırk beş dakika sonra alacağım," diyor Mary, gitmeden önce.

Yirmi yaşındayım ama altı yaşımı sürüyor gibiyim. Kahretsin, buradaki herkes öyle. Burada yaptığım her şey gözetim gerektiriyor. Bu başta sinir bozucuydu ama artık alıştım.

Bu odanın ironisi dizaynında. Şık bir restorana benziyor. Beyaz sütunlar, Fransız tarzı iki kapının arasında bir şömine. Koyu mavi halı. Açık sarı duvarlar ve tabii ki duvara asılı iki adet büyük çiçek tablosu. Her yemekte en az bir kez onlara kesin bakıyorum. Bunu günlük sanat terapisi olarak görüyorum.

Cıvık bir peynirli makarna, koca bir kepçe taze fasulye ve bir dilim çikolatalı kekten oluşan yemeğimi kapıyorum. Plastik kap kacak ve su.

Odaya serpiştirilmiş masalar var. Bazı insanlar birlikte oturmuş konuşuyorlar. Bazıları öyle yapmıyor. Bazıları benim gibidirler ve kimseyle oturmazlar. Benim tek alışkanlığım Sahte Anneciğin yanına oturmak. O, her zamanki masasında, bebeği kollarında, oturuyor.

Yemeğimi yavaş yavaş çiğneyerek insanları izliyorum. Sahte Anneciğin arkasındaki masada Amber oturuyor. Makarnasını karıştırıp standartlarına uygun bir tane bu-

lana kadar inceliyor. Nihayet birini seçip peyniri emiyor. Yüzünü siliyormuş gibi yapıyor ama makarnayı peçetenin içine tükürüyor.

Bu rutini tekrarlıyor. Bir hemşire de benim gördüklerimi görüyor. Amber'ın yanına gidiyor ve sessizce kulağına bir şeyler söylüyor.

Amber dişlerini sıkıyor ve bir makarnayı daha ağzına tutup birkaç saniyeliğine bakıyor. Ve ardından çıkışıyor.

"Lanet odama gitmek istiyorum!" Tepsisini kaldırıp duvara fırlatıyor.

Kargaşa çıkıyor. Hastalar çılgık atmaya başlıyor. Birkaç tanesi kıkırdıyor. Biri ağlayıp masanın altına saklanıyor. Sahte Anecik bebeğini göğsüne basıp bir ninni söylüyor.

Benim masamın yanındaki masada bir çocuk oturuyor. Adı Xander. Benim yaşlarımda gibi görünüyor. Koyu kahve saçları her zaman karmakarışık. İnce, muhtemelen biraz fazla zayıf. Bu yüzden çıkık elmacık kemikleri daha belirgin duruyor. Etkilenmemiş duruyor. Sandalyesine yaslanıp sırtıyor. Müebbetlik olduğunu düşünmek istiyorum. Bu, bu kaos içindeki neşesini açıklardı. Ama tekinsiz, çamur rengi gözleri gözlerimle buluşunca kısa bir anlayış görüyorum, sadece paramparça bir geçmişi olan birinin anlayabileceği bir şey.

Xander kaosa alışkın olabilir ama ben alışacağımı hiç sanıyorum.

Yemeğimi bırakıp Amber'la konuşan hemşirenin yanına gidiyorum. "Dışarı çıkabilir miyim?" diye soruyorum gü-rültüyü bastırarak.

Bana sabırsızca bakıyor. Şimdiden hayır diyeceğini söyleyebilirim.

"Kaçacak ya da delirecek değilim," diyorum çabucak. "Sadece birkaç dakikalık huzur istiyorum."

Beni yukarı aşağı süzüyor. Tetkikini geçmem gerek. Ya

da belki kaostan yorulmuştur ve benim ne yaptığım umrunda değildir. Her halükârda, evet diyip tekrar Amber'a dönüyor.

Kapıyı itip çıkıyorum. Soğuk hava yüzüme öyle acı verici bir şekilde çarpıyor ki neredeyse iniliyorum. Ama kapı arkamdan kapanıyor ve içeriden gelen gürültü kesiliyor. Fark ediyorum ki yemek odasında oturmaktansa bu dondurucu havayı her an tercih ederdim.

Kardan geçerek korkuluğa doğru yürüyorum. Önümde üzeri kar taneleriyle kaplanmış bir çimenlik ve dondurucu soğuklarda cesurca duran çıplak ağaçlar var. Bilirsiniz, istesem kaçabilirim. Otuz dakika ya da en fazla bir saate kadar kimse gittiğimin farkına varmaz. Düşüncesi ne kadar cazip olsa da korkuyorum. Dönüp dönüp arkama bakıyorum, içeriden birinin beni izlediğinden ve düşüncelerimi okuyabildiğinden korkuyorum.

Ellerimi kapüşonlu eşofmanımın ceplerine sokup merdivenlere doğru yürüyorum. En üst basamağa oturuyorum. Özgürlüğe ancak bu kadar yaklaşabilirim.

Arkamdan balkon kapısı açılıyor. Kapı kapanırken dönüp bakmıyorum.

"Naomi."

Sadece sesinden bile tüylerim diken diken oluyor. Lachlan.

Yanıma oturup derin bir nefes alıyor. Nefesi havada buhar oluşturuyor. Kaybolmadan yakalamaya çalışıyorum, ama yetişemiyorum.

"Seni arıyordum," diyor.

Dümdüz önüme bakıyorum. "Sana burada olduğumu kim söyledi?"

Omzu omzuma dokunuyor ve çekmek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Gözlerimi kapatıp bu hissi içime çekivorum. Sıcaklığını, dokunuşunu. Ellerimi bacaklarımın altına doğ-

ru kıvırtıyorum. Ağaçlara doğru bakmaya devam ediyorum.

“Kimse,” diyor. “Yemek salonuna girdiğimde sen dışarıda dolaşıyordun ve... işte buradasın.”

“Buradayım,” diyorum sözlerini test edercesine, anlamaya çalışarak.

Gerçekten burada mıyım? Tabii ki fiziksel manada buradayım, ama bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Ruhum, benim merkezim, paramparça ve bu parçalar Max, Lachlan ve Lana’nın ellerinde.

Sonunda dönüp Lachlan’a bakıyorum. İçine uzanıp benden çaldığı parçamı almak istiyorum.

Ona bakarken kalbim boğazımda düğümleniyor. Onu çok seviyorum. Onu sağlıklı görülemeyecek kadar çok seviyorum. Bunu biliyorum. Ve yine de Max’i de neredeyse aynı yoğunlukla seviyorum. Bu beni berbat biri mi yapar? Aynı anda iki erkeği sevmek? Sanırım öyle. Ama her ikisini de havadan bile daha çok istiyorum.

Eğer şu anda ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam yapamazdım. İkisinden biri olmadan nasıl yaşardım, bilmiyorum.

Lachlan biraz değişmiş. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Onu en son görelî çok olmadı. Saçı daha uzun görünüyor. Genelde sinekkaydı traşlıdır ama şimdi suratında kirli sakal var. Gözleri bitkin ve çok üzgün bakıyor. Onu geceleri uyutmayanın ne olduğunu sormak istiyorum ama zaten bildiğimden oldukça eminim.

“Bana geri gelmeyeceğini söylemiştin.” Şu an öyle yoğun duygular içindeyim ki gözlerim dolmaya başlıyor. Duygularımın bir şekilde dışa vurulması gerek. “Hayatıma böyle girip çıkamazsın. Bu beni öldürür,” diyorum kırılgan bir şekilde.

Parmaklarını sık saçlarında gezdiriyor. “Şu an burada

olmalı mıyım, bilmiyorum bile," diye itiraf ediyor. "Çok özledim seni işte."

Sözlerinin nüfuz etmesine izin veriyorum ve onu son gördüğümünden beri hiç hissetmediğim kadar ani bir enerji hissediyorum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

Lachlan'ın keskin ela gözleri kararlı bir şekilde bana odaklanıyor.

"İzinle buradan çıkmaya izin veriyorlar ya da öyle bir şey işte. Biliyorsun, değil mi?"

Bilmiyordum. "Sen nereden biliyorsun?"

"Sordum. Eğer hafta sonu için buradan uzaklaşabilirsen... Seni götürmemi ister misin?"

Bunu nefes almaktan bile çok istiyorum. Sesimi bulup fısıldıyorum, "Çok isterim."

"Güzel. Öyleyse olacak," diyor emin bir şekilde.

Lachlan'ın ikimize yetecek kadar iyimserliği var. Ben bana hafta sonu izni vereceklerine pek inanmıyorum. Buradan asla çıkamayacağıma inanmaya başlıyorum.

Başka tarafa bakıyorum. "Her zaman deli miydim?" diye dalgın dalgın soruyorum.

"Kendin hakkında böyle konuşma."

Başımla binayı işaret ediyorum. "Onlar deli olduğunu düşünüyor. Bana teşhis koymaya çalışıp duruyorlar." Eşofmanımın kumaşıyla oynuyorum. "Yeni doktorum bile... beni çözemiyor gibi."

"Onu sevdin mi?"

"Eski doktorumdan daha iyi. Her nedense ona güveniyorum." Beceriksizce omuz silkiyorum.

"Bu iyi bir şey, gerçi," diyor Lachlan.

Ona bir an bakıyorum. "Birkaç gece önce seni gördüm."

Lachlan kaşlarını çatıyor.

"Yanımda uzanıyordun," diye devam ediyorum. Derin

bir nefes alıp ellerini ensesinde birleştiriyor. Acı çekiyor-
muş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. "Çılğınca, değil mi?
Orada değildin ama oradaydın. Yemin ederim oradaydın.
Benimle konuştun. Uyumama yardım etmek için bana bir
hikâye anlattın. Hatta şimdi bile gerçekten yanımda mı otu-
ruyorsun, yoksa bunu hayal mi ediyorum, bilemiyorum."

Birden ayağa kalkıp önümde basamağa çömeliyor. Diz-
leri soğuk kara gömölüyor ama o bunu umursamıyor gibi
duruyor.

"şu an buradayım."

İki elini de dizlerimin etrafına sarıyor. Parmakları hafif-
çe tenimi okşuyor. Hiç kımıldamadan duruyor ve ellerinin
dizlerimden bacaklarımın üst kısmına, oradan da belime
doğru hareket etmesini izliyorum. Her an kaçacakmışım
gibi beni sıkıca tutuyor.

"Bir gün buradan çıkacaksın." Sözlerinin devamını ya-
vaşa söylüyor. "Ve her şey yoluna girecek."

Sözlerine inanıyorum, çünkü onlardan başka bir şeyim
kalmadı. Ona doğru eğilip sarılıyor ve yüzümü boynuna
gömüyorum. Onu, sanki hayatımda yapabileceğim son şey
buymuş gibi içime çekiyorum.

"Bana neyle savaştığını söyle ki ben de seninle savaşa-
yım," diye fısıldıyor saçıma.

Elim boynuna dolanıp onu yerinde sabitliyor. Ağzım-
dan acıyla bir inleme çıkıyor. Eğer içime uzanıp kelimeleri
bulabilseydim, Lachlan'a onu her gün özlediğimi söyler-
dim. Ayrı geçen her günün beni yavaşca hayattan kopar-
dığını. Ama konuşmak zorunda değilim. Lachlan gerçeği
ağzımdan tek bir ses çıkmadan duyuyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Kendisini daha da yaklaş-
tırıyor ve yüzlerimizin arasında birkaç santimetre kalıyor,
nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Seni buradan çıkaraca-
đım."

Umut ruhumdan tamamen kaybolmuştu. Ama şimdi umudu hissediyorum. Ona sıkıca tutunuyorum. Bu hissin ne kadar süreceğini kim bilir.

Gönülsüzce geri çekiliyor. Parmakları yavaşça daireler çizerek yanaklarımı okşuyor. "Gitmek zorundayım."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. Boynunun etrafındaki ellerim daha da sıkı tutunuyor. "Kal."

"Danışmada giriş yapmadım. Mary beni bulacak ve biliyorsun ki beni buradan atmaya hiç çekinmez."

"Kal," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı.

"Ben..." diye başlıyor ama yarıda kalıyor.

Dudakları dudaklarıma değiyor. Önce yavaşça. Ama sonra öpüşü hızlanıyor ve ikimiz neredeyse gözü dönmüş bir hâle geliyoruz. Parmaklarım saçlarına dolanıyor. O, burnundan nefes alıyor. Vücudu vücuduma dayanıyor ve ağırlığını hissetmek her yanıma bir sıcaklık yayıyor.

Sonra Lachlan kendini çekiyor. İkimiz de nefes nefeseyiz. Elleri korkuluğu tutuyor. "Gitmek zorundayım." Bunu kendisi için mi söylüyor, yoksa benim için mi, bilmiyorum. "Ama uzak kalmayacağım, tamam mı? Seni seviyorum," diyor hiddetle.

"Ben de seni seviyorum."

Kalkıp merdivenlerden çıkıyor. Ayaklarının altında kahrın kütürdemesini duyuyorum.

Yüzümü ellerime gömüyorum. Hafızama uzanıp Lachlan'ın gidişinin etkisini yumuşatacak bir anı bulana kadar yılları karıştırıyorum.

Dudaklarıma bir gülümseme getiren bir anı buluyorum. Beni soğuğa ve yalnızlık duygusuna karşı uyuşturan bir anı...

NAOMI GÜNÜ

8 YIL ÖNCE

"Bir çocuğa kibrit yakmasına izin verdiğime inanamıyorum."

Rokete konsantre oldum. "Ben on iki yaşındayım Lachlan. Çocuk değilim."

Homurdandı. "Hadi bir şeyleri ateşe vermeden çabuk ol."

Bunun üzerine kibriti onun eline bırakıp sııttım.

"Yapma şunu." Elini cebine daldırıp bir kibrit daha çıkardı. "Sadece birkaç tane kaldı."

Bugün 19 Temmuz'du. Doğum günüm. İki yılımı almıştı ama nihayet havai fişeklerim olacaktı. Yerimde duramıyordum. Çok heyecanlıyım. Sekiz kez uzanıp bir ateşböceği yakalamaya çalıştım ama başaramadım. Lachlan içini çekti ve birkaç saniye içerisinde bir tane yakaladı. Böceği ellerinin arasında tutarak benim beklemekte olan avuçlarıma transfer etti. Bunu bir ağabey edasıyla yaptı. "Al bakalım. Sırf senin için yakaladım ki uğraşmayı bırakasın," diyen çabuk bir el hareketiyle.

"Nereden geliyor bu enerji?" diye sordu.

"Tüm o parlak renkleri göreceğim için heyecanlıyım

işte!" Gülümsedim. "Bence bu hayatımın en iyi doğum günü hediyesi," diye itiraf ettim.

"Ailen nasıl kutlardı senin büyük gününü?"

"Pasta ve hediyelerle."

"O kadar mı?" Lachlan kaşlarını çatı. "Doğum günü partisi yok mu? Arkadaşlarında kalmaya gitmez misin? Kızlar bu saçmalığı yapmıyor mu?"

"Bütün kızlar yapmıyor," dedim ve konuyu değiştirdim. "Havai fişekleri şimdi ateşleyebilir miyiz?"

"Ne sabırsızsın ha," diye gıcıklık yapıp kibriti bana verdi.

Kibriti üçüncü denemede yakabildim. Alevi füyeyeye değdirirken parmaklarım titredi. Saniyeler sonra bir tıs sesiyle beraber kıvılcımlar çıktı. Koşup uzaklaştık ve gökyüzünün aydınlanmasını izlemek için tam zamanında dönüp baktık.

Sonraki on beş dakika boyunca atabildiğimiz kadar çok havai fişegi attık. Tüm o süre boyunca ben hayranlık içinde bakakaldım.

Ben daha fazlasını ateşlemek istedim ama Lachlan hayır dedi. "Başımız belaya girmeden dursak iyi olur." Kibritleri cebine soktu. "Doğum günün kutlu olsun ufaklık," dedikten sonra dönüp gitti.

"Hey, geri gel!" diye bağırdım.

"Ufaklık," diye uzattı. Ama yanıma geri geldi. "Ne?"

"Gidemezsin."

Saatine baktı. "On beş dakika sonra bir randevum var."

Bir yıl önce Lachlan sürücü ehliyetini almıştı. Ailesinin garajda onu bekleyen ısıltılı siyah bir arabası vardı. İsteddiği gibi gidip gelme özgürlüğüne sahipti. Bundan nefret ediyordum.

Ve işte yine gitmeye hazırlanıyordu. İçimde öfke alevleniyordu.

"Kiminle?" diye sordum.

"Son sınıftan biriyle."

Kollarımı kavuşturdum. "Kiminle?"

"Laura Kline. Tanıyor musun? Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Laura Kline'ı tanımıyordum ama şimdiden ondan hoşlanmadığımı biliyordum.

"Şey, gidemezsin," dedim, soğukkanlı bir şekilde.

Kaşlarını çattı ama hâlâ gözlerinde o hınzır parıltı vardı. "Nedenini duymak için bekliyorum. Neden gidemezmişim?"

"Doğum günümü birlikte kutlayacağım başka kimsem yok!" diye feryat ettim. Sızlanıyormuşum gibi çıktı.

"Lana'ya n'oldu?"

Lana benim en iyi arkadaşımdı. Babası babamla çalışıyordu. Bir gün, onuncu doğum gününden bir hafta sonra babasıyla birlikte gelmişti. İçeri girmek yerine verandanın merdivenlerine oturup başını yere eğmişti. Yanına oturup mutlu bir şekilde kendimi tanıtmıştım. Şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle bana bakıp kalmıştı. Konuşmaktan kulağını ağrıtmıştım, o da sadece dinlemişti. Günün sonunda yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Onun ince ruhunu görmüş ve arkadaşım olacağını anlamıştım.

Bu iki yıl önceydi. O zamandan beri birbirimizin en iyi arkadaşydık.

"O burada değil," dedim.

"Tamam... başka arkadaşın yok mu?"

"Yok."

Kaşlarını çattı. "Hiç mi?"

Başka yöne baktım. "Sadece sen."

"Benden daha fazlasına ihtiyacın var ufaklık."

"Ya da sadece sen ve Lana yetebilir. Bu bir sürü arkadaştan daha iyi. Basit bir matematik hesabı, cidden."

“Nasıl hesaplıyorsun?”

“Büyükannem her zaman yüz kuruş arkadaşın olacağına dört çeyrek arkadaşın olsun derdi.”

“Ama hâlâ iki çeyrek eksik var.”

“Yok. Siz ikiniz yetiyorsunuz.”

Lachlan sırtıttı. “Buna kim karşı çıkabilir?”

Tekrar saatine, sonra da garajın önünde bekleyen arabasına baktı ve derin bir iç çekti. “Bir tane roketimiz kaldı. Göğü aydınlatmak ister misin?”

Gözlerim büyüdü ve heyecanla başımı salladım.

Tekrar yere çömeldik. Lachlan son roketi hazırlarken ben de bacağımdaki sivrisinek ısırığını kaşıdım. Bir kibrit yaktı. Roket göğe fırladığında boynumu geriye yatırıp gösteriyi izledim. Yanımda duruyordu. Bir kez bile telefonunu çıkarıp saate bakmadı. İkimiz de kendimizi büyük gösteriye fazlasıyla kaptırmıştık. Diğer havai fişeklerden daha büyük ya da daha parlak değildi. Ama öyleymiş gibi gelmişti.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi Lachlan. “Bir dilek tut.”

Her 19 Temmuz’un böyle olmasını diledim. Parlak ışıklar, gülümsemeler ve kahkahalarla dolu.

Lachlan’ın hayatım boyunca yanımda olmasını diledim.

KARA DELİK

Biri omzuma dokunuyor.

İrkilip hızla dönüyorum. Mary yanımda dikiliyor.

Tekrar Fairfax'teyim. Hâlâ dışarıda. Kar taneleri saçıma yapışıyor ve ellerim buz gibi. Hatıramın kalıntıları hâlâ yerinde duruyor. Gözlerimi kapatır ve gerçekten odaklanırsam, havai fişeklerin uzaktaki yankılanmalarını ve on iki yaşındaki küçük bir kızın sevinç çığlıklarını duyabilirim.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" diye soruyor Mary.

Titreyen bacaklarla ayağa kalkıyorum. "Ne kadar zamandır dışarıdayım?"

"Bir saattir. Düşüncelere dalmış gibiydin."

Neler olduğunu hiç bilmiyorum.

Yemek salonuna giriyoruz. Her şey temizlenmiş. Sessizce yemek yiyen birkaç hasta var sadece. Amber'ın sinir krizi hiç olmamış gibi.

Odama dönerken hâlâ sersem gibiyim. Üstümüzdeki floresan ışıklar tenime sağlıksız bir sarı renk veriyor. Odama giriyorum. Işıklar zaten açık. Hemen durup etrafa bakınıyorum.

Öylesine masum ve harika bir anıdan henüz döndüm. Gerçeğim, Fairfax'teki hayatım ise tam zıttı. Burada olmak istemiyorum.

Gecelik rutinimi tekrarlıyorum: Banyo. Yüzümü yıkıyorum. Giysilerimi değiştiriyorum. Ve işim bittiğinde Mary bir elinde ilacımla, diğer elinde küçük bir bardak suyla odamda oluyor. Tek fark bu gece rutini bir uyuşukluk hissiyle yapıyorum. Zihnim Lachlan'dan ve on iki yaşındaki Naomi'den ayrılmıyor.

"Biraz uyu," diyor Mary. Işığı söndürüp kapıyı kapatıyor.

Bir saniye bile geçmeden köşede Lana'nın babasını görüyorum.

Öfkeden kuduruyor. Çömelmiş, her an saldırmaya hazır. Kalbim duracak gibi oluyor ama tepki vermiyorum. İlaç işini yapıyor. Umursamamamı sağlıyor. Ama Lachlan'ın ziyareti ilaçtan bile daha kuvvetli.

Ve o, Lana'nın babası, bunu biliyor. Sesi yükseliyor. Başka bir gece bu beni korkutabilirdi... ama şimdi değil. Şimdi sesi yanımdan geçip gidiyor ve onun tüm saldırgan sözleri uzak bir yankı halini alana kadar silikleşmeye başlıyor. Kafam yastığa batıyormuş gibi geliyor. Daha da ileri sürükleniyorum, ta döşegün içine bastırılana kadar. Sanki serbest düşüş halindeyim, yer döşemesini ve donmuş toprağı delip geçiyorum. Hayatımın yılları gözümün önünden geçerken ilerlemeye devam ediyorum.

Bir anı daha istiyorum. Belki açgözlüyümdür ve çok fazla şey istiyordum ama Lachlan'ı tekrar görmek istiyorum.

Bedenim ilerlemeyi bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve rüya görüyorum.

UMUT IŞIĞI

6 YIL ÖNCE

"Lachlan. Seni görmek ne güzel. Yaz tatili oldu mu ki?"

"Hayır," diye homurdanıp avcumu alnıma koyuyorum. "Aptal gibi konuşuyorum."

Derin bir nefes alıp tekrar denedim.

"Aa. Hey, Lachlan. Nasılsın? Eve geleceğini tamamen unutmuşum."

Son bir saattir nasıl tepki vereceğimi ve Lachlan'a ne diyeceğimi prova ediyordum. Ağaç evde uzanmış berrak, karanlık gökyüzünü izliyordum. Burada sözlerimi kendimi rezil etmeden söyleyebilme özgürlüğüm vardı.

Lana bana Lachlan'a söyleyeceklerimi prova etmemi söylemişti. Dün odamda benimle oturup bana, ne zaman yeni biriyle tanışacağı için stresli olsa bunu yaptığımı anlatmıştı.

O bu tekniğe çok güveniyor. Ama bende işe yaramıyordu. Titrek sesimi kontrol edebilmeye saatler öncekinden daha fazla yaklaşmış değildim.

Vakit, o vakitti. Yaz. Lachlan'ın üniversiteden eve döneceği ve hayatımdaki her şeyin tekrar yerli yerine oturacağı vakit.

Üniversiteye geçen sene gitmişti. Gitmeden bir gün önceki geceyi hatırlıyorum. Her şeyin değişeceğinin bilincinde, ağaç evde oturuyordum. Büyük bir değişiklik. Ben artık onun için fazla küçük olacaktım. Tabii ki öyle olacaktı. Hangi on sekizlik on üç yaşındaki bir kızla konuşmaya devam etmek isterdi ki?

Ona, onunla gitmek istediğimi söylemişim. Lachlan sadece içini çekmiş, saç örgümü çekip, "Gelemezsin ufaklık. Burada kalıp büyümen, olgunlaşman ve daha akıllanman gerek," demişti.

"On üç yaşındayım," dedim. "Zaten daha büyüdüm, olgunlaştım ve akıllandım."

Güldü. "Tamam. Peki, liseden mezun olmak zorundasın. O zaman istediğin yere gidebilirsin."

Başımı eğip gözlerimi ayakkabılarıma diktim. "Sen neredeysen oraya gitmek istiyorum."

"Öyle deme. Herhangi bir yere gidebilseydin... dünyanın herhangi bir yerine, nereye giderdin?"

O kadar düşünmemiştim. Bir yerleri hayal etmişim ama bu hayallerin gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. "Ben- bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Ne demek bilmiyorsun?" Ellerini önüne uzattı. "Maceracı ol ufaklık! Buradan çıktığında istediğin her şeyi yapabilirsin!"

Lachlan bunu basit bir şeymiş gibi söylüyordu. Kolay bir şey. Sanki bir adımını diğerinin önüne atmak gibi.

"Yapacağım," diye söz verdim. "Bana üniversite hakkında her şeyi anlatacaksın, değil mi?"

Ellerini indirdi. Komik bir şey söylemişim gibi sırtıttı.

Ona bu kadar komik olanın ne olduğunu sormak istedim. Ona doğru eğilip, "Seni güldüren nedir, söyle bakalım. Gizli espriyi ben de bilmek istiyorum," demek istedim.

Ama yapmadım.

"Her şeyi değil ama çoğunu," dedi.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadım.

Lachlan bana gülümsedikten sonra ayağa kalktı ve gitti.

"Ben de seni ufaklık."

Başımı çevirdim.

"Neşelen. Yazın yine görüşeceğiz. Tamam mı?"

Lachlan benim mutluluğumdu. Ve şimdi benim mutluluğum, kendi mutluluğunu bulmak için beni bırakıp 3.300 km uzağa gidiyordu. Nasıl tamam oldu?

Ertesi gün gitti ve ben de onun hayatımda açtığı bu büyük boşlukla ne yapacağımı bulmak zorunda kaldım. Kısa, arkadaşça e-mailler göndererek bağlantıyı koparmıyordu. Ondan yeni bir mesaj geldiğini her gördüğümde kalbim göğsümde deliler gibi atar ve fazla beklenti içine girmeden mesajı açardım. Lachlan benim hayat kaynağımdı ve bu mesajlar beni ayakta tutuyordu.

Mesajlarını tüm yazdıklarını ezberleyecek kadar çok defa okurdum. Lana'ya da okurdum ve o da gülümseyerek yatağımda oturur ama aklımı kaybetmişim gibi başını iki yana sallardı. Lana'nın evime yaptığı ziyaretler gitgide sıklaşıyordu. Kopmaz bir bağ kurmaya başlıyorduk. İki kız kardeş gibi kavga edip saniyeler sonra hiçbir şey olmamış gibi başka bir konuya geçecek kadar yakınlaşmıştık.

Ve işte Lachlan'ın yokluğunun ilk yılını bu şekilde atlattım.

Yazın arkadaşlarıyla seyahat etmekle meşguldü. Ama şimdi Ağustos'tu. Eve gelmişti. Ne kadar kalacağını bilmiyordum ama önemli olan tek şey burada olmasıydı.

Nihayet.

Derin bir nefes alıp söyleyeceklerime odaklanmaya çalıştım. "Bu yaz cidden meşgul olacağım Lachlan. Seninle pek fazla görüşemeyeceğim."

"Hayır, hayır, hayır," dedim ve ellerimi yüzüme sür-

tüm. “Yanlış oldu. Yalan söylediğimi anlayacak.”

Tahta yüksek sesle gacırdadı ve saniyeler sonra onu duydum, “Biriyle mi konuşuyorsun?”

Güçlkle doğrulup oturdum ve Lachlan’ın ağaç eve tırmanmasını izledim. Onu görünce utancım kaybolup yerini mutluluğa bıraktı. O kadar uzamıştı ki bana doğru gelirken dallara çarpmasın diye başını eğmek zorunda kalıyordu.

Her yıl onda daha fazla şeyi fark ediyordum. On yaşımdayken yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Adını defterimin sayfalarına yazardım. Tekrar tekrar. Bazen isimlerimiz kalp içinde olurdu. Bazen de sadece onun ismi olurdu. On birimde onu öpmek istedim. Nedenini bilmiyordum ama sadece dudaklarımı kafasına yapıştırma isteği duyuyordum. On ikimde saçına taktım. Her zaman dağınıktı ve yumuşak mı değil mi diye dokunmak istiyordum. On üçümde gülümseyişini ezberledim. Ve şimdi, on dördümde her şeyi görüyordum. Omuzlarını. Kollarını. Ellerini.

Her şeyi.

Düşüncelerimi dağıttım. “Ben sadece... kendi kendime konuşuyordum.”

“Çok akıllıca.”

Yanaklarım pancar gibi kızardı.

“Okula gidiyorum ve sen arkamdan aklını mı kaçırıyorsun?” diye alay etti Lachlan.

“Ha, ha.”

Karşıma oturup iç çekti. “Hâlâ buraya geldiğine inanmıyorum.”

Altımdaki tahtalara hafifçe vurdum. “Kullanacağımı söylemiştim sana.”

“Evet. Yalan söylemiyormuşsun.”

Samimi bir sessizlik içinde oturduk. O gökyüzüne bakıyordu, ben de ona bakıyordum. Başını çevirmeye başlayınca beni yakalamadan hemen başka tarafa baktım.

"Yazın nasıl geçti?" diye sordu.

Omuz silkip kendime doğal bir şekilde cevaplamam gerektiğini hatırlattım. "İyiydi."

"Lana'yla mı takıldın?"

"Evet."

"Onunla tanışacak mıyım hiç?"

"Tabii." Korkuluğa yaslanıp kendimi rahat ettirdim. "Ne zaman benimle buraya gelme cesaretini bulursa o zaman."

"Ne zaman olur bu?" Sorusu havada asılı kaldı.

"Hiçbir zaman," diye açıkça söyledim.

"O kadar utangaç yani?"

"O kadar utangaç," diye tasdik ettim.

"Benim hakkımda korkunç şeyler mi anlattın?" dedi Lachlan gıcıklığına.

"En kötü şeyleri," dedim hiç bozuntuya vermeden. "Ona seni görmek için buraya geldiğim ama senin burada olmadığını zamanları anlattım."

Kırıklığımı daha fazla içimde tutamıyordum.

Lachlan şaşkın şaşkın bana baktı. Ben bile kendi çıkışıma şaşırmıştım.

"İyi olduğundan emin misin?" dedi endişeli bir şekilde.

"Evet."

Lachlan'ın gözleri kısıldı ve başını yana eğdi. "Yolunda olmayan bir şeyler var."

"Her şey yolunda," diye yemin ettim.

Lachlan peşini bırakmadı. "Her zamanki gibi neşeli değilsin."

"Yemin ederim," dedim yavaşça, "iyiyim."

Lachlan yüksek sesle nefes verdi ve etrafına bakındı. Garipti.

İdare eder, iyi ya da harika değildim. Ben... hiçbir şeydim. Ama bunu Lachlan'a nasıl söyleyebilirdim? Kendim

bile sorunun ne olduğunu zar zor çözebiliyordum. Lana bunun yaşla ilgili olduğunu söylemişti. Bütün ergenlerin bunları yaşadığını söylemişti. Ona neden kendisinin de bunları yaşamadığını sormuştum ve o da omuz silkip bana ne hissettiğimi sormuştu. Ona bir an çok mutlu olup dünyada her şeyle baş edebilirmişim gibi hissettiğimi, sonra da birden sebepsiz yere tamamen sersem bir hâle girdiğimi anlatmıştım. Sonra ruh halim değişken oluyordu ve öyle mutsuz hissediyordum ki sanki nefes alamaz hâle geliyordum. Boş gözlerle bana baktı. Ona hiç böyle hissedip hissetmediğini sordum. Yere bakıp, "Mutsuzluğu hissediyorum ama mutluluğu asla," dedi.

"Peki... " diye uzatarak konuştu Lachlan. Çabucak kafamı sallayıp hatırayı aklımdan uzaklaştırdım. "Anlatacak yeni hikâyem var mı hiç? O aklımda demlenen bir şeyler olmalı."

Konuyu değiştirmesiyle rahatlayarak gülümsedim. Her güne yeni bir hikâye vardı. Hayal gücüm coşmadığı zamanlarda masama oturup elim acıyana kadar yazardım.

"Hâlâ hikâye yazıyorum. Ama bir yere varacağını sanmam."

"Birini okumama izin verir misin?"

Kızardım. "Hayır."

Hikâyelerimin nasıl olduğunu biliyordum. Lachlan'a aşk mektupları. Her bir hikâyemde, o hikâyenin kahramanının arkasındaki ilhamımdı benim. Yazdığım zaman, hayal kurduğum zaman, gerçeğin bir parçası kalbimden kanayarak açığa çıkardı.

"Neden?" diye sordu.

Döşeme tahtalarına yayılan toprağı elimle süpürerek omuz silktim. "Hikâyeler işte sadece."

"Sadece hikâyeler," diye tekrar etti.

"Sana anlatırdım," dedim aceleyle. "Ama sen muhtemelen bunlar için fazla büyüksün artık."

"Ben mi? Büyük mü? Gerçekçi olalım. Asla senin hikâyelerin için fazla büyük olmayacağım."

Kafamda sözlerini tekrarlarlarken nabzım hızlı hızlı atıyordu. Sözlerinde ciddi olmasını umuyordum. "Emin misin?" diye sordum. "Çünkü —"

"Ciddiyim. Birini dinlemek isterim."

Rahatladım, sonsuz gökyüzüne bakıp gözlerimi kapadım. Bir kez daha Lachlan beni küçük bir hayaller ülkesine çekmişti. Orada sonsuza dek yaşayabilirdim. Ve kim suçlayabilirdi ki beni? Hayal âlemi yaşanacak en güzel yer.

Omuzlarım gevşedi ve konuştukça tüm o kıpır kıpır sınırlar yok oluverdi.

Hikâyemi anlattım. Dünyanın sonu gelmişti ve Dünya'da sadece beş insan kalmıştı. Ama yalnız değillerdi. Sekizler denilen başka bir insan grubu daha vardı. Görünüşleri insan gibiydi ama aslında insanlığı yok etmek için gönderilmiş canavarlardı. Hayatta kalan son beş kişi yaşamak için birlik olmak zorundaydılar.

Sesim çatlayana, nabzım heyecandan hızlı hızlı atana kadar konuştum. Ta ki hikâye baştan sona anlatılana kadar.

Lachlan bir ıslık çaldı. "Bu iyi bir hikâyeydi."

Endişeyle ona doğru eğildim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence iyi olduğunu biliyorsun."

Öyle çok gülümsedim ki yanaklarım acımaya başladı. Onun övgülerinin tadını çıkarabilirdim saatlerce ama onun neler yaptığını da bilmek istiyordum.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Lachlan ahşap korkuluğa yaslanıp kollarını kavuşturdu. Gözlerim onun ellerine kaydı. Benim küçük ellerimle

karşılaştırıldığında onun uzun parmakları kocamandı. Midede kelekler uçuşuyordu. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim.

"Yaz tatilindeyiz ve saatlerce çalışmak zorunda değilim, bu yüzden gayet iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Üniversiteyi sevmiyor musun?"

"Üniversiteyi seviyorum."

"Seviyormuşsun gibi görünmüyor."

"Seviyorum," dedi yavaşça. "Sadece daha çok sevdiğim birkaç nokta var." Bana nispet yaparcasına sırttı.

Kızlardan bahsettiğini anlayacak kadar büyüktüm ve darbe yemiş gibi oldum. Biri tam göğsüme yumruk atmış gibiydi.

Alt dudağımı kemirip tenis ayakkabılarıma baktım. Sormak için can attığım bir soru vardı. Gergin bir şekilde ona baktım.

"Kız arkadaşın var mı?"

Kendimle gurur duydum. Sesim titrememiş ve yanaklarım kızarmamıştı... Henüz.

"Şu an mı? Hayır. Ama birkaç tane oldu."

"Hatırlıyorum... Laura Kline." Suratımı ekşitip bir öğürme sesi çıkardım.

Sırttı. "Neden bu kadar merak ediyorsun? Yoksa şu erkek arkadaş-kız arkadaş denilen ergen saçmalığına mı başlıyorsun sen de?"

Başımı yana eğdim. "Ergen saçmalığı mı?"

"Bilirsin..." Elini havada salladı. "El ele tutuşmak falan ve diğer olaylar."

"Bilmem... Sanırım öyle."

"Çocuk kim?"

Ona bakıyorum şu an, diye geçirdim içimden.

"Adamın biri," dedim kaçamak bir şekilde.

"Ah... Bir adam. Çocuk değil. Senden büyük olmalı... Kaç yaşında, on beş mi?" diye alay etti.

Gözlerimi kısıtım. "On beşten daha büyük."

Kaşlarını çattı. "Ufaklık, on beşin üstü senin için fazla büyük."

"Hayır, değil."

"Gerçekten büyük," diye itiraz etti.

Yanımda yerde duran bir yaprağı alıp çevirdim. O benim için neyin iyi olduğunu bilmiyordu. Benden başka kimse bilmiyordu.

"Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

Gözlerimi gözlerine kaldırdım ve gönülsüzce, "Evet, sanırım," dedim.

"Senin yaşındaki her erkek pisliğin tekidir. Onlara güvenme."

"Ya senin yaşıdakiler?"

Bana sırtıttı, nefesim kesilir gibi oldu. "Hâlâ pisliğiz. Temelde, hiçbirimize güvenemezsin. Ve tüm şu öpüşmeler falan?" Başını iki yana salladı. "Onu da yapma."

Gözlerim kısıldı. "Peki neyi yapabilirim?"

"Mektup yaz veya el sıkış."

"El mi sıkışayım?" dedim şüpheli bir şekilde.

"Evet. Tüm ihtiyacın olan bu."

Kaşlarımı çatıp hiçbir şey demedim. Ne istediğimi bilmiyordum ama bir şeyden emindim: Onunla el sıkışmak istemiyordum. Lachlan'a baktım ve beni ona bakarken yakaladı. Kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı. Ne düşündüğünü sormaya korkuyordum, bana erkekler hakkında daha fazla "nasihat" vermesinden korkuyordum.

Çabucak konuştum. "Saat kaç?"

Bana bir saniye daha bakıp sonra telefonuna baktı. "İki çeyrek."

"Gece mi?"

"Hayır. Öğleden sonra. Sadece güneşin canı bugün pek doğmak istememiş gibi."

Hafifçe ayağını tekmeledim. Ayağa kalkıp şortumun arkasındaki toprakları silkeledim. "Eve gitmem gerek."

Gitmek istemiyordum. Sanki Lachlan o merdivenden sadece saniyeler önce çıkıp gelmiş gibiydi ve şimdi ise vaktimiz dolmuştu bile.

"Ne kadar kalacaksın evde?" diye sordum.

"Bir hafta, sonra okula geri dönmem gerek."

Döşeme tahtalarına baktım. Bir hafta onunla geçirmek istediğim sürenin yakınından bile geçmiyordu. Ama elimdekiyle idare edecektim.

Lachlan ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Hiç."

Lachlan ayağa kalkıp bana doğru geldi. Kafama vurdu. Bu ağabey davranışı karşısında çenem sıkı sıkıya kenetlendi.

"Erkekler hakkında tüm söylediklerim var ya... sadece sana göz kulak olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Teşekkürler," diye geveleyip elinin altından eğilerek çıktım.

Onun beni uyarmasını istemiyordum. Ben onun küçük kız kardeşi değildim. Ben bunu görebiliyorsam, o neden göremiyordu?

"Bir hafta buradayım," diye seslendi. Yürümeyi bıraktım. "Senin için birkaç havai fişek getirdim. Doğum gününü kaçırdığımı biliyorum ama düşündüm ki hâlâ fişekleri yakabiliriz."

Bu bir barış teklifiydi.

Merdivenden inmeden önce ona gülümsedim. "Kulağa iyi geliyor."

"Sen iyi olduğundan emin misin?" dedi Lachlan.

Eyerime atlamadan önce ona tekrar bir baktım. Bana

bakarken yüzü endişe kaplıydı. Bir anlığına durup o endişenin tadını çıkardım. Bu kadar uzun zamandır ayrı olmamıza rağmen, pek değişen bir şey yoktu. Hâlâ yanımdaydı, ve Tanrı'dan umuyordum ki her zaman yanımda olacaktı. Zaman, yaş ve tecrübe bunu asla değiştirmeyecekti.

"İyiyim," dedim ve atımı eve sürdüm.

İyiydim de... şimdilik.

Nefesim kesilerek uyanıyorum.

Ellerim çarşafı sıkıca tutuyor. Sırtımdan aşağı terler akıyor ve kalbim deli gibi atıyor.

Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı alıyor ve anladığımda yüzümü ellerime gömüyorum. O hatıraya geri dönüp orada yaşamak istiyorum, her şeyin çok basit olduğu o zamanda.

Derin, arındırıcı bir nefes aldıktan sonra başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. Onu köşede çömelmiş, gözlerini bana dikmiş, kıs kıs gülüp suratıma küfürler haykırırken bulmayı bekliyorum. Ama bana nefretle bakan kimse göremiyorum.

Sadece ben varım. Tamamen yalnız.

Kollarımı belimin etrafına dolayıp başımı çeviriyor ve güneşin yavaşça doğuşunu izliyorum.

Sürekli Lachlan'ı düşünüyorum.

O AN

"Nasılsın, Naomi?"

Koltuğuma yerleşirken Dr. Rutledge'a bakıyorum. "İyi-yim."

"İyi uyudun mu?"

"Sanırım, evet."

"Mükemmel." Kahvesinden bir yudum alıp ardından kalemini kapıyor. "Öyleyse başlayalım mı? Bana anlatabilir misin— ?"

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor Max.

Birden bire yanımda beliriveriyor. Kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Onun varlığı gerçekliği askıya aldırarak kadar güçlü. Başım ileri dönük kalıyor ama gözlerim sesin geldiği yöne doğru dönüyor. Yüz hatlarına dalıp gidiyorum. Koyu kaş-larının eğimi. Ela gözleri. Dudaklarının kıvrımı. Uzanıp ona dokunmayayım diye parmaklarımla koltuğun kolçağını sıkıca tutuyorum. Onu öyle çok özleyorum ki.

Elleri kolçağı kavırıyor, dirseklerimden sadece santimet-reler uzakta. Birkaç saniye sonra sert göğsünün omzuma dayandığını hissediyorum. Baştan çıkarıcı. Yanıma doğru eğilirken saçı çeneme değiyor ve tıraş losyonunun kokusu

burnuma geliyor. Dudakları kulağıma sürtünüyor ve ben verimden zıplıyorum.

"Onunla konuşmaya devam et. Buradan çıkmak için tek şansın bu."

Yutkunup Dr. Rutledge'a bakıyorum. Dudaklar kımıldıyor ama onu duyamıyorum. Sadece Max'i duyabiliyorum.

Max'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Dr. Rutledge benim buradan tek çıkış biletim. Ve buradan çıktığımda, Max ve Lana'ya yardım edebilirim ve her şey daha iyi olur. Mükemmel değil, sadece daha iyi.

"Seni özledim," diye fısıldıyor Max kulağıma. Sesi kalbimi çevreleyen keskin pençeler gibi. Ağzından çıkan her kelime beni delip geçiyor, nefesimi aksatıyor. Yüzüm ileri dönük ama dudaklarının kıvrılıp o seksi gülümsemesiyle gülümsediğini görebiliyorum. "Geri gelmene ihtiyacım var."

Ve öylece gidiveriyor. Kokusu. Sesi. Varlığı. Hepsi gidiyor. Başımı öne eğiyorum, hüsrân içinde fena hâlde bağır-mak istiyorum.

Benimleydi. Sadece bir dakikalığına Max yanımdaydı ama bu neredeyse onu görmemekten daha kötü.

Dr. Rutledge'a baktığımda, yüzünde karmaşık bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Az önce günümün en önemli olayını yaşadığımdan haberi yok. Hatta belki tüm haftamın.

"Beni duydun mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Pardon... ne?"

"Geçen sefer kaldığımız yerden devam edebilir miyiz diye sordum."

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Evet..." diyorum yavaşça. "Evet, olur."

Kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor ve tüm bu süre boyunca Max'in sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"Onunla konuşmaya devam et. Buradan çıkmak için tek şansın bu."

PLAN

“Onu müşterilerimden çıkardım.”

Camım açıktı, sıcak rüzgâr saçımı uçurup yüzüme çarpıyordu. Bir anlık özgürlüğe sahip olmak iyi hissettiriyordu. Endişelerimin olmadığı bir an. Ama Max vardı ve bu huzurlu ânu benden çekip alıyordu.

Koltuğumda dönüp ona alık alık baktım. “Ne?”

Max vites değiştirip gözünü yoldan ayırmadı. Bugün sade giyinmişti, sıradan bir kot pantolon ve koyu mavi bir tişört. Güneş arabanın açık tavanından içeri sızıyor ve koluna vuruyordu.

Sıcak bir yaz günüydü. Sadece kafanızı arkaya yaslayıp, gözlerinizi kapatarak hayal kurmaktan başka hiçbir şey yapmak istemediğiniz türden bir gün. Etrafımızda yeşil çimenlerden başka hiçbir şeyin olmadığı kıvrımlı bir çevre yolunda ilerliyorduk. Belli bir istikametimiz yoktu; sadece McLean'den uzaklaşmak için sürüyorduk.

Lana hakkındaki gerçeği öğrenmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Keşke her şeyin düzelmeye başladığını söyleyebilseydim, ama hiçbir şey değişmemişti.

Lana'nın babası hâlâ serbestti. Lana hâlâ ailesinin evinde kalıyordu. Ben de öyle. O gitmeden gitmeyecektim. O yüzden ona buradan çıkması için yalvarıyordum ama o ye-

rinden kıpırdamıyordu. Her zaman aynı şeyi söylüyordu: Hiçbir şey olmadı. Tabii, babası Lana'yı şimdilik rahat bırakıyordu ama bu ne kadar sürecekti? Bir vadesi vardı. Ne zaman sona ereceğini bilmiyordum ama sinsi sinsi ikimize de yaklaştığını hissedebiliyordum.

Lana'nın babasıyla karşılaşmam kaçınılmazdı. Partiden sonra bana bir şey demesini bekledim ama demedi. Sadece bana dikkatle baktı. Bazen gülümsüyordu, sanki birilerine anlatmayı ne kadar çok istediğimi ama anlatamadığımı biliyormuş gibi. Onunla karşılaştığımda hep aynı şekilde tepki veriyordum. Göğsüm daralıyor, her yanıma panik kaplayıp beni felç ediyordu. Ancak odadan ya da evden ayrıldığı zaman doğru dürüst nefes almaya başlayabiliyordum.

Ve bazen, böyle hissetmem için onun etrafta olması bile gerekmiyordu. Lana'yla birlikte dışarıda, söylediği bir şeye gülüyorken ya da caddede sakın sakın yürürken birdenbire bir acı saplanıyordu. Kalçamdan başlayıp ağaç dalları gibi tüm vücuduma yayılıyordu.

Bazı zamanlar gece yarısı uyanıp birden yatakta nefes nefese oturup dehşet içinde odada etrafa bakınıyordum. Sanki bayılmışım ve hayatımın birkaç saatini kaybetmişim gibi kafam karışık oluyordum. Ama gerçeklik her zaman bana yetişir ve hayatımdaki her şeyin darmadağın olduğunu hatırlatıyor ve her şey yavaş yavaş gözlerimin önünde çözülüyor veriyordu.

Bu şekilde tepki veriyor olmam beni korkutuyordu. Bunu sadece panik atağa bağlayabiliyordum ama çabuk geçmek zorunda olduğunu biliyordum. Yoksa daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Lana'yla olmadığım zamanlarda Max'leydim. Yazı benimle geçirme isteğini ciddiye almıştım. Neredeyse her günü onunla geçiriyordum ama geceleri kalmıyordum. Bu aramızda bir tartışma konusu olmaya başlıyordu.

Lana'nın babasıyla aynı çatı altında yaşadığını bile bile, kendi isteğimle Lana'yla kalmama anlam veremiyordu.

Max'le kalmayı her şeyden çok istiyordum. Sabahları onun vücudunun üzerine serilmiş bir şekilde uyanmak istiyordum. Eğilip onu öpebilmek istiyordum ve onun da beni alta çevirip bedeniyle yatağa yapıştırmasını. Bana öyle sıkı sarılmasını istiyordum ki tüm sorunlarım akıp gidecekti.

"Onu müşterilerimden çıkardığımı söyledim," diye tekrarladı Max.

Kirpiklerim hızlı hızlı yüzüme çarptı. Koltuğumda dimdik oturdum. "Ne zaman?"

"Dün itibariyle?."

Yutkunup sinsi sinsi yaklaşmakta olan korku hissini duymazdan geldim.

"O ne yaptı?"

Max koltuğunda kıpırdandı. İçgüdüsel olarak elleri direksiyonu daha sıkıca kavradı. "Sekreterim hemen kapıdaydı, o yüzden seyirci karşısında hep ne yapıyorsa onu yaptı. Bozuntuya vermeyip yürüyüp gitti."

Başımı salladım. Mantıklıydı. Lana'nın babası çok zeki bir adamdı. Öfkeyle kudurup olay çıkarmazdı. Bunu kapalı kapılar ardında yapardı, intikamını planlarken.

Max'e telaşla baktım. "Sana bir şey yapmaz, değil mi?"

"Hayır." Max bana baktı. "Sence yapar mı?"

Parmaklarımı kolçağın üstünde tıklattım. "Bence hepimiz kaybetmenin kaçınılmaz olduğu bir oyunda kazanan taraf olmaya çalışıyoruz."

"Sorun da burada Naomi. Oyun değil bu. Bu karayla ak arasındaki fark. Doğruyla yanlışın. Oyun değil bu. O birisinin hayatını mahvetti ve öylece elini kolunu sallaya sallaya gidemeyecek."

Sözlerinden öfke sızıyordu. Kendisine zar zor hâkim olduğunu biliyordum.

“Biliyorum,” dedim nazikçe. “Ama o kadar basit değil. Öyle olsaydı çoktan hapsi boylamış olurdu.”

“Bundan kaçamayacağına söz veriyorum sana,” dedi Max hararetle.

Camdan dışarı baktım. Lana’nın babasından konuşmaya başlamak istemiyordum. Bu araba yolculuğunun ana nedeni stres atmak ve hiçbir şey düşünmemekti.

“Bir konuda düşünüyordum,” dedim dikkatlice.

“Nedir?”

“Uzaklaşmak... tüm bu pislikten. Çok uzak olmayan bir yere.” Omuz silktim. “Belki D.C.’ye?”

Max ayağını gazdan çekip yolun kenarına çekti. Arabayı park edip bana döndü. Koltuğumda ona döndüm. Bacağım bacağına değdi. Geri çekmedim. Cinsellik yüklü olmayan anlarda bile bedenim hâlâ onu arıyordu. O benim için rahatlatıcı bir şeydi. Sanırım bana her zaman böyle hissettirecekti.

Ona, Lana’yı D.C.’ye taşınmaya ikna etme fikrini anlattım.

Lana’yla bir orta yol bulmam gerektiği aklıma birkaç gün önce birdenbire gelmişti. Üniversiteyi, bildiği çevreden uzaklaşmayı kaldıramıyordu. Ama ya ona hem taşınıp hem de yaşadığı yere yakın kalabileceğini söylersem? Ya tüm hayatı boyunca bildiği bir yerde kalıp aynı zamanda da güvende olabilirse?

Planım kusursuz değildi ama şekilleniyordu. Zaman geçtikçe daha mantıklı gelmeye başlıyordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sordu Max.

“Bu en iyi fikir,” dedim emin bir şekilde. “Ve akla yatan tek fikir.”

Başıyla onaylayıp yola baktı. Planıma hak verdiğini biliyordum, ama her ihtimali düşünüyor, yanlış gidebilecek her şeyi düşünmeye çalışıyordu. "Daire arayışı ne zaman olacak?"

"Mümkün olan en kısa zamanda."

"Bunu ne kadar zamandır düşünüyordun?"

"Pek uzun değil." Göz ucuyla ona baktım.

Güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Birkaç gündür bu fikri düşünüp tartıyordum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar mı?"

"Başka ne dememi istiyorsun?"

"Bunu düşünüyorsan, bakacak yerleri sıralamışsındır, her şeyi tamamen planlamışsındır diye düşünmüştüm. Bunu enine boyuna düşün ki sonunda elinde kalmasın."

"Bunu iyice düşünmediğimi mi sanıyorsun? Geçtiğimiz hafta yaptığım tek şey buydu. Herkesi ve her şeyi dikkatlice tarttım..." Başka yöne baktım. "Başka seçenek yok."

"Hey," dedi nazikçe. Ona bakayım diye çenemi tutup yukarı kaldırdı. "Bunun olmasını herkesten çok benim istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Gözlerime baktı. "Bu işi gerçekleştir, ben de tüm süreç boyunca arkada olacağım," dedi sağlam ve emin bir ses tonuyla.

Bu bana bir parça güven verdi. Müteşekkire bir hâlde gülümseyip onu öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim.

Arabayı tekrar yola çıkardı.

Bir engel aşılmıştı. Şimdi yapmam gereken tek şey Lana'yı ikna etmektir.

ARAYIŞ

“Fark edeceğiniz üzere, şehrin mükemmel manzarasına sahip bir verandası var,” dedi emlakçı.

Lana’yı daire bakmaya ikna etmek tam bir haftamı almıştı. Hemen birkaç daireye bakmak için randevu ayarlamıştım. Lana, neden gelemeyeceğine dair ucuz bir bahane uydurup o randevuyu iptal etmişti.

Bu kez o kadar kolay değildi. Max vardı. Bizimle birlikte daire avına çıkmak için işten erken ayrılmıştı. Hâlâ iş kıyafetleri üzerindeydi: siyah kumaş pantolon ve oxford gömlek. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Her şeyi kritik bir gözle inceliyordu. Kaşları çatılmıştı. Çenesi sıkı duruyordu. Onu izlerken kalbim tekleyip durdu ve ardından kendine has yeni bir ritim yarattı. Bana böyle tepki verdiren şey görüntüsü değildi, ilgisiydi. Lana’nın güvende olmasını sağlama kararlılığıydı. Bu oldukça çekiciydi. Uzanıp, kravatından çekip kendime yaklaştırmamak için kendime hâkim olmam gerekti.

Lana boş oturma odasını gözden geçirdi. Gözleri her şeyi süzdü. Burası onun yeri olsa odayı nasıl dekore edeceğini hayal ettiğini görebiliyordum. Ve bu dairenin onun olmaması için hiçbir neden yoktu.

Sadece iki odalı, yeni eşyaları ve bağlantılı bir ada tezgâhıyla küçük bir mutfâğı olan rahat bir daireydi. Oturma odasının boyutu iyiydi. Duvarlar bir fildişi tonuna boyanmıştı ve yerler de parkeydi.

Ama Lana için daha önemli olan tek şey muhitti.

Muhit, muhit, muhit. Güvende olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu daire de tam buna sahipti.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu emlakçı, Max’e. Her şeyi ayarlayacak kişinin Max olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Max cevap vermedi. Lana’ya bakıp onun cevabını bekledi.

Lana parmağını duvarda gezdirdi. “Bir dakikalığına düşünebilir miyim?”

Kaşımı çatıp duvardan uzaklaştım. Ne yapıyordu? Hem o an bir şey söylemek istedim ama söylemedim.

Emlakçı nazikçe gülümseyip, “Tabii ki,” dedi ve daireden çıktı.

Max sabırsızlandığını belli eder bir şekilde Lana’ya bakıp emlakçının ardından gitti. Lana’nın imdadına yetişip ona bugün zaten buraya gelmesinin çok büyük bir adım olduğunu söylemek istedim. Aslına bakılırsa onu getirebildiğime şaşırmıştım.

Konuyu açtığımda bana gidip onun yerine bakmamı söylemişti ama ben direttim. Ona daireyi kendi gözleriyle görmesi gerektiğini söyledim. Bu, onun yerine yapabileceğim bir şey değildi. Bunun onun kararı olması gerekiyordu. Gözlerindeki küçük iyimserlik belirtisini görebiliyordum ve gerçekten işlerin yoluna girmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettiğini anladım. Ailesinden ve karanlık geçmişinden uzakta.

Ona onun yanında olacağımı söyledim. Max’in de olacağını söyledim. Hepsinin içinde bir bu onu tereddüt ettirdi.

“Hâlâ onunla mısın?” diye sormuştu.

Kaşımı çattım. "Evet. Neden?"

Hiç cevap vermedi ama cevaplanmamış soruyu gözlerinde görebiliyordum: *Lachlan*.

Haftalardır ondan bahsetmemiştik ama hâlâ peşimi bırakmıyor. gittiğim her yerde beni takip ediyordu. O yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum ama son zamanlarda bu gitgide daha zor hâle geliyordu.

Bu, bugün baktığımız dördüncü daireydi. Lana hepsine bir kusur buluyordu. Birincisinin kilidi kaliteli değildi. İkincisinin merdivenlerinde varlığı tartışılabilir kötü bir koku vardı. Üçüncüsü tehlikeli bir muhitteydi.

Buna da bir bahane bulmaya çalışıyordu. Deliler gibi bir şeyler düşünüp bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Arka verandaya çıkıp manzaraya baktı. Peşinden gittim. Etrafımız yüksek binalarla çevriliydi. Sokağın karşısında, şehrin bu kısmına hâlâ bir aile havası veren küçük bir park vardı. Caddeler kalabalık değildi. Bu bölge güvenli ve sessizdi.

Diğer bir deyişle, burası Lana için mükemmeldi.

"Gerçekten güzel olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Kollarımı önümde iki yana açtım. "Öylese bu manzara tamamen senin olacak!"

Lana güldü. "Evet. Tabii. Monopoly parasıyla ödeme kabul ediyorlar mıymış?" diye sordu bezgince.

"Kirası çok değil."

Lana bana sadece baktı.

"Tamam," diye uzattım. "Pahalı. Ama Max yardım edecek."

"Hayır. Olmaz," dedi Lana katı bir şekilde. "Alnımda 'yardıma muhtaç' yazmıyor benim."

Kollarımı kavuşturup korkuluğa yaslandım. En iyi bildiğim role büründüm: Ne olursa olsun destek olan arkadaş.

“Yardıma muhtaç değilsin,” dedim. “Ona daha sonra ödeyebilirsin.”

“Kredi çekmeyi tercih ederim.”

“O zaman kredi çek!” dedim gergin bir şekilde. “Nasıl rahat edeceksen öyle yapmalısın.” Duraksadım ve dikkatlice ona baktım. “İçindeki ses ne diyor?”

Alt dudağını kemirip aşağımızdaki caddeye baktı. “Bu yerin mükemmel olduğunu.”

“O zaman iç sesini dinle. İç sesin tamamen haklı!” Gü-lümsedim.

“Nereden başlayacağımı ya da ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Bir işe girebilirsin,” dedim. “Ben sana bulurum. Ya da belki üniversiteyi tekrar deneyebilirsin. Yavaştan başlarsın. Bir – iki ders, iyi giderse oradan devam edebilirsin.”

Gözlerinde umut gördüm. Söylediğim her kelimenin hakikat olduğuna inanmak istiyordu.

Salıncakta sallanan çocuklara baktım. Sevinç cıvıltıları ta buradan duyulabiliyordu. Lana da onları izledi, hüzünlü, özlem dolu bir ifadeyle.

“Bu gerçek olabilir, biliyorsun,” dedim sessizce.

“Biliyorum. Ben de bundan korkuyorum. Ya batırırsam?”

Kaşlarımı çattım.

Sesli bir şekilde nefes verip başka yöne baktı. “Yani, şimdi iyiyim. Ama tek başımayken geceleri ne olacak? Tüm bildiğim kilometrelerce uzakta kaldı.” Yaklaştı. “Özgürlüğün ne olduğunu bilmiyorum.”

Yutkundum doğrudan gözlerinin içine baktım. “Senin için bunun yolunda gitmesi için her şeyi yapacağım,” diye söz verdim. “Lana, sen düşündüğünden çok daha güçlüsün.”

Dudakları titredi.

“Hiçbir şey yolunda duramaz,” dedim.

Bana baktı. Yüzü şüphe kaplıydı.

"Hiçbir şey," dedim yavaşça.

Ön kapı açıldı. Ben de Lana da dönüp içeri giren Max'e baktık. Ellerini pantolon cebine sokmuştu. Bize bakarken kaşlarını kaldırdı. "Peki?"

Onu gerçeği söylemesi için sözsüz bir şekilde cesaretlendirerek manidar bir şekilde ona baktım. Bu adımı atmayı istediğini biliyordum ama çok korkuyordu. Parka bir göz atarken elleri titredi. Burada hayatının nasıl olacağını hayal ettiğini görebiliyordum.

Evet de, evet de, evet de, diye içimden yalvardım.

Sonunda bana bakıp başını salladı ve Max'e döndü. "Burası mükemmel."

Rahat bir nefes aldım.

Dudaklarında yakıcı bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi.

Emlakçı zarifçe tekrar odaya girdi ve canlı bir şekilde gülümsedi. Satış olacağı zaman bunu anlardı. "Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye Max'e sordu.

Max duvara bir kez vurdu ve çekici gülümsemesini ona çevirdi. "Nereyi imzalıyoruz?"

Emlakçının yüzü kızardı ve evrak çantasına gitti. Sanırım Max bir kez daha ona böyle gülümsese Lana birkaç ay kira ödemekten kurtulabilirdi.

Onlar sözleşmenin detayları ve ne zaman imzalamanın uygun olacağıyla ilgili görüşürken ben de ses çıkarmadan yaşasın kelimesini telaffuz edip zaferle iki elimi birden kaldırarak Lana'nın yanına gittim.

Gözlerindeki umut, daha önce zar zor fark edilebilen umut, şimdi yayılmaya başlıyor, gözleri parlıyordu.

Önemli kısım hakkında endişelenmeyi bırakıp o anın tadını çıkardım.

Her şey yoluna girmeye başlıyordu.

TİK TAK

Lana bugün dairesine taşınyordu.

Benim için heyecanlı bir zamandı. Lana içinse, onun korkusu heyecanını bastırıyordu. Ailesine taşınacağını söylememiştir. Ona fikrini değıştirteceklerinden korkuyordu. Eşyalarını toplamaya kalkışırca, onu durduracaklarından daha da korkuyordu. Oraya benimle gelecekti ama tüm toplama işini ben yapacaktım. Her şeyi planlamıştım. Babası isteyken, annesi de şehir merkezinde alışverişte ya da arkadaşlarıyla dedikodudayken evlerine gidecektim.

Bagajımda bir yığın koli, ve kolilerin yetmemesi halinde de çöp torbaları vardı.

Ailesinin evine yanaştım. İkinci katta altı pencere vardı. Girişte de dört. Her biri lekesizdi ve güneşte parlıyordu. Ve hepsinin iki yanında da siyah perdeler vardı. Çift ön kapılar büyük ve gösterişliydi. Espresso renginde, ferforje detaylı ve buzlu camlı. Evin etrafı budanmış çalılarla çevriliydi ve kaldırım boyunca kırmızı, sarı ve turuncu çiçekler diziliydi.

Görünüşte mükemmel bir evdi. Gece arabayla yanından geçerken içerideki sarı ışıkları görüp, "Bu aile her şeye sahiptir sanırım," diye düşüneceğiniz türden bir ev.

Arabamdan indim. Bagajı açmaya gittiğimde Lana da

arabadan inip verandanın merdivenlerine oturdu. Onunla ilk tanıştığımda da böyle oturuyordu. On yıl önce, o ve ben birbirinden tamamen farklı kişiliklere sahip iki küçük kızdık.

"Hey," dedim, katlanmış koli yığınının alırken. "Buna hazır mısın?"

Bana baktı. "Hazırın yanından bile geçmiyorum."

Kaldırımdan yürüyüp sonunda solgun benzini ve alındaki ter damlacıklarını gördüm.

"Burada otur," dedim güven veren bir gülümsemeyle. "Mümkün olduğunca çabuk aşağı inerim."

"Tamam." Sesi boşluktan gelir gibiydi.

Ellerim taşınma malzemeleriyle dolu bir şekilde içeri girip merdivenlerden yukarı aceleyle çıktım. Dolaplı saatin tik taklarından ve benim alçak ayak seslerimden başka ses yoktu. Lana'nın atalarıyla baş başaydım. Resimler çerçevesi ve duvara çiviliydi. Yüzleri ağırbaşlıydı ve belki paranoypadır ama yemin ederim ben koridordan geçerken gözleri beni takip ediyordu.

Lana'nın odasına girerken kollarım diken diken oldu. Çabucak işe koyuldum. Dolabındaki tüm giysileri aldım. Kitaplarını ve komodinin üstünde duran günlüğünü koliledim. Laptopu masanın üstündeydi. Onu, onunla birlikte telefon şarjını da aldım. Çabucak masanın çekmecelerine bakıp önemli hiçbir şeyi unutmadığımdan emin oldum. Duvardaki resimleri ve her tür mobilyayı olduğu yerde bıraktım. Sadece kişisel eşyaları ve Lana için güzel hatırası olan şeyleri aldım. Kişisel eşyalar sadece üç koliyi doldurdu.

Tekrar odasına baktım. Buradan geçen kimse taşındığını fark etmeyecekti. Ama odaya giren kişi fark edecekti.

Kolileri merdivenlerden aşağı taşıırken anne-babasından Lana'nın gittiğini ilk kimin fark edeceğini merak ettim.

"Bitti," diye anons ettim.

Lana hâlâ merdivenlerde oturuyordu. Sesimle ayağa fırladı. "Çok hızlı oldu."

"Ne diyebilirim ki? Hızlı toplayıcıyım ben."

Kolileri yerleştirdik. Bagaj kapatıp ona baktım.

Lana perişan bir ifadeyle tekrar evine baktı. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum ve bilmek de istemiyordum. O evde olanlar o evde kilitli kalacaktı ve asla tekrar yaşanmayacaktı.

Anahtarlığımı elimde döndürdüm. "Hazır mısın?"

"Üstten beşinci basamak sallanıyor."

Anahtarlar parmak eklemlerime çarptı. Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Merdivende. O basamak altı yıldır sallanıyor ve bazen hâlâ o basamağa takılıyorum." Lana transa girmiş gibi çimenlerde yürüdü. Yatak odasının penceresi önünde durup işaret etti. "Pencere kenarına, tam sağ köşeye baş harflerimi kazımuştım."

"Lana — "

"Tek bildiğim bunlar ve hepsini geride bırakıyorum."

Yanına gittim ve onunla birlikte pencereye baktım.

"Haklısın. Hepsini geride bırakıyorsun."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Ama önünde çok harika bir şey var. Kendi kararlarını verebileceğin bir hayat. Bundan daha iyisi yok."

Pencereye bakmaya devam etti. Gözlerinde kararsızlığı net bir şekilde görebiliyordum. Kendisiyle savaş halindeydi.

"Gitmek istediğinden emin misin?"

"Evet." İki adım geri gitti. "Eminim," dedi kati bir şekilde.

Birkaç dakika sonra evinden ayrıldık. Ailesinin evinden uzaklaştıkça Lana daha da rahatlıyordu. Yüzünde küçük, yarı bir gülümseme belirdi.

"Eşya konusunda ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. İkinci el belki... Şu an pek para içinde yüzüyorum sayılmaz."

“İkinci el iyi fikir,” dedim katılarak.

Cevap vermedi. Sadece yanımızdan uçar gibi geçen sonsuz evler sırasını seyretti.

“Bunu yaptığım için deli mi oluyorum?” dedi sessizce.

Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavradı. “Hiç de değil.”

“Bazen sonunda hepsinin başıma patlayacağından korkuyorum,” diye itiraf etti.

“Öyle olmayacak. Şu an yaptığın her şey doğru yolda atılan birer adım.”

Bu benim Lana için kurtarıcı sözüm gibiydi. Bu sözü son haftadır o kadar çok tekrarlamıştım ki sayısını ben bile unutmuştum.

“Babamın beni eve döndürmek için her şeyi deneyeceğini biliyorum.”

“Lana... ” Sözlerimi dikkatle seçtim.

Telefonu sözümü kesti. Aynı anda telefona baktık.

Arayan babasıydı.

Şu anda Lana’yı aramasının tek bir nedeni olabileceğini biliyordum. Yokluğunu fark edenin ilk o olacağını kestirmiştim.

Tamamen sessiz kalıp gözümü yoldan ayırmamaya çalıştım ama sağa kaymalarına engel olamadım. Lana’nın parmağı bir süre cevaplama tuşunun üzerinde bekledikten sonra reddet tuşuna bastı.

Bu çoğu insan için önemsiz görünebilir ama Lana için çok büyük bir şeydi.

“Kimdi?” diye sordum safça.

Telefonunu çantasına atıp çantayı kapattı. Kapanma sesi arabanın içinde yüksek çıktı. “Kimse.”

Bu ânı kutlamak istiyordum. Hemen sola döndüm.

“Nereye gidiyoruz?” dedi. “Ev, dümdüz ileride.”

Sırttım. “Biz, dostum, eşya almaya gidiyoruz.”

DEVİRİM

“Kal,” dedi Max derinden bir fısıltıyla.

Ürperdim. Gözlerim kapandı. Başım yastığa iyice gömüldü ve Max’in kokusu etrafımı sardı. Bu hayır demeyi iki kat zorlaştırıyordu.

“Kalamam,” dedim zayıf bir sesle. “Mecburum...”

Bir şey yapmak zorundaydım. Ama o şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Hayatımda önemi olan her şey Max’in kollarında silinip gidiyor gibiydi.

Başını eğip dudaklarını boynumdan aşağı gezdirdi. Saçı tenime deyip beni ürpertti. Evinin içine adım atar atmaz birbirimize deli gibi dokunma ihtiyacıyla saldırmıştık.

“Gerçekten gitmek zorundayım,” diye sızlandım.

Max’in dudakları durdu. Bana baktı. Dudakları ıslak ve hafif aralıktı. Burada kalıp ellerimi saçına dolamak ve dudaklarını dudaklarıma sürmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Dönüp sırt üstü uzandı, gözlerini tavana dikti. Ağır ağır nefes alıyor, her nefesiyle karın kasları daha da belirginleşiyordu.

Fikrimi değiştirerek dönüp üstüne atlamadan önce yatağından fırlayıp çıktım.

Max yanına döndü. “Neden gitmek zorundasın?”

"Gitmem gerek işte," dedim dalgın dalgın.

Odada dolanıp ayakkabılarımı aradım. Giysiler yere saçılmıştı. Max'in ceketi, benim hırkam köşeye fırlatılmıştı.

"Şimdi her şey yolunda."

Lana yeni evine bir hafta önce taşınmıştı. Ve artık babasının elinin altında olmaması büyük bir rahatlama nedeni olsa da, gene de onu öylece bırakamıyordum; her gittiğim yere onu da taşıyordum.

Onunla kalmaya devam ettim. Ağlaya ağlaya uyuduğunu ya da bazen çılgık attığını duyuyordum. İyi olup olmadığını soruyordum. Beni duyduğundan emin olduğum hâlde hiç cevap vermiyordu.

"Her şey yolunda. Değil mi?"

Ayakkabımın tekini kapının yanında buldum. "Evet... ama..."

"Ama ne?" dedi Max.

Ona baktım. Ayakkabının diğer teki kısmen yatağın altındaydı. İkisini de giyip ona yürüdüm.

Max doğrulup oturdu ve yatağın kenarına kaydı. Elleri yatağın üstündeydi, gömleğinin önü hâlâ açıktı. Bacaklarını açtı, ben de arasına girdim ve yüzüne baktım.

"Durumlar... zor," dedim dikkatlice.

Max bana baktı. "Ne kadar zor?"

"Oldukça zor."

Az bile dedim. Her şeyin iyi olacakmış gibi görüldüğü bazı günler vardı. Ama sonra Lana'yla birlikte cehennemdeymişim gibi hissettiğim günler de vardı. Sanki dünya onun etrafında, benim etrafımda ufalanıp parçalanıyordu. Bu his yaşama isteğinizi silip süpürür. Sizi enerjisiz bırakıp mutluluğunuzu çalar.

Ve sonra ertesi gün yine iyi geçerci. Lana'nın yeni baştan başlayıp mutluluğunu yeniden inşa etmesi gerekirdi. Benim tek yapabildiğimse izlemektir.

Elleri kalçalarını sardı. Yerimde donmuş gibi durdum. "Kal işte," dedi Max. "Burada kal. Tüm endişelerini birkaç saatliğine alıp yok edeceğim."

Göz kapakları yarıya inmişti ve dudaklarının sağ tarafında masum olması gereken bir yarım gülümseme vardı. Ama hiç de masum değildi. Savunmam anında çöküverdi.

Bir hareketle kendimi onun üzerinde buldum. Elleri beni sıkıca tutup sıcak vücuduna dayadı. Kasıtlı olarak yavaşça öpüyordu. Beni delirtmek istiyordu. Beni geceyi onunla geçirmem için kandırmak istiyordu. Yavaş ve küçük küçük yalamaları beni inletti. Dudaklarım aralandı. Vücudum iyice rahatlayıp kendini onun vücuduna bıraktı. Alt dudağımı emip hafifçe çekti. Acıyı neredeyse hissetmedim bile; elleri bacaklarımda aşağı yukarı hareket ederken bu normaldi.

Ağzına doğru soludum.

Parmakları elbisemin fermuarını buldu ve yavaşça aşağı indirdi.

Elbisem açılıp onun elini içeri sokmasına olanak sağladı. Parmakları sırtıma dokundu. Açlıkla dilini emdim. Vücudum hepsini istiyordu. Onun elinden zevk duymak ve onun her bir yerini görmek istiyordum. Bu beni titreten cılgınca bir istekti.

Dokunuşu her zaman beni endişelerimin ve korkularımın çözülüp bedenimden ayrılıp gittiği başka bir dünyaya götürüyordu âdeta.

Kendimi iterek ondan uzaklaştırdım ve elbisemi çıkardım.

Yakıcı bakışlarıyla beni izledi.

"Şahanesin," diye gürlledi.

Tam o anda, hissettim. Bana bunu O yapıyordu. Bana kendimi güzel, kendinden emin ve çok güçlü hissettiriyordu.

Max gömleğini attı. O da elbisemin yanına düştü. Ellerim karnından aşağıya doğru şişkin kaslarında dolaştı.

Ben ona dokunurken kaşında bir ter pırlıtısı oluşmaya başladı.

Nihayet pantolonuna ulaştım. Düğmesiyle oynadım.

Max'in nefes alıp verışı ağırlaştı.

Pantolon fermuarını yavaşça açtım, tıpkı onun benim elbisemde yaptığı gibi. Kalçası içgüdüsel olarak, havaya kalktı. Pantolonunu ve çamaşırını ayak bileklerine kadar indirdim. Ona baktım. Beklenti içinde içim kıpır kıpır oldu ve uzanıp parmaklarımı aletin etrafına doladım.

Dokunuşlarım tüy gibi hafif ile sıkı sıkı tutmak arasında gidip geliyordu. Ona büyülenmiş gibi dokundum. Özgür olup da altınızda kontrolünü yitirip size kendini tamamen veren bir adamın olması gibisi yok.

Keskin bir şekilde nefes alarak tısladı. Tüm vücudu sanki taştan oyulmuş gibi donmuştu. Ona işkence etmeye devam ederken üzerine eğildim. Sol elimi çarşafın üstüne koydum. Gözlerini açıp gözlerime baktı. Gözbebekleri şehvetle büyümüşü ve yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. Bu ifadenin benden kaynaklandığını bilmek bacaklarımın arasını nemlendirdi. Onu sertçe öptüm. Burnundan nefes alarak başını yatağa bıraktı.

İstıraplı bir kahkaha attı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdandı.

Daha da eğildim. "Durmamı ister misin?"

"Asla."

Dudaklarına karşı gülümseyip daha sıkı tuttum. Nefes nefese kalmaya ve güçlü vücudu altımda irkilmeye başladığında geri çekildim. Ayağa kalkıp iç çamaşırımı ve sütyenimi çıkardım.

Max başını kaldırıp beni izledi. Ateşli gözleri tenimin her bir santimetresini süzüyordu.

“Topukluların kalsın.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Topuklularım mı, hmm?”

Hızlı ve titremeyen ellerle bir prezervatifi takmasını izledim.

Geriye yaslanıp kollarını açtı. Dizlerimi vücudunun iki tarafına koyarak üzerine çıktım. Aletinin ucu bana sürtündü ve biraz daha yükselsem içime girerdi ve hissettiğim tek şey o olurdu.

“Beni öldürecekse doğru düzgün öldür. Bacaklarını açıp otur üstüme.”

Duraksadım. Kısa bir süre. Olmak üzere olan her şeye kendimi hazırlamam için bir milisaniye kadar.

Bacaklarımı açıp üstüne oturdum.

Elleri belimden yukarı çıkıp göğüslerimi kavradı. Avuçları göğüs uçlarıma sürtünce dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

“Dizlerinin üstünde dur,” dedi.

İtaat ettim.

“O dar vajinanın içinde bana rehberlik et. Yavaş hareket et. Eldiven gibi etrafını sıkıca sarana kadar aşağı kay. Ve ismimi haykırana kadar durma.”

Vücudumda ani bir enerji hissettim.

Talimatlarını uygulayıp aletinden aşağı yavaşça kaydım. Gözlerim kapandı. Bacaklarım titremeye başladı. Son birkaç haftadır hiç enerjim kalmamıştı. Ama bu... bu her şeyi değiştirdi.

Yavaşça aşağı yukarı hareket ettim. Tenimin altında vahşice seken o tatlı ürpertileri o da hissetti.

“Becer beni!” diye bağırdı, kelimeleri ıstırapla uzatarak.

Kalçaları havaya kalktı, her aşağı kayışımda beni karşı-

ladı. Ritmimiz giderek hızlandı. Kaslarım yanmaya başladı. ve tam vücudumdaki o ürpertiler patlayacakken beni ters çevirerek altına aldı.

Soğuk hava tenime değdi. Ne bir uyarı ne de bir avantajlı başlangıç. Max üzerimi kapladı. Bir eli çarşafın üstünde, diğeri de belime dolanmıştı. Saçım yatağın kenarına toplandı.

Güçlü bir şekilde içime girip beni ele geçirip deli gibi hareket ederken dudaklarımız çarpıştı. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Tek yapabildiğim ona sıkıca tutunmaktı.

Alta kaymaya başlıyordum.

"Oluyor... " dedim nefes nefese. İçime ittiğinde sesim kesildi.

"Ne oluyor, aşkım?" dedi sert ve kısık bir sesle, gözlerini yüzümden ayırmadan.

Orgazm. İstediğim de buydu. Olmama saniyeler kalmıştı. Gözlerim kapanmak üzereydi. Sırf bu birkaç saniyelik saf mutluluk için tüm dünyayı aradan çıkarmaya hazırdım.

Ama o çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Max emretmiyordu. Benden onu devre dışı bırakmamı rica ediyordu.

Yatak başlığı takırdadı. Terimizin keskin kokusunu alabiliyordum. Parmak uçlarım tenine battı, onu mümkün olduğunca sıkı tuttu. Vücudum kasılmaya başladı, gözlerimi açık tuttum.

Bunu onunla paylaşacaktım.

Adını haykırmadım. Konuşmayı bırak, zar zor nefes alabiliyordum.

Saniyeler sonra Max boşaldı. Çenesi gevşedi, gözleri ağırlaşmıştı ama açık tuttu.

Kontrolüm ve altımdaki zemin kayıp gitti. Düşüyordum, çılgınca düşüşümü durduracak bir şeyler arıyordum. Hızlı bir düşüştü. Sadece birkaç saniye sürdü.

Max yüzünü omzuma gömdü. Sonra gözlerim nihayet kapandı ve fark ettim ki ben bu adamı yalnızca sevmiyordum; ona her şeyi verirdim... ve bu da yetmezse, ihtiyacı olan her şeyi almasına izin verirdim, yeter ki aşkıma karşılık versin.

Hafifçe kımıldandı. Kirpikleri tenime değdi. Dudakları aralandı ve boynuma sürtündü. Ve sonra ağzından çıkan üç kelime neredeyse beni öldürüyordu.

"Tanrım, seni seviyorum."

TAMAMLAYICI BİLEŞEN

Boş bir yatakta uyandım.

Saçım darmadağın hâlde başımı yastıktan kaldırdım. Yataktaki boş tarafa baktım, Max'in olması gerektiği yere.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum. Bedenim hâlâ yorgundu. Oturdum. Yatak eğilmişti; çarşaflar buruşmuş, neredeyse yataktan düşecek gibilerdi. Benimse tek düşünebildiğim o üç harika kelimeydi.

"Tanrım, seni seviyorum."

Oturup uykulu gözlerimi ovuşturdum. Max'in kol saati komodinin üstündeydi. Onu aldım. Gecenin ikisi. Hangi cehennemdeydi bu?

Ayağa kalktığımda kaslarım protesto etti. Yine de ne yakındım ne de bir saniyeliğine bile olsun pişmanlık duydum.

Odanın diğer tarafına yürüyüp dolabından bir sabahlık kaptım ve koridora çıktım. Yalnız uyumak konusunda bir sorunum yoktu, ama eğer burada Max'le kalacaksam, fırsat varken yanımda olmasını istedim.

Ev sessizdi. Sadece koridorda bir lamba yanıyordu. Sesini duydum. Kısıktı ama kesinlikle, aşağıdan, ofisinden geliyordu.

Onu uzun bir süredir tanımıyordum ama işinde sıkı

çalıştığını biliyordum. Kendi kendime gülümsedim. Ama sonra, saniyeler önce sakın olan sesi birdenbire sert ve iddialı hâle geldi. İrkildim ve olduğum yerde kalıp tekrar patlayacak mı diye görmek için bekledim. Sırtımdan yukarı hasta bir korku hissi tırmandı. Max'in öfkesine yenildiğini gördüğüm tek an Lana'nın babası yüzündendi.

Merdivenlerden inip kulağımı kapıya dayadım ve konuşmayı duymaya çalıştım.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Akıllıca bir hareket değil," dedi Max gizemli bir şekilde. "Sadece şimdiye kadar olanı hatırla, tek bir hareketle senin kahrolası kariyerini mahvedebileceksen hiçbir şey yapmadım. Kızının hatırına bir şey yapmamayı tercih ettim."

Yine sessizlik.

Sandalyenin gıcırdamasını duydum. Max'in ileri doğru eğilip dirseklerini masasına koyduğunu gözümün önüne getirebiliyordum. "Kapatıyorum. Bir daha beni sakın bu saatte arama. Ve Michael? Sadece bil diye söylüyorum, ben iyi bir dostum... ama daha da iyi bir düşmanım."

Saniyeler sonra telefon duvara öyle şiddetle çarptı ki ağır meşe kapı sarsıldı.

Kapıyı açtım. Sesli bir şekilde gıcırdadı. Max hâlâ masasında oturuyordu. Baş, parmakları birbirine kenetlenmiş bir şekilde alnına dayalı duruyordu. Hemen başını kaldırıp baktı ve ayağa fırladı.

Kapıyı biraz daha açıp içeri girdim. Telefonu paramparçaydı: Ekranı çatlamıştı, bataryası yerde duruyordu. Max'e baktım. Çenesi sıkı sıkıya kapalı bir şekilde bana baktı.

"Yatakta yoktun."

Max inatçı bir şekilde tek kelime etmeden kollarını kavuşturdu.

"Seni arıyordum," dedim saf saf.

Avuçlarını masaya yaslariken omuzları düştü. "Uyuyamadım," diye cevap verdi sonunda.

Açıklamasını bekledim. Açıklamadı.

"Her şey yolunda mı?" diye dikkatle sordum ve odanın içine doğru ilerledim.

"Kesinlikle." Dönüp masasındaki kâğıtları kurcaladı. "Sadece işle ilgili bir saçmalıklarla uğraşıyorum."

Başımı sallayıp parmaklarımla masaya vurdum. "Mantıklı, herkes işle ilgili saçmalıkların gecenin ikisinde olduğunu bilir zaten."

Kâğıtları tutan parmakları belli belirsiz bir şekilde sıkıldı.

"Evet," dedi Max.

"Bana gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Max eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hayır Naomi. İstemem."

"Onunla konuştuğunu duydum."

"O kadarını tahmin ettim."

Ona doğru gidip masasına yaslandım. "Öyleyse neden yalan söylüyorsun?"

Sandalyesinde arkaya yaslandı, elleri kolçakları kavradı ve bana baktı. "Sence?"

Sessizce ona baktım. "Neden aramış?"

Gözlerini kapatıp burnunun üstünü ovuşturdu. "Ah, lanet olsun..." diye mırıldandı.

Birden ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Avuçlarını camın çerçevesine dayayıp dışarı baktı.

O güçlü omuzlar çökmüş, sırtı hafifçe eğilmişti. Vücutu bayağı bir zarar yaratabilir, en iri bir adama bile korku salabilirdi ama geride durup Lana'nın babasının ellerinin arasından kaçmasına izin vermek zorundaydı. Bunun ona ağır geldiğini biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Kollarımı beline dolayıp alnımı sırtına yasladım. Orada sessizce durduk.

“Panikliyor,” dedi Max. “Kontrolü kaybettiğini biliyor, o yüzden yoluna çıkacak herkese bir yumruk sallamaya çalışıyor.”

“Bana gerçeği söyle.”

Başını kaldırıp camdaki yansımadı bana baktı. “Sana gerçeği söylüyorum.”

Hâlâ söylenmesi gereken birkaç gerçek vardı. Bunu o da ben de biliyorduk.

“Tehlikede misin?”

Ağzını açtı. Sözümlü kestim. “Beni korumaya çalışıp gerçeği saklama. Dürüst ol sadece.”

Max döndü. Ellerim hâlâ belindeydi ve ellerini kaldırıp yüzümü tuttu. Çok yavaş bir şekilde, “Tehlikede değilim. Ve Michael konusunda endişelenmiyorum. İnsanlar korktuklarında saçmalarlar. Dikkatsiz olurlar.”

Beni öptü. Bunu beni susturmak için mi, yoksa odadaki gerginliği almak için mi yaptı, bilmiyordum. Bu öpücüğün içine her şeyi katmıştı ve ben de her bir parçasını aldım.

Tekrar yatağa gidip bir kez daha seviştik. Acele etmeden dokunduk, öpüştük... Ama endişelerimizi yok etmeyi ne kadar denersek deneyelim, işe yaramadı.

Gecenin geri kalanı boyunca korkularımız tepemizde dikildi.

GERÇEK VE HUZUR

“Sanırım kar hiç durmayacak,” diyorum. Dudaklarım pencereden santimetreler uzaklıkta, camda buhar yapıyor.

Güneş kısmen koyu, gri bulutların arkasına saklanmış. Ama yine de ışığını kardan yansıtmayı başararak karı parlatıyor.

Bana kimse cevap vermiyor. Dinlenme odasındaki herkes kendi düşüncelerine, kendi sorunlarına ve acılarına gömülmüş durumda. Hepsinin kendi hikâyesi var. Gözlerimi içeriye çevirip etrafıma bakıyorum.

Karşımda bir kadın oturuyor. Grup terapisi sırasında Sahte Anne’nin yanına oturan aynı kadın. Dışarıya bakıyor. Üç saat önce oturduğundan beri ağzını açmadı.

Ne gülümseme.

Ne gözyaşı.

Hiçbir şey.

Onun hikâyesini bilmek istiyorum. Onu buraya getirenin ne olduğunu bilmek istiyorum. Tüm gün tahminler yapabilirim ama gerçeği asla bilmeyeceğim.

Soluk verip parmaklarımı masada tıkladıyorum. Burası çok sessiz ve iyi türden bir sessizlik değil bu. Bu kulakları ağrıtan türden bir sessizlik. Zamanın acı verecek kadar

yavaş akmasına, her an aklınızı kaybedecekmişsiniz gibi hissetmenize yol açıyor.

"Buradan çıkamayacağız," diyorum öylesine. Kadın hiçbir şey demiyor, ben yine de tek taraflı sohbetimize devam ediyorum. "Hepimiz vakit kaybediyoruz. Kaybettiğimiz vakti asla geri alamayız."

Göz kırpıyor ve isterseniz bana deli deyin ama bence bu onun dinlediğini gösterme şekli. Sanırım benimle aynı fikirde.

"Dışarıda neyin var?" diye soruyorum ona.

Cevap yok.

"Ailen var mı? Dışarıda seni bekleyen arkadaşların var mı?"

Yavaşça göz kırpıyor. Göz kırpmalarının şifresini çözmeye çalışmaktan yorulmaya başlıyorum, o yüzden pes ediyorum.

Sessizce oturuyoruz.

"Tanrı her akla hakikat ile huzur arasında bir seçim yapmayı sunar. Hangisi istiyorsan onu seç— asla ikisine birden sahip olamazsın."

Dönüyorum. Sahte Anne masada karşımda oturuyor. Kahrolası plastik bebeğine bakıyor.

"Hı?"

"Ralph Waldo Emerson öyle demiş," diyor bebeğin plastik yanağını okşarken. "Haklı da. İkisine birden sahip olamayız. Birini seçmek zorundayız."

Sandalyemde dönüyorum. Sırtım duvara değiyor ve kollarımı bağılıyorum. "Ve sen de herkesin ikisini birden istediğini mi düşünüyorsun?"

"Şey... " diyor yavaşça. "Hâlâ buradayız, değil mi?"

Sözleri kalp atışlarımı yavaşlatıyor. Yutkunuyorum. "Ne kadar zamandır buradasın?" diye soruyorum.

Delici kobalt mavisi gözleriyle bana bakıyor. Deli olma-

sına rağmen, gözlerinde benimkinden öte bir bilgelik görüyorum. Sadece tecrübe ve acının verebileceği bir bilgelik, “Üç yıldır,” diyor.

Burası— bu hapishane— onun evi olmuş.

“Çoğu insan burada sadece birkaç ay geçirir. Mücadeleyi bırakıp gerçeklerini kabullenirler. Olduğu gibi kabullenir ve buradan giderler.”

Çenem kalkıyor; bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım. “Ya sen?” diye soruyorum. “Senin gerçeğin nerede?”

Pencereye işaret ediyor. “Benim gerçeğim dışarıda bir yerde. Onu üç yıl önce de istemedim ve hâlâ da istemiyorum.”

Sandalyemde dimdik oturuyorum. Sadece iki adım ötemde benzemekten korktuğum insan duruyor. Hayatımın geri kalanı boyunca Fairfax’te kilitli kalmak istemiyorum. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Sahte Anne bilgece gülümseyip eğilerek yaklaşıyor. Geriye yaslanıyorum. “Senin gerçeğin de dışarıda, değil mi?” diyor.

Ayağa kalkarken sandalyem sesli bir şekilde gıcırıyor. Sahte Anne bebeğine bakıyor. Plastik bebeğine tatlı bir ninni söylemek yerine sırtımı ürperten eski bir ilahi söylüyor.

Tamamen çıldırmış. Etrafımdaki herkes tamamen çıldırmış.

Yavaşça odadan çıkıyorum, koridora gelince adımlarımı hızlandırıyorum.

Ben onlar gibi deli değilim.

Olmadığımı biliyorum.

Kapım arkamdan çarpıp kapanıyor. Odayı çabucak gözden geçiriyorum. Lana’nın babası bugün yok.

O zayıf, çıplak ağaç dalında hâlâ asılı duran donmuş su damlasını düşünerek volta atıyorum. Dondurucu soğuklara ve şiddetli rüzgârlara rağmen düşmeyi reddediyor.

Yatağıma düşüyor ve gözlerimi tavana dikeyorum. "Sen deli değilsin," diyorum yüksek sesle. "Sen müebbetlik değilsin."

Nefes alıyorum. "Sen onlardan biri değilsin."

Sanırım artık ne kadar çok vakit kaybettiğimi fark etmeye başlıyorum. Zamanın benden geçip gittiğini biliyordum ama darbesinin tıpkı bir ağır yük treni gibi nihayet bana çarptığını hissediyorum.

Rüya görebilirim. Hayal kurabilir ve umut edebilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ve en korkutucu olan da hikâyenin bu kadar olmadığını biliyor oluşum. Tam sürat, üstüme gelmekte olan bir trenin daha olduğunu biliyorum. Ama göremiyorum. Sadece yerin hafiften sarsıldığını duyabiliyorum. Raylar ayağımın altında gıcırıyor. Düdük sesini duyabiliyorum.

Ama kıpırdayamıyorum.

Tek yapabildiğim bana çarptığı zaman saniyeler içinde ölmeyi ummak.

"Ben deli değilim," diye tekrarlıyorum. "Ben deli değilim. Ben deli değilim..."

Altmış beş, altmış altı... ağız deli gibi kıpırıyor. Elleri titriyor ama hareketsiz durup babasının konuşmayı ve dokunmayı bırakmasını bekliyor.

Bekliyor ama o gitmiyor.

"On bir buçukta öğle yemeği yiyorsun, değil mi?" diyor babası. Nefesi tenine değiyor. Sigara ve kahve karışımı. Hoş bir karışım değil.

Yetmiş bir, yetmiş iki, yetmiş beş... Karıştırdı. Bu onu anında afallatıyor. Kalbi göğsünde deli gibi atmaya başlıyor. Ciğerleri daralıyor, nefes almasını zorlaştırıyor. Düzgün düşünemiyor.

"Lana?"

Lana yutkunuyor. "Evet, öğle yemeğim o saatte."

"Güzel." Geri çekiliyor. "O zaman görüşeceğiz."

Gidiyor. Arka kapı ardından kapanıyor. Lana, gittiği için rahatlama ve geri geleceği için korku duyarak tezgâha yaslanıyor.

Gözlerim birden açılıyor.

On iki yaşındaki Lana üzerime eğilmiş duruyor. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş. Örgüsü gevşemiş, saç telleri yüzüne yapışmış. Üzerinde çiçekli pembe bir tişört var. Ve kot pantolonu hafifçe yukarı sıyrılmış ve üstünde tebeşirden parmak izleri var.

O gerçek bir çocuk. Gözleri hariç. Gözleri on yıl daha yaşlı.

Parmaklarım çarşafı kavırıyor. O nefes alıp veriyor ve havada hafif bir sis oluşuyor. Onun soluduğu aynı havayı içime çekiyorum.

"Hâlâ bana yardım edecek misin?" diye fısıldıyor. Sesi zayıf, küçük ve çok korkmuş.

İçgüdüsel olarak cevap veriyorum. "Tabii ki."

On iki yaşındaki Lana ikna olmuş görünmüyor. Bana güvensizlik dolu gözlerle bakıyor.

"Edeceğim. Sana yardım edeceğime söz veriyorum!" doğrulup oturuyorum. Kollarım ona doğru uzanıyor. Ona sarılmak istiyorum. Teselli etmek. Sözümü tutacağıma dair onu temin etmek. Ama parmaklarım boşlukta kalıyor.

Yok olmuştu.

Yatağımdan yangından kaçır gibi fırlıyorum. "Hayır..." diye uzatıyorum. Yatağın altına bakıyorum. Hiçbir şey yok. Titrek bacaklarla ayağa kalkıyorum. "Hayır, hayır, hayır. Buradaydı. Tam buradaydı," diye fısıldıyorum.

Odamda hiçbir şey yok.

Ne Lana.

Ne sesler.

Ne de köşede beni izleyen karanlık gözler.

Odanın her bir santimetresini gözden geçirerek etrafımda dönüyorum. Her şey dönmeye başlıyor. Çaresizliğe benzer bir şey bedenimi ele geçiriyor. Ben duruyorum. Oda dönmeye devam ediyor. Yatağımdan iki tane var. Duvarlar çoğalıyor. Ama Lana yok.

Ellerimi saçlarımda sürüyüp inliyorum. "Üzgünüm Lana," diye fısıldıyorum. "Buradan çıkmaya çalışıyorum."

Sadece pencereye vuran rüzgârın sesi var. Dönüp ona bakıyorum, sanki tüm sorunlarımdan nedeni olmuş gibi.

Kızıyorum. Fairfax'e. Buradan çıkamamama. Ve Lana'nın sessizliğine.

"Uyandım!" diye bağıriyorum küçük odamda. "Tüm dikkatim sende! Neden benimle konuşmuyorsun?"

Sessizlik kulaklarımı dolduruyor.

"Gel ve benimle konuş. Dinliyorum! Konuş... lütfen."

Işık açılıyor. Etrafımda dönüyorum. Mary kapıda dikiyor. Bana kaşlarını çatıyor.

İkinci kez düşünmeden ona koşuyorum. "Lana buradaydı." Yatağı işaret ederken parmağım titriyor. "Başımda dikiliyordu ve benden yardım istiyordu."

Mary'nin gözlerinde bakış sesimin titremesine neden oluyor. Hayal kırıklığıyla karışık acıma. Bu hiç iyi bir şey değil.

"Yemin ederim, buradaydı," diye diretiyorum. "Buradaydı."

Mary'nin elleri omuzlarımda. Beni yavaşça yatağıma doğru yönlendiriyor. "Tabii ki buradaydı."

Omzum üzerinden ona bakıyorum. "Bana inanmıyorsun."

"İnanıyorum."

"İnanmıyorsun," diye itham ediyorum. "Bana çocukken başına gelenleri gösterdi ve bu bir işaret. Yardıma ihtiyacı var ve bana bu şekilde ulaşıyor."

İşte yine o acıma ve hayal kırıklığı. Belki gerçekten deliyimdir. Belki bu yere aidimdir. Bacaklarım birbirine dolaıyor. Yere düşünüyorum. Dizlerim bükülüyor.

Mary yardım çağırıyor. Sessizce yanıma oturuyor. Gözyaşlarının ardından bulanık bir şekilde bacaklarını uzatıp ellerini gömleğinin ceplerine soktuğunu görüyorum.

Ağlamama izin veriyor. Neden kaldığını ve ne yapmayı planladığını bilmiyorum, ama gitmediği için minnettarım. Sessiz desteği gözyaşlarının dinmesini sağlıyor.

Mary konuşuyor. "Burada bir sürü insan var. Her birinin bir hayatı ve anlatacak bir hikâyesi var. Her biri diğerinden daha kötü. Senin hikâyeni bilmiyorum ama kötü olduğunu biliyorum, korktuğunu biliyorum." Başını yana eğiyor, bana bakışları çok anaç. "Naomi, Fairfax'in senin evin haline gelmesini istemiyorum. Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. İyi bir hayat yaşamayı hak ediyorsun, çünkü yaşamak için tek bir şansımız var." Bir parmağını kaldırıyor. "Tek bir şans. Geri dönüşler yok. Baştan

yapmalar yok, biz ne kadar çok istesek de." Omzumu sıvazlıyor.

"Lütfen hayatını yaşamaya değer kıl."

Orada sessizce oturuyoruz. Buraya ilk geldiğimde, Mary'nin başıma gelenleri hiç umursamayan soğuk ve katı bir hemşire olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi yanıldığımı fark ediyorum.

Omzumla omzuna vuruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. Ayağa kalkarken eli omzumdan gidiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diyorum.

Yoldaşlığından memnunum. Sözlerini seviyorum. İki-sinden de daha çok istiyorum.

"Uyumunu sağlayacak bir şeye ihtiyacın var," diyor Mary.

Gidiyor. Orada sessizce oturuyorum. Bacaklarımı uzatıyorum, tıpkı Mary'nin yaptığı gibi. Benim ceplerim yok, o yüzden sadece kollarımı bağlıyorum. Tek kas oynatmıyorum. Onun hareketlerini taklit edersem, onun gücünden biraz da bana geçer diye umuyorum.

Geçmiyor.

Mary birkaç saniye sonra geliyor. Bir elinde haplar, diğerinde küçük bir bardak su. Onları bana uzatıyor. "Al bakalım."

Uyuşuk bir hâlde alıyorum. Mary ayağa kalkmama yardım ediyor ve tekrar yatıp hapların etkisini göstermesini bekliyorum.

Mary kapıya yürüyor. Kapatmadan önce sessizce, "İyi uykular," diyor.

Yanıma dönüp duvara bakıyorum.

Haberi yok mu? Ben uyumuyorum.

Rüya görüyorum.

BEYAZ KULÜBE

3 YIL ÖNCE

Lachlan'ı bir yıldır görmemiştim.

Sanki yavaş yavaş hayatım sönüyordu. Çoğu günler kaldırıma düşürülmüş bir bozukluk gibi değersiz hissediyordum. Böyle hissettiğim zamanlarda içgüdüsel olarak Lachlan'a dönerdim. Burada olmaması sanki bir kolum bacağım eksikmiş gibi hissettiriyordu.

Geçen yaz kısa bir hafta sonu ziyaretine gelmişti. Üniversiteden mezun olduğundan beri tatillerde eve gelmeyi kesmişti. Hemen hemen hiç gelmiyordu ve ben kırgındım. Üzgündüm. Kıskanıyordum, çünkü tüm zamanını benimle geçirmesini istiyordum. Stajyerlikle meşguldü, bunu biliyordum. Çok çalışıyordu. Kendi parasını kazanıp her bir kuruşunu biriktiriyordu.

"Kızma ufaklık," demişti bana.

Ufaklık. On yaşımıdayken bu lakabı severdim ama şimdi nefret etmeye başlıyordum.

Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Beni başka bir lakaba yükseltemez misin? 'Ufaklık' artık resmen küçük geliyor bana."

Bana ters ters baktı. "Sana hep böyle seslendim ben!"

“Şey, bana farklı bir şekilde seslen... şey ... bilmiyorum, adımla seslensen mesela?”

Omuz silkip başını çevirdi. Otuz dakika sonra tekrar arabasına binip işine, kendi dairesine ve bekâr hayatına dönecekti. E-postalara, SMS'lere ve telefonlara indirgenecek olmaktan nefret ediyordum.

Gidişini izledim ve bu bana sanki tüm 365 gün boyunca orada dikilip dönüşünü beklemişim gibi hissettirdi.

Ve şimdi işte buradaydı. Nihayet.

Atımın gemlerini çektim ve onu izledim. Babasıyla konuşurken sırtı dönüktü. O anda ismini seslenmek istedim ama ağzımı kapalı tuttum.

İsmi seslenseydim ne göreceğini hayal etmeye çalıştım. Örgüleri sırtına sarkan ve dizleri çiziklerle dolu küçük Naomi'yi görürdü? Yoksa beni şimdi olduğum gibi mi görürdü? Örgüler gitmişti. Boyum uzamıştı. Bacaklarım daha uzundu. “Küçük bir şeyleri” olan göğsüm bayağı bir şeye dönüşmüştü. Bir zamanlar yüzümde fazla büyük duran gözlerim şimdi tam ayarındaydı. Yüzümde fazla çıkık ve tuhaf olduğunu düşündüğüm elmacık kemiklerim şimdi uyumlu duruyordu. Aynaya baktığımda gördüğüm kızdan memnundum.

Lachlan'ın da kaçınılmaz olarak değişeceğini biliyordum. Ama düşündüğümünden daha iyi görünüyordu. Omuzları daha genişti. Saçları daha kısa kesilmişti. Tepeindeki daha uzun olan saçlar rüzgârdan karışmıştı. Onu görünce kalbim öyle bir sıkıştı ki milyon parçaya ayrılacak sandım. O anda ve orada kendime söz verdim; bir daha asla bu kadar uzun süre onu görmeden durmayacaktım.

Kollarını kavuşturup kahkaha atmak için başını geriye atınca sevincimi daha fazla saklayamadım.

“Lach!” diye bağırdım.

Saniyeler içinde atımdan atlayıp hızlı adımlarla ona

doğru yürüdüm. Sarı saçlarımın muhtemelen rüzgârdan darmadağın olmasına aldırmış etmedim. Ya da yanaklarımın soğuk havadan kızarmış olmasına. Bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü o nihayet dönmüştü.

Lachlan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle döndü. Kalbim yerinden zıpladı ve ben de gülümsedim. Ona yaklaştıkça gülümsemesi kesildi. Kaşlarını çatarak beni baştan ayağa süzdü. Önünde durduğumda hiçbir şey demedi. Sadece, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzüme baktı.

“Bu sen misin ufaklık?” dedi sonunda.

Başımı kaldırıp ona baktım ve suratımı astım. Daha ancak iki kelime etmiştim ve şimdiden aramızda bir şeyler değişmiş gibiydi.

“Bana öyle demeyi bırak.”

Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama gergindi. Sıkı ve kontrollü. “Değişmişsin.”

“Büyüdüm,” dedim.

“Büyümüşsün,” diye hak verdi.

Birbirimizle konuşmakta zorlanacağımız asla aklımın ucundan bile geçmezdi. Son kaldığımız yerden devam ederiz sanıyordum. Ama o son kez uzun zaman önceydi. Çok uzun zaman önce. Daha önce aramızda hiç olmayan bir sessizlik oldu. Bu sessizliğin gitmesini istiyordum. Bundan nefret ediyordum.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedim aceleyle.

İznini beklemedim. İleri atılıp kollarımı beline doladım. Lachlan’ın vücudu bir anlığına gerildi, sonra çekinerek kollarını omuzlarımdan doladı. Birbirimize sarılmış bir şekilde orada öyle durduk. Ona bu kadar yakın olmanın ve bırakmamanın hayalini birçok kez kurmuştum. Bana her zaman sarılırdı ama arkadaşça bir sarılmaydı. Daha çok sırt sıvazlama gibi. Ama birkaç saniye geçmişti ve kolları

hâlâ etrafımdaydı. Ne zaman o yanımda olsa ortaya çıkan kelebekler gitmişti, onun yerine, Lachlan'a dayalı vücudumun her bir noktası tatlı tatlı ürperiyordu. Burnum boynuna değdi ve anında kokusunu aldım. Parfümüyle karışık açık havaydı. Bu benim için sert bir kokuydu — anılarımı canlandırıp bana Lachla'nın kollarının eve benim için döndüğünü hatırlatan bir koku. Parmaklarım ceketinin kumaşını sıkıca tutuyordu.

Konu Lachlan olunca hayal gücüm sınır tanımıyordu. Bana nasıl birdenbire vurulacağıyla ilgili çılgınca senaryolar düşünürdüm. Bana beni ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Sonra da beni öperdi. Bu, ondan önceki her öpücüğü ve dokunuşu silip yok edebilecek türden bir öpücük olurdu. Ama hep orada kalırdı. Şu anda ise zihnim öpüşmenin de ilerisinde senaryolar üretiyordu. Belinin etrafındaki kollarımı daha da sıkıp farkında olmadan onu kendime iyice yaklaştırdım. Göğüslerim vücuduna dayanmıştı ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Kibrit yakmak gibiydi bu. Bir saniye önce hiçbir şey yoktu ve bir saniye sonra sadece ışık ve ateş vardı.

Bu beni geri çekilmeme yetecek kadar korkuttu. Lachlan kafası karışmış bir şekilde saniyeler önce bulunduğum noktaya baktıktan sonra boğazını temizleyip etrafa bakındı. Aramızda sadece birkaç santimetre vardı. Bir adım geri çekildim. "Bana her şeyi anlat!" diye cırlak bir sesle talepte bulundum. "Yeni işin nasıl? Ne zaman McLean'e geri taşıyorsun?"

Bir sürü soru. Hiçbirini içimde tutamıyordum. Lachlan her zaman e-postayla bağlantıyı koparmazdı ama e-postaları kısa olurdu. Sessiz. Onu gerçek hayatta görmeye hiç benzemiyordu, gerçek hayatta arkadaşlarını, okulu ve hatta gördüğü komik bir şeyi anlatırken bile bir sürü detaya girerdi.

Beni ayakta tutan bu hikâyelerdi.

Lachlan'ın omuzları sorularım üzerine gözle görülür şekilde gevşedi. "Yeni işim sıkıcı. Genel olarak, ofis niyetine küçük bir hücresi olan getir-götür adamıyım. Ve ofisim tam şu herifin ofisinin bitişiğinde. Sanırım adı Darin. Sesli nefes alan biri. Beni acayip ürpertiyor. Yemin ederim bunu beni delirtmek için yapıyor."

Güldüm. "Yine de kulağa heyecan verici geliyor. Sesli nefes alan Darin'e rağmen."

Biraz tereddüitten sonra bir kolunu omzuma attı. Bunu hep yapardı, bir arkadaş gibi. Ama şimdi göğüslerim karının yanına değiyordu ve vücudunun sıcaklığı anında beni ısıttı. Tatlı kıpırtılar geri geldi. Boğazını temizledi.

"Sana göre her şey heyecan verici," dedi Lachlan. "Sana yarın kanal tedavisi olacağımı söylesem bile heyecan içinde hoplayıp zıplardın."

Arka bahçedeki verandaya yürürken ona bir bakış attım. Yürümeye başladığımızdan beri benim kolum tuhaf bir şekilde yan tarafımda sallanıyordu. Uzanıp onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak istiyordum. Kolumu beline doladım.

"Ve McLean'e geri taşınmaya gelince, bunun olacağını hiç sanmıyorum."

Başımı ani bir hareketle ondan yana çevirdim. "Neden?"

"Dünya McLean'den ibaret değil. Çok daha fazlası var. Güven bana. Evinden bir kez ayrılınca bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Lachlan'ın sözlerini bir sünger gibi emerek hızlıca başımı salladım. Ama McLean'e geri dönmekten bana ikinci kez bahsetmesi gerekmedi. Burada kalmak gibi bir isteğim yoktu ama bir yanım dışarıdaki dünyada neler olabileceğinden korkuyordu.

"Ya sen? Senin hayatında ne var ne yok?" diye sordu Lachlan.

"Bildiğin gibi," diye hatırlattım ona. "Sana her şeyi e-postalarda anlatıyorum."

Başını salladı. "Ama hâlâ yazıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bu harika," dedi yine yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

Ona bağışlamak istedim, "*Benim Lachlan'ım nerede? Neredesin?*"

Benimle konuşuyordu ama sesi gergindi ve beni de geriye itiyordu. Bundan hoşlanmamıştım... bu tuhaflıktan. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Çekildim. Eli omzumdan düştü, üşümüş ve yalnız kalmış hissettim.

"Evet gitmek zorundayım," dedim. Gözlerimi yere indirip ayağımla çakıl taşlarını tekmeledim. "Akşam yemeğe misafirlerimiz var."

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerini üzerimden ayırmadı. Ama bu bakışta farklı bir şeyler vardı. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Bana her zaman neşeyle bakardı, sanki yaptığım her şeyin onu gülümsetmesi garantiymiş gibi. Ama şimdi düşünceli görünüyordu, sanki benden emin değilmiş gibi.

"Hâlâ benimle bu gece buluşuyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yine kaşlarını öyle çattı. Geri çekilirken omuzları gerildi.

"Evet, bu gece Naomi," dedi kısaca.

Onunla sonra görüşecektim. Tıpkı daha önce milyonlarca kez gördüğüm gibi, ama bu kez, bir şeyler farklı olacaktı.

Ondan ayrılıp kafamda hâlâ konuşmamızı tekrarlarlarken

atıma doğru yürüdüm. Kafam o kadar meşguldü ki nihayet bana Naomi dediğini fark etmemiştim.

“Hangi cehenneme gidiyoruz?”

“Dur işte,” dedim. “Neredeyse geldik.”

“Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor. Eve döneceğim neredeyse.”

Arkama dönme zahmetine bile girmedim. “Hayır, dönmeyeceksin. Yürümeye devam et.”

Ailelerimizin arazilerinden kilometrelerce ötede meşe ağaçlarının yaprakları arasında gizlenmiş, sadece benim olan beyaz bir kulübe vardı.

Onu birkaç ay önce tesadüfen bulmuştum.

O gün güneşliydi ve meşe ağaçlarının arasından bir şeyin parladığını göz ucuyla görmüştüm. Ağaçlıkların içine doğru âdeta kilometrelerce yürüdükten sonra nihayet ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Yer kuru yapraklar ve dallarla kaplıydı ve önümde yıkıldı yıkılacak bir kulübe duruyordu. Beyaz badanası dökülmüştü. Ön avlu yavaş yavaş çöküyordu. Birkaç pencere kırılmış ya da basitçe tahtalar çakılarak kapatılmıştı. Bir güçlü rüzgârla bu yer saniyeler içinde tuz buz olabilirdi. Ama ben harika olduğunu düşünmüştüm. Potansiyele sahip olduğunu düşünmüştüm. Hasarın ötesine bakmıştım ve onarmaya karar vermiştim. O gece Lachlan’a bir e-posta yazıp kulübeyi tarif etmiştim. Cevabında kulübenin bir korku filmi setini andırdığını söylemişti.

Bu gece, ona yanıldığını kanıtlamaya kararlıydım. Burası benim kişisel sığınma limanımdı. Ben bu kulübenin hava koşullarına yenik düşmeden ve ihmal edilmeden önceki güzelliğini görmüştüm. Yeni bir beyaz badana, yeni

bir avlu, yepyeni pencereler ve evin etrafına dikilmiş çiçekler görmüştüm. Kulübenin eski güzelliğini görmüştüm.

Islak ağaç dallarını önümden çekerek açıklığa girdim. Fenerimi kulübeye tuttum. "İşte," diye iç çektim.

Lachlan yanımda durup kulübeye baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra fenerini kulübeye doğrulttu. Önünde duran şeyi dikkatle incelerken gözleri kısıldı.

"Fena değil," dedi sonunda.

Ona sııttım. "Güzel, değil mi?"

"Ürpertici bir şekilde, evet."

Yağmur devam ediyordu. Ceketime vuruyor, saçımı sıırsıklam ediyordu. Umrumda değildi. Serin suyun yüzümden aşağı akmasına göz yumarak kulübeye yaklaştım.

"Sence burayı bulan ilk biz miyizdir?"

Lachlan yaklaştı. "Sanmam. Pencerelerdeki tahtalar kendi kendilerine çakılmamışlardır."

"Ben ondan bahsetmiyorum. Diyorum ki muhtemelen yıllardır burada duruyordu ve hiçbirimizin haberi yoktu!"

"Bu senin etrafta gezinip yıkıntı evler arayan, onları çok ucuza satın alıp değerinin üç katı fiyatına satan emlakçılardan biri olacağını söyleme şeklin mi?"

Omuz silkip başımı çevirdim ve ona gülümsedim. "Belki."

Bana yüzünde garip bir ifadeyle baktı.

Oraya kadar ki tüm yolculuk boyunca, doğal davranmak ve aramızda gerginlik yokmuş gibi yapmak için o kadar uğraşmışım ki. Ama yüzündeki o ifade tüm çabalarımı boşa çıkarmıştı.

Eski Naomi ve Lachlan artık yoktu. Her nereye gittilerse, o kadar iyi saklanıyorlardı ki onları bir daha bulabileceğimizden şüpheliydim.

Normalde Lachlan'layken bülbul gibi şakırdım. Basit bir konu sohbete dönüşür, sonra ikiye ayrılır ve başlangıçtakinden tamamen farklı bir konuya gelene kadar çoğal-

maya devam ederdi. Ama şimdi konuşacak bir konu bulmak için deli gibi düşünüyordum.

"Döndüğüne sevindim," dedim nihayet.

Gülümsedi ama gergin bir gülümsemeydi. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Fenerimi nemli zemine doğrultup bulanıklaşana kadar ileri geri oynattım. "E-posta iyi bir şey ama seni karşımda görmek çok daha iyi."

"Bu senin beni özlediğini söyleme şeklin mi?"

Bir saniyeliğine fenerimi yüzüme tuttum. Gözlerimdeki içtenliğini görmesini istiyordum. "Seni özlediğimi biliyorsun."

"Ben de seni özledim."

Yüzünü göremiyordum ama sesindeki samimiyeti duymuştum ve eski Lachlan'dan bir parçayı görmüştüm. Tüm gün boyunca kayıp olan eski Lachlan.

"Lachlan... " başımı başka tarafa çevirdim.

"Ne?" Fenerini söndürüp bir adım yaklaştı. "Neden adımı öyle söyledin?"

"Nasıl?"

"Hadi ama seni ciğerini bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum." Bana sert bir bakış attı. Sessiz kaldım. "Seni özlediğime inanmıyor musun?"

"Şey, pek belli ediyorsun sayılmaz. Eve zar zor geliyorsun."

"Bunun önemi ne ki?"

"Önemi şu ki 365 gündür yoktun!" diye bağırdım. "Bir hafta veya bir ay değil. Bütün bir yıl!"

Gözleri kocaman açıldı ve ılık çaldı. "Çetele mi tuttun?"

Nefes nefeseydim. "Her gün."

"Bağlantıyı koparmadık ki," diye itiraz etti. "Seninle ne-redeyse her gün konuştum."

"E-posta yeterli değil."

"Eğer böyle düşünüyorsa bana sylemeliydin," dedi hızlıca. " 'Lachlan, e-postalar yetmiyor. Eve gel. Seni görmeyi özledim.' deseydin."

"Lachlan!" diye bağırdım. "E-mailler yetmiyor. Eve gel. Seni görmeyi özledim!"

şok içinde bana baktı. "İçine ne girdi senin?"

"Hiçbir şey girmedi. Ben her zaman böyle hissettim."

"Hayır, değiştin. Daha şey oldun..."

"Ne?" diyerek ileri ıktım. "Daha sesli mi? Daha büyük m?"

Lachlan bana sadece baktı. Farklı bir yönümü görüyordu. Aklındakileri söyleyen ve gerçeği açığa vuran yanımı. Ama herkesin bir kırılma noktası vardır. Patlamadan önce iinizi dkene kadar ancak bir yere kadar sabredebilirsiniz.

Ağzımı açtım. "Ben — "

Bunu yapabilir miydim? Gerçekten ona hislerimi söyleyebilir miydim? Bir kere söylenince bunun geri dönüşü yoktu.

"Seni seviyorum!" diye bağırdım. Çok iyi bir şekilde uzun zaman saklanmış olan duygularım açığa çıkmıştı. Lachlan hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Sevmemeliyim. Biliyorum, sevmemeliyim. Ama elimde değil!" Ellerimi havaya attım. "Ne yapacağım ben? Olmaması gerekirken sana ihtiyaım var."

Fenerimi söndürüp ellerimin arasında çevirerek bir cevap vermesini bekledim. Lachlan konuşana kadar aradan yıllar geçti sanki.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi. Neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Seviyorum," diye fısıldadım.

O daha büyüktü. İkimizden dünyanın otomatik olarak

aşk konusunda otorite sahibi olarak göreceği kişi oydu. Ama dünya yanılıyordu. Ben daha iyi biliyordum. Ben aşkın bir örümcek ağına benzediğini biliyordum. Bir kere yakalandınız mı, kaçış yoktur.

“Sevmiyorsun,” diye yineledi.

Acı acı gülümsedim. Tek yapabileceğim buydu.

Lachlan gözlerini ovuşturup homurdandı ve ağaçlara doğru döndü. Sırtına baktım. Parmaklarını birleştirmiş başına koymuştu.

Hızla döndü. “Bence senin aklın karışık,” dedi bilmiş bilmiş.

Daha konuşmasını bitirmeden başımı sağa sola sallamaya başlamıştım.

“Haklıyım,” diye devam etti. “Bu küçük bir hoşlanma. Sadece yıllardır sürdürdüğün bir heves.”

“Yanılıyorsun.”

“Yanılmıyorum.”

Gözlerindeki şaşkınlığı görebileceğim kadar yakına geldi. Ve sonra iyice yakınıma sokuldu. Hiç olmadığı kadar yakınıma. Nefesi tenimi karıncalandırdı. Bu ânı yakaladım. Ona baktım. Yani, gerçekten baktım, daha önce hiç bakmadığım gibi. Bir su damlası yüzünden aşağı akıp elmacık kemiğinden kayarak ceketine damladı. Kirpikleri ok gibiydi. Kirli sakalı vardı. Burnunun ucundaki su damlası üst dudağının üzerindeki oyuğa düşüp oradan aşağı süzüldü. Ben o su damlasının dudaklarının arasında kayboluşunu göremeden beni öptü. O su damlasını dudaklarımda hissettim ve anında gözlerim kapandı. Baştan aşağı sıırılsıklam olmama rağmen tenim yanıyor gibiydi. Kanım damarlarımda kaynıyordu ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi geri çekilemedim, çünkü Lachlan Halstead nihayet beni öpüyordu.

Sanırım beni ona olan "hoşlanma"nın merakımı gidermeden geçmeyeceğine inandığından öptü. Bu öpücüğün iki çift dudağın buluşmasından ibaret olacağını ve saniyeler içinde sona ereceğini düşünmüştü.

Ama bu basit bir öpücükten çok daha fazlasıydı.

Her şey durmuştu: zaman, nefes, aklım.

Tüm düşünebildiğim dudaklarıma dayalı dudaklarıydı. Ne çekildi ne de öpüşmenin şiddetini artırdı. Buna minnettardım, çünkü bu tek basit temas bile tüm o karıncalanmaları hiçbir şeymiş gibi göstermişti. Tam kollarımı etrafına dolamak için uzanırken geri çekildi.

Dudaklarının tüm sıcaklığı kayboldu ve sanki üstüme soğuk su dökülmüş gibi oldu. Gözlerimi kırıştıtarak açtım. Üstüne doğru sendeledim. Yanmış gibi geri sıçradı.

Yarı sersem bir şekilde birbirimize bakarak sessizlik içinde dikildik.

İlk kendine gelen ben oldum. "Tekrar yap."

Lachlan hiçbir şey demedi. Yağmur üzerimize yağarken sadece hızlı hızlı gözlerini kırptı.

"Tekrar yap." Dudaklarından gözlerimi alamıyordum.

"Hayır."

"Yap." Yaklaştım. "Öp beni. Bana ne yapacağımı göster."

Bir adım geri, sonra bir adım daha ve sonra sırtı bir ağaca gelene kadar bir adım daha geri çekildi. Kafasının ne kadar karışık olduğunu gördüm ama aynı zamanda şehvet de gördüm. Hayal görmüyordum. Gözlerim bana oyun oynamıyordu.

"Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu sen de ben de biliyoruz," dedi gergin bir sesle.

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

Tamamen hareketsiz kalıp Lachlan'ın bir şey, herhangi bir şey yapmasını bekledim.

Gözlerini kapatırken derin, titrekle bir nefes çıktı ağzından. Kendisiyle savaş halindeydi. Ve kendisine engel olan tarafını görmezden geldiği ânı gördüm. Bana sokulurken nabzım yükseldi. Bu kez dudakları sadece öylece durmadı. Benimkilerin üzerinde yavaşça hareket ettiler.

Onun yaptıklarını takip ettim. Nefesini kovaladım, dudaklarımı araladım. Dudakları soğuk yağmura nazaran sıcaktı ve beklediğimden daha yumuşaktı. Kalbim öyle şiddetli atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi. Hafifçe geri çekildim. Burnunun ucu benimkine sürttü. Dudaklarıyla dudaklarımın arasında bir saç teli kalınlığında mesafe vardı. Gözlerindeki bakış kuvvetliydi, eğer geri çekilmeseydim hâlâ beni öpüyor olacağını gösteriyordu. Yutkundum.

"Bana asla erkeklere güvenmememi söylemiştin," dedim titrekle bir sesle.

"Dinlemen gerekirdi," dedi dudaklarıma karşı.

Aynı anda tekrar öpmeye başladı. Bu öpücük sonuncusundan çok daha şiddetliydi.

Parmakları ıslak saçlarımla arasına girdi. Ellerimi uzatıp boynuna doladım, ona sanki benim dayanağımış gibi tutundum. Parmak uçlarıma kalktım. Dirseklerim omuzlarındaydı ve arkama uzanıp kapüşonumu tutup çektim ve başımıza geçirdim. Bu öpücüğü yıllarca beklemiştim ve Lachlan'ı paylaşmak istemiyoordum. Yağmurla bile.

Yağmur üzerimize yağıyor, Lachlan başımı hafifçe yana eğerken yağmur kapüşonuma vuruyordu. Öpüşmemizin yoğunluğu arttı. Dilini dudaklarımda hissettim. Ağzımı açtım. Lachlan hummladı ve ben hafif bir iniltiyle karşı-

lık verdim. Doğru mu yapıyordum, bilmiyordum. Sadece bana ne iyi geliyorsa onu yapıyordum.

Yavaşça dilim diline dokundu. Lachlan daha da sokuldu. Kotunun altında onu hissedebiliyordum. Burnumdan nefes aldım.

Geri çekildi.

Lachlan nefes nefeseydi. Alnını alnıma dayadı.

Tek kelime etmedik.

HIZLI BAŞLANGIÇ

Yine bir sabah.

Dr. Rutledge'ın ofisinde bir gün daha.

O daha bana halimi hatırlı ve sonra ne olduğunu sormadan ben ağızımı çoktan açmıştım ve kelimeler ağızımdan âdeta yağıyordu...

MUTLULUK

“İyi iş çıkarmışsın.”

“Gerçekten mi?” dedi Lana.

Dönüp gülümsedim. “Gerçekten.”

Lana’nın oturma odasında etrafımda dönerek bu daireyi kendi yeri haline getirmek için yaptığı küçük dokunuşlara baktım.

Meğerse ikinci el satan yerlerde bazı güzel şeyler bulmak mümkünmüş. Ya da belki de Lana’nın iyi bir zevki vardı. Kendi başlarına yıpranmış ve çirkin duran şeyleri seçmişti ama hepsi bir arada güzel durmuştu.

Vitrinin yanında büyük kirli beyaz bir kitaplık vardı. Rahat, taba renkli bir kanepa ve arkasındaki duvarda da yaldızlı koca bir ayna. Ve bulunan her boşlukta çiçekler. Mutfak masasında, sehpa. Gerçek ya da sahte olmaları Lana için fark etmiyordu. Ona neden bu kadar çok çiçeği olduğunu sordum. Onlara baktığı zaman moralinin anında yükseldiğini söyledi.

Lana kucağındaki yastığa bakıp sarkan bir ipi çekiştirdi. “Eşya seçmek eğlenceli oldu.”

“Dükkan dükkan gezip seninle eşya seçmek de eğlenceliydi.”

Kanepeye güzelce yerleşip ona iyice bir baktım.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet. İyiyim.”

Bu Lana’nın kurtarıcı cevabıydı. Bunu her söylediğinde sesi kısık olurdu. Ama bugün heyecanını duyup gözlerindeki küçük umut ışıltısını gördüm.

Dizlerini göğsüne çekip sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi ileri eğildi.

“Birkaç online üniversite dersine kaydoldum,” diye itirafta bulundu.

“Harika!”

Lana omuz silkip kızaran yüzünü saklamak için başını çevirdi. “Fazla bir şey değil ama— ”

Elimi kaldırdım. “Orada dur bakalım. Fazla bir şey değil deme. Bu doğru yönde atılmış büyük bir adım.”

“Böyle diyeceğini biliyordum.”

“Arkadaşlar ne içindir?”

Lana sıcak bir şekilde gülümsedi. “Hâlâ iş aramak istiyorum.”

“Güzel,” dedim tereddütle.

Lana çoğu şeyi kendi tercihlerine göre yapmalıydı. Tabii onu dilim damağım kuruyana kadar cesaretlendirebilirdim ama eninde sonunda son kararı veren o olmalıydı.

“Sanırım öyle,” dedi parmaklarını kirlenkte gezdirirken. “Dediklerini düşündüm.”

Başımla onaylayarak devam etmesi için teşvik ettim.

“Dün kitapçıya üç kez gittim. Rafların etrafında takılıp kasiyeri izleyerek yanına gidip başvuru yapmak istediğimi söyleme cesaretini bulmayı bekledim. Her seferinde tırsıp çıktım ve şimdi orada çalışan herkes muhtemelen sapık olduğumu falan düşünüyordur.”

Hafifçe gülümsedi. Kaşlarını çattım.

“Sana senin için bir iş bulacağımı söylemiştim.”

"Biliyorum. Ama bir başlangıç yapmak istedim. Sonsuza dek biriktirdiklerimle yaşayamam."

"Ama öyle olsa ne iyi olurdu, değil mi?" diye kızdırdım.

"En iyisi olurdu."

"Bak... " dedim düşünceli düşünceli. "Daha sadece üç hafta oldu. Hayatındaki bu yeni değişikliğe daha yeni alışıyorsun. Kendine biraz zaman tanı."

"Ne kadar zamana ihtiyacım olacak?"

"Fark etmez. Kesinti ya da son kullanma tarihi yok. Ne kadar lazımsa o kadar bekle."

Bana bir bakıp sessizce sordu, "Max nasıl?"

"İyi."

Ona babasıyla Max arasında geçen konuşmadan hiç bahsetmedim. Bilmesi için bir neden göremedim. Lana iyi gidiyordu, neden bunu gündeme getirecektim ki? Şimdiye kadar kaydettiği tüm ilerlemesini paramparça ederdi.

"Lachlan'la konuştun mu?" diye sordu. Ses tonu rahattı ama beni dikkatle izliyordu.

Veranda kapısına yürüyüp etrafımızdaki binalara baktım. Onun hakkında konuşmak istemiyordum. O, gömülmesi gereken bir hayaletti. Onunla ilgili tüm anılarımın da onunla birlikte gömülmesi gerekiyordu. Ama sadece isminin bahsi bile o anıları canlandırmıştı: Ağaç evde sırt üstü uzanıp saatlerce konuşmalarımız. Dünyamı alt üst eden o ilk öpücük.

Yutkunup gözlerimi kapatarak anıları yok etmeye çalıştım.

Gözlerimi açtım. Hâlâ yerimde dikiliyordum. Hâlâ Lana'nın evindeydim, ama aklım geçmişte çakılı kalmıştı. Boğazım düğümlenmişti, yutkundum. "Hayır."

"Bir kez bile mi?"

"Hayır," diye tekrar ettim gergin bir sesle.

"Bu... tuhaf."

Döndüm. "Nesi tuhaf?"

"On yıldır hayatındaydı."

"Yani?"

"Onu böyle hayatından çıkarman tuhaf."

"Onu hayatımdan çıkarmadım."

Başını yana eğdi. "Öyleyse bu yaptığına ne diyorsun?"

"Her şey değişti Lana."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Ama sen öylece—

"

Karnıma ağırlar girmeye başladı. Bu, hazır olmadığım bir konuşmaydı.

"Dur," diye sözünü kestim.

"Nedir bu?" Bir elini aramızda sallarken Lana'nın yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Normalde, nasihat verip beni doğru yöne yönlendiren sen olursun."

Lana'nın yaptığını düşündüğü şey bu muydu? Lachlan'm doğru yön olduğunu mu düşünüyordu?

"Yönlendirmeye gerek yok Lana. Ben böyle iyiyim," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Nefesim sığlaştı. Kollarımı kavuşturdum, ama bu sadece titreyen ellerimi gizlemek içindi. Niyetim onu susturmak değildi, ama Lachlan'dan bahsetmek istemiyordum. Yüksek sesle nefes verip çantamı kaptım.

"Gitmem gerek. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Lana bir saniye kadar bana baktı. Bir an gerçeği göreceğinden korktum.

"Evet," dedi yavaşça. "Sonra görüşürüz."

Arabamı Lincoln Caddesi'nden aşağı sürdüm. Max'in evine giden sekiz kilometrelik düz bir yoldu.

Açık camımdan çıra kokusu geliyordu. Hava biraz kapalıydı ama bu birkaç çocuğu ön bahçelerinde su taban-

casıyla oynamaktan alıkoymuyordu. Onlara göz ucuyla bakarak yanlarından geçtim.

Tüm düşünebildiğim Lachlan'dı.

Lana'nın onun adını anmasını beklememiştim. O nadi-ren gündeme getirdiğimiz bir konuydu.

Hayatıma doğru bir zamanda gelmişti. Ve gittiğinde, bunun bir nedeni olduğunu biliyordum. Ama aynı zaman-da işimizin bitmediğini de biliyordum. Hayatıma geri dö-neceğini biliyordum. Ama hazır değildim.

Max'in garaj yoluna çektim. Arabası garajın önüne park edilmişti. Meydanda da gümüş renkli bir Beamer park edilmişti. Kulaklarımdaki uğultuyu duymazdan gelip araba-yı iyice görmeye çalışarak direksiyonuma tutundum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Lana'nın babasının arabasıydı.

Max'in arabasının yanına park ettim. Ellerim hâlâ ger-gin bir şekilde direksiyona tutunuyordu. Lana'nın babası-nın neden burada olabileceğini düşünmeye çalıştım. Belki masum bir nedendi. Belki iş içindi. Fark etmezdi, her se-naryo kötü sonla bitiyordu.

"Kahretsin," diye tekrar ettim.

İlk içgüdüm: Arabanı çevir. Burayı derhal terk et. Lana'nın babasından uzaklaş.

Ama asıl yapacağım şey: Kal.

Neler konuşulduğunu bilmek zorundaydım.

Kaldırım boyunca yürüdüm. Bacaklarım beni yarı yol-da bırakmakla tehdit ediyordu. Tam kapı zilini çalacaktım ki son anda durdum. Şimdi Lana'nın babasının burada olduğunu bildiğime göre, mümkün olduğunca fark edil-memek istiyordum. Kimse görmeden içeri girip çıkan bir casus gibi.

İçeri girip antreyi taradım. Max'in temizlikçisi Lucy elinde çamaşır sepetiyle merdivenlerden çıkmak üzere

arkasına dönüyordu. Durup fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. Ellilerinin ortasındaydı. Kahverengi saç şakaklarından ağarmaya başlamıştı. Buraya haftada üç kez gelirdi.

İşaret parmağımı dudaklarıma dayadıktan sonra ona yaklaşmasını işaret ettim.

"Ne kadardır buradalar?" diye fısıldadım.

"Çok değil. Beş dakika falan."

"Tamam. İyi. Ben— " Yüzündeki ifadeyi görünce konuşmayı kestim. Bir şey olsa Max'in arkasını kollardı. Ama ben başka bir hikâyeydim.

"Naomi, burada olmaman gerekirdi," diye fısıldadı.

"Az sonra gideceğim."

Omzunu sıvazlayıp ona güven verici bir şekilde gülümsedim ve parmak uçlarımda Max'in ofisinin kapısına gittim. Yukarıdan Lucy'nin ayak sesleri geldi.

Avuç içlerimi kapıya dayadım ve söylenenleri duymaya odaklandım.

"Neden buradasın? Kızının gitmesine mi kızdın?" Max'in sesi öfkeyle gergindi. "Bana yardımcı ol da gerçekten neler döndüğünü söyle."

"Senin sağduyulu bir adam olduğunu biliyorum evlat."

Gözlerimi kapatıp alnımı yavaşça kapıya dayadım. Michael'dı.

Amacım konuşmalarını birkaç dakika dinleyip biri beni görmeden önce buradan çıkmaktı. Ama kendimi kapı kolunu çevirirken buldum. Ancak bir santimetre kadar aralamıştım ama içeriyi görmeme yetiyordu. Sol gözümü kapatıp yüzümü çevirerek sağ gözümle içeriye gözetledim.

Lana'nın babası odada bir uçtan öbür uca yürüdü. Üzerinde siyah kumaş pantolon, beyaz gömlek ve lacivert kravat vardı. Açık kahve saç yana taranmıştı. Tek bir teli bile bozuk değildi.

“Buraya seninle konuşmaya geldim sadece,” diye ikna etmeye çalıştı babası. “Erkek erkeğe.”

Max kahkaha atıp sandalyesine yaslandı. Keskin bir gözle Lana’nın babasını izledi. “Ne diyeceksen de ve git.”

Lana’nın babası yürümeyi bırakıp doğrudan Max’e baktı. Yüzünü görmüyordum ama vücut dilini izledim. Duruş şekli, kollarını kavuşturması. “Kızım sana her ne söylediyse, doğru değil.”

Max hiçbir şey demedi.

“Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü anlıyorum. Onu koruduğunu düşünüyor, kahraman olmaya çalışıyorsun. Ve bunu takdire şayan buluyorum.” O politikacı gülümsemesiyle Max’e baktı. O her zaman herkesi rahatlatan gülümseme. “Ama ortada kurtarılacak kimse yok. Her şey yolunda.”

Max ne sözlerine ne de gülümsemesine kandı. Dirsekleri masasındaydı. İki eli de yumruk şeklinde dudaklarına dayalıydı. Saatin yelkovanı zamanı kovalarken orada oturup soğuk bakışlarla Lana’nın babasını izledi. Nihayet hareket etti. Bir elini masaya koyup diğerini de Lana’nın babasına doğrulttu.

“İstediğin kadar orada oturup gülümseyip bana hiçbir şey olmadığını anlatabilirsin. Asla kızını incitecek bir şey yapmayacağını anlatmaya çalışabilirsin. Ama ikimizde bunun rol kesmeden ibaret olduğunu biliyoruz.”

Babasının omuzları kasıldı.

“Merak ediyorum, McLean’deki herkes senin aslında ne halt olduğunu bilseler ne yaparlardı?”

“Ben sadece sevgi dolu bir koca ve babayım,” dedi Lana’nın babası istifini bozmadan.

Öfke Max’in gözlerine sığıyor, titremesine neden oluyordu. Saatli bir bomba gibiydi, her an patlamaya hazır.

“Ne olduğunu düşündüğün umrumda değil! Benim

kitabımda sen lanet olası bir tecavüzcüsün!" diye gürledi Max.

"Bu büyük bir suçlama ve karakterime karşı büyük bir saldırı."

Max karanlık bir şekilde gülümsedi. "Gerçekse suçlama değildir."

"Sen orada mıydın? Kızımın yaptığını söylediği şeyleri kendi gözünle gördün mü?"

Küçümseyici tonu karşısında içim burkuldu.

"Bunun doğru olduğunu bilmek için hiçbir yerde olma-
ma gerek yok," diye yanıtladı. "Seninle tanıştığımdan beri
bir sorun olduğunun farkındaydım. Her zaman her şeye
bir cevabın var. O gülümsemen yüzünden hiç eksik olmu-
yor. Aşırı iyi davranıyorsun. Bu gülümsemenin bir pislighi
saklamak için olduğunu fark etmeliydim."

"Yeter!" diye çıkıştı babası.

Max'e sırtını döndü. Ona iyice bir baktım. Ellerini beline
koymuştu. Çenesi sıkı sıkıya kapalı ve teni de solgun ve
soğuktu. Yere bakarken birkaç nefes aldı. Kendisini topar-
lamakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Max ağzının pa-
yını vermişti ve şu anda ödüm bokuma karışmış olsa bile
yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

Lana'nın babası derin bir nefes aldı. Tekrar Max'e dö-
nerken gülümsemesini çoktan takınmıştı bile.

"Burada kötü bir başlangıç yapıyoruz. Buraya sadece
aramızı düzeltmeye gelmiştim," dedi Max'in karşısında-
ki koltuğa otururken. Vücudu hafifçe eğilmiş, dirsekleri
dizlerinde ve iki elinin parmaklarını uçlarından birleştir-
mişti. "Senin hisse alım satımındaki yeteneğin rakipsiz.
Artık birlikte çalışmıyor olabiliriz ama bu seni tanıdığım
işadamlarına tavsiye edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Şaka mı bu?"

"Hayır."

"Seni müşterilikten çıkarıyorum ve sen teşekkür olarak beni tanıdığın 'işadamlarına' mı tavsiye ediyorsun?" diye sordu Max inanamayarak.

"Ben dürüst bir adamım."

"Hayır, değilsin. Sen ne yapacağını şaşırmış bir adam-sın. Ve buraya sessiz kalıp o mükemmel ününü mahvetme-yeceğimden emin olmak için geldin."

Lana'nın babası tek kelime etmedi.

Max yüzünde hâlâ o karanlık gülümsemeyle, kaşını kaldırdı. "Haklı mıyım?"

Lana'nın babası ileri eğildi. Sandalyesi gıcırdadı.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Kötü bir tercih yapıyor-sun." Sesinde o sakın tondan eser kalmamış, kısık ve uğur-suz bir hâl almıştı. Gerçek yüzü kendini gösteriyordu.

Max ellerini ileri açtı. "Şansımı deneyeceğim. Şimdi git. Defol."

Lana'nın babası kalkmadan önce iki kolçağa da elleriyle vurdu. Aynı anda Max de onu uğurlamaya hazır biçimde ayağa kalktı.

Ama Lana'nın babasının yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Kurnazcaydı ve gizli bir planı olduğunu biliyordum. Max masasının etrafını dolanınca, Lana'nın babası bir elini onun koluna koyarak onu durdurdu. Max ona kızgınlık ve saf öfkeyle baktı. Michael, Max'in kişisel alanına girip karanlık bir sesle şöyle dedi: "Evlat, senin bu şehirdeki son kullanma tarihin yaklaşıyor. Ama ben hep burada olacağım ve benim olan ne varsa yine hep benim olacak."

Max gözlerini kapadı ve ben ileri atılmak istedim. Yüzünü hiç böyle görmemiştim. Nefret doluydu. Yakınındaki her şeyi tehlikeye sokan kör edici bir öfke. Sakin kafayla düşünmeyi bırakmıştı. Öyle hızlı davrandı ki Lana'nın babasının karşılık vermeye hiç fırsatı olmadı.

Elini Lana'nın babasının boynuna doladı. Tek bir çevik

hareketle yüzünü masanın kenarına çarptı. Kemiklerinin kırıldığını anlatan sesleri duydum. Lana'nın babası çığlık attı. Ses acıyla doluydu ve beni titretti. Tek vuruş yeterliydi ama Max durmadı. Lana'nın babasının boynunu daha sıkı tuttu. Max adamın suratını masaya iki kez daha çarptı, ve anladım ki adam ölene kadar durmayacaktı. Kapıyı itip açtım ve koşarak odaya girdim. "Dur!"

Max durmadı. Bana bakmadı. Çenesi kilitlenmiş, burun delikleri genişlemişti. Transta gibi davranıyordu.

Max'in koluna yapışıp çektim. "Kes şunu. Onu öldüreceksin!" diye bağırdım.

Max bana baktı. Gözlerinde tüylerimi diken diken eden vahşi bir bakış vardı. Nefes nefeseydi, omuzları hızla inip kalkıyordu. Lana'nın babasını hâlâ sıkı sıkıya boynundan tutuyordu. Michael'ı bırakıp gitmesi için ona gözlerimle yalvardım.

Max onu bıraktı. Adam bir bez bebek gibi yere düştü. Kanayan burnunu tutarak inliyordu. Kan parmaklarının arasından sızıp yere damlıyordu. Onu görmezden gelip etrafından dolandım ve ellerimi Max'in yüzüne koydum. Onu birkaç adım geri attırabildim ama gözleri, yerdeki Lana'nın babasındaydı. Tüm bedeni gerilmiş, öfkeden resmen sarsılıyordu.

"Yapma," diye fısıldadım.

Öfkenin gözlerinden silinmesini ve bir parça sağduyunun dönmesini bekledim. Nihayet yutkunup bana baktı. Öfkesinin birazı geçmiş gibiydi. Tanıdığım Max'ten küçük bir parçayı gördüm.

Lana'nın babası masaya tutunup kalkarken inledi.

Max'in gözleri onun üzerinde dolaştı. Kısık bir sesle, "Git," dedi.

Max'i bırakmadım. Ona güvenmiyordum. Biraz yattışmış olabilirdi ama bırakmama yetecek kadar değildi.

Lana'nın babasına baktım. Arka cebine uzanıp üzerinde baş harfleri olan bir mendil çıkarıp yüzündeki kanı sildi. Gömleğini lekeleyen kana bakarken alaycı alaycı güldü. Max'e, bunu ona yapan insana bakmak yerine dosdoğru bana baktı.

Lana'nın neden babasının ona yaptıklarını herkese anlatmayı reddettiğini hiç anlamamıştım. Ama karşımda bana bakan bu soğuk, ölü gözler Lana'nın neden bu kadar korktuğunu anlamamı sağladı. Sanki ne düşündüğümü aynen biliyormuş gibi, dudaklarında bilen bir gülümseme belirdi. Nefes alıp verişim hızlanmaya başladı. Sanki etrafımdaki hava yavaşça odadan çıkıyordu. Gözlerimin önünde noktacıklar oluşmaya başladı.

Max bir küfür mırıldandı. Rollerimiz değişmişti. Önüme geçip kapıyı işaret etti. "Git dedim!" diye kükredi. Yaralı ve kan içinde olmasına rağmen, Lana'nın babası hâlâ bana sırtımayla cesaret edebilmişti. Gözlerinde delici bir bakışla Max'e bakarken yüzü ağırbaşlı bir hâl aldı. "Söylediklerimi düşün."

Bu sözlerle birlikte bilmediğim bir melodiyi ıslık çalarak gitti. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Max ve ben yerimizde donmuş bir şekilde gitmesini bekledik. Saniyeler sonra ön kapı kapandı. Pencereleler tangırdadı. Max ve benim etrafımızı gerginlik sarmıştı.

Kolunu bıraktım. Ellerini başının arkasında birleştirerek yürüdü. Tavanı izledi.

Bir dakika sonra merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Lucy kapıda dikildi. Onun evde olduğunu bile unutmuşum. Max'e bakarken endişeyle nefesini çekti. Gömleğinde ve ellerinde, hatta biraz da yüzünde Lana'nın babasının kanı vardı.

"Bugünlük gidebilirsin," dedim ona sessizce.

Max'e baktı. Max gözlerini tavandan ayırmadı ama başını salladı. Kadın bir süre sonra ayrıldı.

Ev tamamen sessizdi. Nihayet sadece ikimiz kalmıştık.

"Burada ne yapıyorsun Naomi?" dedi ters ters.

"Ne mi — " inanamayarak başımı salladım. "Ne mi yapıyorum? Asıl o burada ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Max. Hâlâ bana bakmıyordu. "Kahrolası kapıyı açtığımda oradaydı. Hâlâ ona söylemek istediğim şeyler vardı, ben de o yüzden onu içeri aldım."

"Söylemek istediğin şey yüzünü dağıtmak mıydı?"

Elleri düştü. Dönüp ateşli gözlerle bana baktı. "Özür dileyecek değilim! Gerçeği öğrendiğimden beri yapmayı hayal ettiğim şeyi yaptım o pisliğe!"

"Özür dilemeni istemiyorum senden. Düşünmeni istiyorum!" diye bağırđım. "Seni kışkırtmaya çalışıyordu. Sadece o ânı bekliyordu. Tepki vereceğın ânı. Ve sen ona istediğini verdin." Bir elimi uzatıp bir parmağımı avucumun ortasına sapladım. "Seni tam buraya aldı. Tam avucunun içine!"

"Bu lanet şehirdeki herkes onun avucunun içinde!" diye patladı Max. "Borusunu öttürmeye ve kimsenin ona karşı gelmemesine alışmış. Bugün küçük dozda gerçeklikle tanıştı. Bir dahaki sefere pek küçük olmayacak."

Sinirlerim alt üst olmuştu. Max'inkilerse dakikalar önce yanıp patlamıştı. İkimiz de nefes nefese birbirimize baktık.

Öfkesinin bir kısmı geçmeye başlamıştı. Başını çevirdi ve Michael'ın kanının yakasına sıçradığını fark etti.

"Hassiktir," dedi.

Yürürken gömleğinin düğmelerini açarak odadan çıktı. Ben de peşinden merdivenlerden çıktım.

Odasının kapısını kapatıp duvara yaslandım. Max gömleğini çıkarıp tomar haline getirip köşeye fırlattı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmaya başladı.

"Bıraksaydın da işini bitirseydim," dedi.

"Tamam. Bitir işini. Sonra ne olacak?"

"O ölecek ve bir daha kimse onunla uğraşmak zorunda kalmayacak!"

"Hayır. O ölecek ve sende hapsi boylayacaksın. O zaman benim kimim kalacak?"

Bu onu kendine getirdi. Bana doğru gelirken ellerini indirdi. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu senin önünde yaptığım için üzgünüm."

Parmaklarıyla saçımı taradı. Düşünceli düşünceli bana baktı, gözleri her bir yüz hattımda gezindikten sonra beni öptü. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp kaldı. Kıpırdatmadan... öylece.

Ellerimle yüzünü tutup öpücüğün yoğunluğunu artırmaya çalıştım ama o hareket etmedi. Adrenalin hâlâ damarlarımda akıyordu. Tüm bu enerjiyi Max'le tartışmak yerine onu öpmeye akıtmak istedim. Burnumdan nefes alarak dudaklarımı dudaklarının üstünde hareket ettirdim. Max kılını bile kıpırdatmadı. Başımı yana eğip dilimi dudaklarında gezdirdim. Çıt yoktu...

Kasten kendisini tutuyordu. Şehvetin kendisini ele geçirmesine izin vermiyordu.

Bundan nefret ettim. Aşağıda olanları unutmak istiyordum.

Max yüzümü tutan elini sıkılaştırdı ve dudakları dudaklarımda yavaşça hareket etmeye başladı, dili ağzımdan içeri kaydı. Nefesim kesildi.

Bu öpücüğün arkasında nelerin saklı olduğunu hissedebiliyordum: çaresizlik, korku ve eninde sonunda yenilgi. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu. Omuzlarına tutundum, neredeyse acıtacak kadar.

Endişelenecek hiçbir şeyimiz yoktu. İyi olacaktık. Ona

bunu söylemek istedim ama bunu demeye yetecek kadar uzun süre geri çekilmedim.

Yatağa gittim, Max de peşimden geldi. Öpüşünün ritmi hızlanmış olabilirdi ama elleri benim için yeterince hızlı değildi. Onu aceleyle soydum ve o da her bir giysimi yavaş yavaş çıkardı.

Ve ikimiz de çıplak kaldığımızda ben üzerine yattım ve o da ipleri bana bıraktı. Ama her şey hâlâ farklıydı. Güçlü çenesini öptüm, sonra aşağıya doğru ilerledim. Dudaklarıma değen teni sıcaktı. Göğüs kaslarının yanını öptüm. Dış-lerim karın kaslarına sürttü.

Max eliyle başımı tuttu. Yüz yüze gelene kadar beni kaldırdı ve dudaklarımı morartacak şekilde öptü. İnleyip hızlı ve pürüzsüz bir hareketle onu içime aldım.

Onu izlerken yavaşça aşağı yukarı hareket ettim. Her seferinde kalçası havaya kalkıp belime dolanmış olan kolları beni daha çok sıktı.

Ben de tutundum.

VAKİT DOLDU

Erken bir Cuma sabahında, Ağustos'un başında birdenbire uyandım.

Yüksek bir yerden ölümüne düşerken yere çakılmadan saniyeler önce uyandığım çılgınca rüyalar görmemiştim. Tamamen uyanmış ve tetikteydim, sebepsiz yere.

Saate baktım. Gece iki otuz beş.

Lana'nın evi sessizdi. Yataktan fırlayıp jaluzileri açtım. Yeni bir günün başlangıcıydı. Güneş doğmaya hazırlanırken gök soluk gri bir renge boyanmıştı. Şehrin çoğu hâlâ uykudaydı. Caddeler sisle örtülmüştü.

Kollarımı kavuşturup pencereye yaslandım. Her şey huzur ve sessizlik içerisindeydi, ama hislerim bana yolunda gitmeyen bir şey olduğunu söylüyordu. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Bu aklıma hemen Lana'nın babasını getirdi. Max ile onun arasındaki tartışmanın üzerinden haftalar geçmişti. Max ve ben babasının intikam almasını bekliyorduk. Aramasını. Taciz etmesini. Şikâyetçi olmasını. Ya da hatta adam tutup kirli işini yaptıracak kadar ileriye gitmesini.

Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey.

Birkaç hafta sonra okula dönecektim. Annemle babam birkaç gün sonra evde olacaktı. Eski, normal hayatım beni

bekliyordu. Ama o hayata geri dönebilmem imkânsız görünüyordu. Bildiklerimi bilerek nasıl dönebilirdim ki?

Lana'nın babasının öç almaya girişmemesi beni rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmıyordu. İnanılmaz derecede endişeliydim. Şimdi avantaj ondaydı. Biliyordum. O da biliyordu. Saldırıya geçmek için o mükemmel ânı kolluyordu.

Lana'nın olanlardan haberi vardı. Ondan saklayamayacağım kadar büyük bir meseleydi bu. Lana tam beklediğim gibi tepki vermişti. Benden ve Max'ten uzaklaştı. Olanlar için kendisini suçladı, eve kapandı. Normale dönmesi birkaç gün aldı. Onu ne zaman görsem, acaba babasıyla konuşup konuşmadığına dair bir ipucu var mı diye dikkatle bakıyordum. O da bana bakıp başını sağa sola sallıyordu.

İçimdeki bu his yok olmak bilmiyordu ve ben orada dikilip güneşin şehrin üzerine yavaşça doğmasını izlerken gitgide daha çok endişelenip korkuyordum.

Perdeleri kapatıp yatak odasından çıktım. Buzdolabına gidip yiyecek bir şeyler aradım. Kendime, aşırı tepki verdiğimi ve bu hissin paranoyamdan kaynaklandığını söylemeye çalıştım. Parmaklarımı buzdolabının kenarında tıklattırken gazetenin ön kapıya çarptığını duydum. Sırtım dikleşti. Yavaşça döndüm.

Gazete okumayı geçtim, haberleri takip ettiğimi bile söyleyemezdim. En fazla yapacağım, ön sayfayı şöyle bir gözden geçirip sonra kendi işime bakmaktı. Ama şu anda, saat tık tak ilerliyor, buzdolabı uğulduyor ve ben gözlerim kapıda, kıpırdamadan dikiliyordum. Gidip kapıyı açtım. Gazete rulo haline getirilip yeşil bir lastikle tutturulmuştu.

Gazeteye uzanmadım. Sadece ön sayfanın görünen küçük kısmına baktım. Gördüğüm şey bir yüzün yan profiliydi: bir göz, sert bir burun hattı ve çizgi haline gelmiş dudaklar. Kalbim yavaşladı ve tüm bedenim âdeta uyuştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Gazeteyi alıp oturma odasına doğru yürürken her şey bulanıklaştı. Kelimeleri tekrar tekrar okudum ama beynim hiçbir şey almıyordu. Sadece *tutuklandı ve içeriden bilgiye dayalı ticaret* kelimelerini anlayabildim. Kanım beynime çıktı. Ayakta durmaya zorlandım.

Elimde gazeteyle birlikte Lana'nın yatak odasına gittim. Birkaç kez kapıyı tıklattım. Kimse açmadı. Sabırsızlanıp içeri girdim. Yatağı topluydu. Işık kapalıydı ve Lana'dan eser yoktu.

Orada tamamen şaşkına dönmüş hâlde dikildikten sonra odadan koşarak çıktım, üzerimi değiştirdim, anahtarlarımı kapıp evden çıktım.

Max'i aradım. Tüm aramalarım doğrudan telesekretere yönlendirildi.

Çaresizce bir gazeteyi haksız çıkarma girişiminde bulunarak arabamı evine sürdüm. Garaja park etmekle bile uğraşmadım. Sadece frene basıp yolcu camından baktım. Daha önce hiç görmediğim arabalar park edilmişti. Annesi babası mı acaba?

O evde yoksa uğramanın bir anlamı yoktu ve olmadığını biliyordum.

Oradan Lana'nın ailesinin evine sürdüm.

Lana'nın Max'e olanlardan haberi varsa, ki ben var olduğunu düşünüyorum, o zaman burada olurdu. Ailesinin hapishanesine geri çekilirdi. Kısmen korkudan ve o geri gelince her şeyin düzeleceğinden emin olmak için.

Garaj yoluna park ettiğim arabamda oturdum. Gazete saldırmaya hazır bekleyen uğursuz bir şey gibi yolcu koltuğunda duruyordu. Güneş doğmuştu ama bulutlar McLean'in üzerine gri bir örtü gibi kapanmıştı.

Orada hiçbir şey yapmadan oturdukça daha fazla vakit

kaybediyordum. Neyi bekliyordum? Gazeteyi kapıp ön sayfayı taradım.

Kısa versiyonu mu?

Max altı adet müşterisi için içeriden bilgiye dayalı ticaretle suçlanıyordu. Bu müşterilerin hiçbirinin adı belirtilmemişti. Haberde ellerinde ne tür bir kanıt olduğundan veya suçlamaların arkasında kimin olduğundan bahsedilmiyordu. Ama sonunda, içeriden bilgiye dayalı ticaretten suçlanan birinin yirmi yıla kadar hapis ve saçma bir miktar para cezasıyla yüz yüze kalacağı yazıyordu.

Tüm hikâye sır perdesiyle kaplıydı. Hiçbir kısmı doğru değildi. Bunu biliyordum. Ben Max'ın içeriden bilgiye dayalı ticarete bulaşmayacak kadar zeki olduğunu biliyordum ama bunu herkes biliyor değildi. Suçlamalar düşürülse bile fark etmezdi, çünkü bu Max ve ailesinin şirketini batıracak büyük bir skandal yaratacaktı.

Bunda Lana'nın babasının parmağı vardı. Bundan emindim.

Elimde gazeteyle arabadan indim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bir şey yapmam gerektiği.

Lana'nın ailesinin evine paldır küldür dalmayı doğru düzgün düşünmemiştim bile. Mutfaktan ve yukarıdan sesler geliyordu. Girişteki ses yalıtımı yeterince iyi olmalıydı ki Lana ve annesi girdiğimi duymadı. Misafir oturma odasıydılar. Lana kanepede, annesi de karşısındaki Louis XV sandalyesinde oturuyordu. Annesinin sırtı dümdüz, ayakları biri diğerinin arkasında olacak şekilde sağa doğru eğik duruyordu. Lana'nın elleri kucagındaydı. Sağ dizi hoplayıp duruyordu.

Misafir oturma odasının karşısındaki yemek odasına sıvıştım.

İkisi de tek kelime etmiyordu. Annesi önündeki cilalı sehpa dura duran kahvesine uzandı. Fincan tabağından tu-

tup kaşığı yavaşça karıştırırken gözlerini kahveden ayırmadı. Lana gergin gözlerle onu izliyordu.

"Kıpırdanmayı kes," diye çıkıştı annesi.

Lana durdu.

Annesi kahvesinden bir yudum alıp tekrar sehpaya bıraktı. Sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Parmakları sandalyenin kenarların kavradı. İlk kendisi hareket edene kadar kimsenin konuşmayacağını veya hareket etmeyeceğini bilerek tahtında gururla oturan bir kraliçe gibi asil görünüyordu.

Annesi boğazını temizleyip tek çocuğuna baktı.

"Babanın bunu yapmak zorunda kalmayı istemediğini biliyorsun."

"Ama yaptı."

Annesi ileri doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Ve nedeni ni biliyor musun? Sen bir yalan uydurdun. O çocuğun şu an bu durumda olmasının tek nedeni sensin. Senden başkası değil."

"Ben hiçbir şeyi uydurmadım!"

Annesi alaycı alaycı güldü. "Tabii ki uydurmadın."

Lana annesinin sözlerini duymazdan geldi. "O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Ama sen yalan söylüyorsun," dedi annesi öfkeyle. "Sen her zaman gerçekte olmayan şeyleri hayal ederdin."

Lana'nın yüzünde yaralı bir ifade belirdi. Bacağı tekrar hoplamaya başladı. "Babamın ne yaptığını biliyorsun. Bildiğini biliyorum."

Annesi tek kelime etmedi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Lana'ya bakarak orada öylece oturdu.

Lana ayağa kalkıp sehpanın etrafından dolandı. "Olanlardan neden kaçındığını hiçbir zaman anlayamadım. Ya da hepsini halının altına süpürüp nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davrandığını. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni nasıl görmezden gelebiliyorsun?"

“Yeter!” diye çıkıştı Lana’nın annesi. Çabucak ayağa kalktı. Ellerinin sinirden titrediğini görebiliyordum.

İleri çıkıp kızını kucaklamak sadece üç adımını alırdı. Ama Lana’nın annesi aralarındaki mesafe kilometreler boyundaymış gibi davrandı. Lana hayatta olduğu sürece, annesi o adımı atacak kişi olmayacaktı.

“Hayatını kabullen,” dedi annesi.

“Ne?”

Annesi çenesini kaldırdı. “Mağduru oynamayıp yüzünde o acıklı ifadeyle oturmayı, birinin sana acımasını ummayı bırak. Hayatını kabullenmek zorundasın.”

“Bu nasıl bir hayat böyle?” diye fısıldadı Lana.

Sözleri anlamsızdı. Sadece annesinin arkasından konuşuyordu. Lana odada yalnız kalmıştı. Annesi hoş bir melodi mırıldanarak giriş salonuna girmişti. Bir hizmetçi elinde bir buket çiçekle yanına geldi. Lana’nın annesi canlılıkla gülümseyip çiçekleri koklamak için başını eğdi.

“Çok güzeller,” dedi beğenisini belli ederek. “Çok güzeller.”

Hizmetçinin omzunu sıvazlayıp koridordan yürümeye devam etti. Topuklu ayakkabılarının sesi yankılanıyordu.

Lana’ya döndüm. Bir an bana doğru baktı. Benim de ona baktığımı fark etmesi biraz zaman aldı.

Gözlerini kızgın kızgın kırpıştırıp aceleyle giriş salonunu geçti.

“Burada ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı.

Gazeteyi çıkarıp önümüze tuttum. Almadı. Boş gözlerle Max’in yüzüne baktı sadece.

“Zaten haberin vardı, değil mi?”

Bir saniye kadar koridora bakıp sonra başıyla ön kapıyı işaret etti. “Dışarı çıkalım.”

Başımı sallayıp peşinden gittim. Kapı arkamızdan kapandı. Hemen konuşmaya girişmek yerine, Lana içini çe-

kip yüzünde düşünceli bir ifadeyle üst basamağa oturup gözlerini uzun, dönemeçli garaj yoluna dikti.

“Dün gece öğrendim,” dedi Lana. “Uyuyordun, ben de uyandırmak istemedim. Tüm bunlardan bir nefes almaya ihtiyacın vardı. Neler döndüğünü öğrenmek için eve geldim.”

“Neden... neden beni uyandırmadın?”

“Çünkü tüm bunlardan bir nefes almaya ihtiyacın vardı. Bunun hayatına yaptıklarına bir bak. Tüm yazın bok oldu.”

“Bunun senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Tıpkı senin benim yanımda olmayı görev bilmen gibi. Benim görevim de seni benim hayatımdan korumak.”

“Bu doğru değil!”

“Her şey mahvoldu,” diye fısıldadı üzgünce.

Sanki beni hiç duymuyor gibiydi.

Sırtım ürperdi.

“Hayır, olmadı. Suçlamalar düşürülecek ve her şey tekrardan düzelecek.”

“Durur musun artık?” diye patladı. Geri çekildim. Acıyla gülüp yerdeki çimenlere baktı. “Orada annemi duydun. Eğer ben karışmasam bunların hiçbirisi Max’in başına gelmeyecekti!”

“Annen aynı zamanda kendi kızı yerine kocasına inanmayı seçen kişi. Onu dinleme. Neden bahsettiğini bilmiyor o.”

Lana dizlerini göğsüne çekerek kollarıyla sardı. Gözlerinde mağlup bir bakış vardı. Onu ahırda bulduğum geceki bakışıyla aynı bakıştı bu.

“Eve geri taşınmayacaksın, değil mi?” dedim telaşla.

Tek kelime etmedi. Ben cevabımı almıştım.

“Bunu yapmayacaksın.” Koluna sıkıca yapıştım. “Kendi evine gideceksin. Neden, biliyor musun?”

Donuk gözlerle bana baktı.

"Çünkü çok ilerleme kaydettin." Cesaretlendirici bir şekilde gülümsedim. "Hadi, Lana. Kendi evin var. İstedığın gibi girip çıkabildiğin kendi evin! Kendi seçimlerin üzerine inşa edilmiş bir hayat kuruyorsun. Geçen sene bunu yapabilir miydin?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Her şey şu anda çok umutsuzmuş gibi geldiği için geri taşınmak istiyorsun ve kendi başına yapamayacağını sanıyorsun ama yapabilirsin."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Ne diyorsun? Eve dönmeye hazır mısın?"

"Evet." Elim tuttu. "Döneceğim."

"Max'e ne olacak?" diye sordu arabaya binerken.

Gözlerimi direksiyona diktim. "Kefaletle serbest kalacak. Suçlamalar düşürülecek ve her şey yeniden iyi olacak. Söz veriyorum."

Lana bana şüpheyi baktı. Onu suçlayabilir miydim? Dediklerime kendim bile inanmamıştım.

KIRILMA

"Bugünlük burada durabiliriz."

Dr. Rutledge'a bakıyorum. Nabzım küt küt atıyor. Hikâyemi daha fazla anlattıkça sesim titremeye başlıyor.

Dr. Rutledge bana sorular sormak yerine hiçbir şey söylemiyor. Kalemle defterine vurarak sandalyesine yaslanıp oturuyor.

Dimdik oturup parmaklarını birbirine kenetliyor. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyorum bezgince.

"Bence bir hafta sonu iznine çıkmalısın."

"Hafta sonu izni," diye tekrarlıyorum.

"Bu görüşmelerin seni yorduğunu biliyorum ama önemli ilerlemeler gösteriyorsun. Bir hafta sonu izninin sana faydalı olacağını düşünüyorum."

Lachlan hafta sonu izninden ilk bahsettiğinde bu fikre pek inanmamıştım. Ve grup terapisinde kendimi kaybettiğimde bir daha özgürlüğümü elde etme şansımın havaya karışıp yok olduğunu düşünmüştüm. Ama işte, şimdi bana özgürlüğüm için bir şans veriliyor. Bir bitiş tarihi olsa bile.

Ona şüpheyle bakıyorum. Sanki bu fırsatın arkasında bir bityeniği varmış gibi geliyor.

"Bunu ister misin?"

Başımı sallıyorum. "E- evet!" diye kekeleyorum.

"Hazır olduğunu düşünmüyorsan, kabul etmek zorunda değilsin."

"Hazırım," diyorum çabucak. "Hazırım. Sadece şüpheliyim."

"Şüphelenecek bir şey yok. Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır." Omuz silkiyor. "Bu da senin molan."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Yapacağım."

"Harika!" diyor zafer kazanmış gibi, ayağa kalkarken. "Mary çantayı toplamana yardım eder yarın ve çıkarsın."

Küçük ama çok önemli bir faktör nihayet kafama dank ediyor. "Beni kim alacak?" diye soruyorum.

"Lachlan."

İçimi aniden bir korku sarıyor. Dr. Rutledge'in Lachlan'la konuşup ona benim gerçekten deli olduğumu ve asla buradan çıkamayacağımı söylediği gözümün önüne geliyor. Dr. Rutledge bana kendisini kanıtlamış olsa bile, eski güvensizlikler asla yok olmadığından bir şey fark etmiyor.

Sanırım gözlerimdeki korkuyu görüyor. Elini omzuma koyup bana ilgiyle bakıyor.

"Onunla bir kez konuştum," diyor nazikçe. "Geçen hafta benimle hafta sonu izni konusunda görüştü, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."

Yutkunuyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Şimdi," sırtıyor, "biraz dinlen. Yarın büyük bir gün."

KİBRİT

Ertesi akşam elimde hafta sonu çantamla koridordan yürüyorum. Mary hemen yanımda; Lachlan da önümde. Bana sırtı dönük, Dr. Rutledge'la konuşuyor.

Ergen yaşlardaki Naomi'ye geri dönüyorum. Onun yanında yüzü kızaran Naomi. Kalbi göğsünde deliler gibi atarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliren.

Dr. Rutledge, Lachlan'ın omzu üzerinden bana bakıyor. Kaşları kalkıyor ve gülümsüyor. "Günaydın Naomi."

Lachlan dönüp bana bakıyor. Çarpık bir gülümsemeyle bana sırtlıyor. Sanırım kalbim karnıma düştü.

Üzerinde basit bir kot, koyu mavi bir gömlek ve kahverengi bir ceket var. Oldukça rahat görünüyor. Gözüme hiç bu kadar seksi görünmemiştii daha önce. "Kendine bir bak," deyip çantamı almak için uzanıyor.

"Biliyorum. İnanabiliyor musun?" Ayağımı kaldırıyorum. "Ayakkabımın bağcıkları var."

Mary gerçekten gülüyor. Aman Tanrım. İçinde bir damla mizah duygusunun olduğunu kim bilirdi ki? Ama cidden, eşofman dışında giysiler ve ayakkabı giymek özümde bir parçanın yerine oturduğunu hissettirdi bana.

Lachlan'ın gözleri beni baştan ayağa süzerken yüzünde hâlâ o sırtması var. İçimde ağır bir beklenti hissi var, çün-

kü ön kapıdan çıktığımız anda o tamamen benim olacak. Bizi kontrol eden ya da ona gitme vaktinin geldiğini söyleyen hemşireler olmayacak.

Gözlerimi ondan ayırıp Dr. Rutledge'a bakıyorum. "Gidebilir miyim?"

Önümüze üzerinde bir form takılı duran kâğıtlığı uzatıyor. "Sadece birkaç kâğıt imzalaman gerek." Elindekini bankoya bırakıp bana bir kalem uzatıyor.

Kâğıdın içeriğini hızlıca tarıyorum. Temel olarak hasta olarak benim veya hastanın velisinin hafta sonu izninin şartlarını anladığını belirten bir imza kâğıdı.

Dr. Rutledge'a bakıyorum. "Ebeveynimin imzası gerekmiyor mu?"

Boğazını temizleyip kâğıda bakıyor. "Hayır. Bu bir hafta sonu izni," diyor sessizce. "Sadece senin imzan lazım."

Ona karşı çıkacak değilim. Adımı çabucak kâğıdın altına karalıyorum ve geri çekiliyorum. Diğer ayağıma geçip Dr. Rutledge'a bakıyorum.

"Bu kadar," diyor mutlu bir şekilde. "Eğlenceli bir hafta sonu geçir Naomi." Lachlan ve ben kapıdan çıkıyoruz. İçime bolca temiz hava çekiyorum. Park alanındaki arabaları tarıyorum. Alanın köşesinde kar küremesinden kalan koca kar yığınları var. Kaldırıma kaymayı önlemek için tuz dökülmüş. Ve ben buna memnun oluyorum, çünkü buradan çıktığım için öyle heyecanlı ve gerginim ki doğrudan Lachlan'm arabasına koşup kıcımı kırabilirdim.

Kendime, normal bir insan gibi görünmem gerektiğini hatırlatarak bir ayağımı öbürünün önüne koyuyorum. Her gün gerçek dünyada dışarı çıkıp insanlarla etkileşim halinde olan biri gibi. Lachlan'a bakıyorum. Yürüyüşü kendinden emin. Omuzları dik. Çenesi hafif kalkık, yoluna çıkacak kimseye meydan okuyor.

Arabasına binince arabanın ısınmasını bekletken elleri-

me hohluyorum. Lachlan sıcak elini bir bacağıma koyup bana gülümsüyor. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

"Güzel," diyor ve arabayı parktan çıkarıyor. "Benim de tam duymak istediğim buydu."

Yola çıkıp gaza basıyor.

İçimdeki koltuğumda dönüp Fairfax'e el sallama isteği çok güçlü ama eğer bunu yaparsam, gözüm camda çetele işaretleyerek özlemle dışarıya bakan kendi hayaletime takılacak. O yüzden kuru, donmuş çimenler yanımızdan uçar gibi geçerken ileriye bakıyorum.

"Gevşesen iyi olur; evime iki saatlik bir yol var," diyor Lachlan.

"Gevşememi nasıl bekliyorsun?" Elimi havada sallıyorum. "Aylardır arabaya binmedim. Her şeyi görmem lazım! Bugün tamamen bir işkenceydi. Tüm gün dinlenme odasında gözümü saatten ayırmadan oturdum."

"Eğer seni iyi hissettirecekse, masamda bir yığın evrak var, çünkü konsantre olamadım. Sonunda işten erken çıktım bugün." Lachlan bana öyle saf, öyle içten bir şekilde gülümsüyor ki az kalsın acı içinde göğsüme yapışıyordum. "Ama bakınmaya devam etmek istersen, o zaman hiçbir şekilde... bölmeme izin verme."

"Yoo." Koltuğumda kıvıldanıyorum. "Bana evini anlat."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Neye benziyor?"

Omuz silkiyor. "Ev işte."

"Hadi ama," diye dil döküyorum. "Güzelce bir tarif et bana."

"Küçük. İki odalı, bir banyosu var. Küçük bir mutfak ve bir salonu var. Halının miadı dolmuş, beyaz eşyaların da öyle, ama ben seviyorum."

“Dekore ettin mi?”

Bana “Sence?” der gibi bakıyor.

Sırıtip akşam karanlığının göğü boyamasını izliyorum.

McLean’in yanından geçen otoyola giriyoruz. Pence-remden, doğduğum şehrin yanımdan uçar gibi geçişini izliyorum ve şehir bulanık ışıklardan ibaret gibi görünüyor. Sanırım büyüdüğüm şehre karşı bir çekim hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Hissettiğim tek çekim Lana’yla olan anılarım. O anılar yüreğimi cız ettiriyor, Lana dışarıda diye haykırıyorlar bana. Belki McLean’de değil ama yakınında bir yerde.

Şuradan buradan dönüyoruz ve iki saatlik yok uçuveriyor ve bir bakmışız ki Charlottesville’in dış mahallelerine giriyoruz. Bir fast food restoranına uğrayıp midemin guruldamasına neden olan yağlı yiyecekler sipariş ediyoruz.

“Neredeyse geldik,” diyor Lachlan.

“Tamam,” diye ona güvence veriyorum. “Ben eğleniyorum.”

“Arabada oturarak mı?”

Omuz silkip birkaç patates kızartması atıştırıyorum. “Bu kasabadaki yeni hayatına bir göz atıyorum.”

“Hâlâ alışıyorum,” diyor Lachlan. “Ama kimsenin adını bilmediği bir yerde olmak güzel.” Bana bakıyor. “Senin de hoşuna giderdi.”

“Eğer Fairfax’ten çıkarsam,” diye mırıldanıyorum.

“Çıkacaksın,” diyor Lachlan emin bir şekilde.

Şehirden çıkıyoruz. Arabalar seyrekleşmeye başlıyor ve yol daralıp daha kompakt hâle geliyor. Lachlan, çukurlardan kaçmak için yavaşlamak zorunda kalıyor. Çakıllı bir garaj yoluna girdiğinde heyecandan içim içime sığmıyor. Charlottesville’den çıkarken kar yağmaya başlamıştı. Farlar donmuş tanecikleri aydınlatarak onları sanki havada dans ediyorlarmış gibi gösteriyor.

Garaj yolu bozuk. Koltuğumda sağa sola savruluyorum ve tutunmak için tavandaki kolu yakalıyorum.

“Her gün bu yolu gidip geliyor musun?”

“Evet.”

“Araban bu sarsıntılara nasıl dayanıyor ki?”

“Sadece biraz tümsekli,” diye karşı çıkıyor Lachlan.

Ona bir bakış atıyorum.

“Tamam...” diyor yavaşça. “Cidden tümsekli. Ama yakında düzelttireceğim.”

Bir dakika sonra arabayı park ediyor. Önümüzdeki eve bakıyorum. “Yani evin burası.”

Küçük. Beyaz badanası kenardan dökülüyor. Küçük bir verandası var ve verandada bir çalı süpürgesi duvara yaslı duruyor. Hiçbir gösteriş yok. Aşırı bir dizayn yok. Büyüdüğümüz yerin tam zıttı.

Daha fazla sevemezdim. Bana ormandaki kulübeyi hatırlatıyor.

Lachlan başını yana eğip bana âşık olduğum on beş yaşındaki oğlanı hatırlatan çocuksu bir gülümsemeyle bakıyor. “İşte bu. Beklentilerini karşılıyor mu?”

Fikrim onun için önemli. Çocukken bile önemliydi. Lachlan’ı benim güvenlik ağım yapan şey de bu— onun için daima önemli olacağım.

“Tabii ki! Bayıldım.”

İkimiz de arabadan iniyoruz. Bagaja gidip çantamı kapıyor. “Sana bu yeri seçtiren nedir?” diye soruyorum.

Çantamı omzuna atıp elimi tutuyor. Yan yana evine yürüyoruz. “Küçük. Etrafı yalnızlıkla çevrili. Nasıl sevilmez ki?”

Ayaklarımızı yere vurup ayakkabılarımızdaki karı temizleyerek verandayı geçiyoruz. Lachlan ön kapının kilidini açıp hemen yanındaki ışığı açıyor.

Doğrudan mutfığa çıkan küçük bir giriş var. Avokado

renkli eski eşyalarıyla muhtemelen gördüğüm en küçük mutfaklardan biri.

Anahtarlarını tezgâha bırakıp konuşmadan beni oturma odasına yönlendiriyor. Burası evin en büyük odası. Sadece, bej bir halı, kahverengi deri bir kanepa, bir sandalye ile yanında bir sehpa ve köşede de bir televizyon var. Dekorasyonun son parçası da duvarın dibine atılmış bir düzene koli.

Kolileri işaret ediyorum. "Dekorasyonunu sevdim." Lachlan duvara yaslanıp sırtıyor. "Çok zamanımı aldı."

Her bir eşyaya bakarak odada ilerliyorum. "Belli."

"Söyle bana, İç Mimar Naomi, sen nasıl dekore ederdin?"

"Şey, öncelikle perde asardım." Çıkma pencereye işaret ediyorum. "Tül perdeler. Duvarları soluk bir sarıya boyardım. Şimdiki halini kullanırdım. Birkaç resim asardım. Güzel çiçekler bulurdum ve çıkma pencereyi de minderlerle doldururdum ki her istediğimde orada rahatıma bakıp camdan dışarıyı izleyebileyim."

"Uzun iş gibi."

Ona göre, evet. Ama ben onunla yaşıyor olsaydım hepsini kendim yapardım ve yaparken de yüzümde kocaman bir gülümseme olurdu.

"Düşünüyorsun," diyor Lachlan.

Onu düzeltiyorum. "Hayal ediyorum."

"Aynı şey."

Mutfaka geçiyor. Mutfak dolaplarının açılıp kapandığını duyuyorum. "Burayı seveceğini biliyordum," diye sesleniyor.

Yanına gidiyorum. "Öyle mi?"

İki tabak alıp yiyeceklerle dolduruyor.

"Tabii ki," diyor dalgın dalgın. "Emlakçı bana evi gös-

terdiğinde çıkma pencereyi gördüm ve senin çocukken bundan bahsettiğini hatırladım.”

“Yani teknik olarak bu evin yarısı benim sayılır,” diye şaka yapıyorum.

Lachlan bana tabağını uzatıyor. Almaya çalışıyorum. Lachlan elinden bırakmıyor. Ben ona bakana kadar da bırakmayacak. Nihayet baktığımda gözlerindeki derin bakışı görüyorum.

“Yarısı mı senin? Hepsi senin.”

Sadece bakıyorum ona. Yalan söylemiyor.

“Hadi,” diyor Lachlan. “Oturma odasında yiyelim.”

Rahat bir sessizlik içinde oturup yemeğimizi yiyoruz.

“Oradan çıktığın için heyecanlı mısın?” diye soruyor.

“Hâlâ inanamıyorum,” diye itiraf ediyorum. “Yirmi dakikalık dinlenme araları yok. Ya da her saat başında kapına vuran bir hemşire yok. Odamın dışından gelen kesintisiz sesleri duymak zorunda değilim ve o berbat odada uymak zorunda da değilim. Ayrıca yemek çok, çok daha iyi.”

“Öyle mi?” diye soruyor küçük bir sırıtışla.

Başım la onaylıyorum. “Yanmış köfte ve yapış yapış peynirli makarnayı orada ne kadar iyi olabilirse öyle yapıyorlar.”

Lachlan yutkunuyor. “Herkes bir arada mı yemek yiyor?”

“Çoğunlukla. Yanlış bir şey yapmadıysan. O zaman odanda yiyorsun.”

Eğilmiş kaşlarının altında bakışları sertleşiyor. Fazla anlattığımı biliyorum. Fairfax’i düşünüyor. Ben de Fairfax’i düşünüyorum ama düşünmek istemiyorum. Onun evi benim için tepemde dikilen tüm karanlık şeylerden bir kaçıştı. Ve öyle kalmalıydı.

Sözlerimi geri alıp baştan başlamak istiyorum. Yemeğime bakıyorum, birdenbire iştahım kaçıyor. Ayağa kalkıp

tekrar mutfağa gidiyorum ve tabağımı tezgâha koyuyorum. Oturma odasına döndüğümde Lachlan kafası karışmış bir hâlde bana bakıyor. Ben de bir saniye kadar ona baktıktan sonra ışıkları söndürüyorum. Yavaşça büyük pencereye doğru yürüyüp kollarımı kavuşturuyor ve camdan dışarı bakıyorum.

Lachlan'ın evi bir tepenin üzerinde. Buradan şehrin titreyen parlak ışıklarını görebiliyorum. Evlerindeki insanları hayal ediyorum, rahat ve sakin. Bu bana huzur veriyor. Sonsuza dek burada kalma isteği veriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Tırnağımla cama vuruyorum. "Manzaraya bakıyorum."

"Işıkları kapatarak mı?"

"En iyi bu şekilde görünüyor."

Fairfax'te olsaydım önümdeki bu resmi göremeyecek, böyle hissetmeyecektim. Şu anda, istesem uzanıp seyrettiğim dünyaya dokunabilir ve tecrübe edebilirim.

Lachlan sandalyesini geriye kaydırıyor. Ayak seslerini duyuyorum ve çekmeceler açılıp kapanıyor.

Bir sürtme sesi geliyor.

Kalp atışlarımı hızlandıran tanıdık bir ses bu.

Saniyeler içinde oda kehribar rengi bir ışıkla aydınlanıyor. Başımı çevirip bakıyorum ve Lachlan'ın parmakları arasında bir kibrit tuttuğunu görüyorum. Çakmakla değil, basit bir kibrit kutusuyla yakılmış. Tıpkı havai fişekleri yakmak için kullandıklarımız gibi.

Yaramaz bir çocuk gibi bana sırtıyor. Gözleri alevden parlıyor. O gözlerde beni yüksek sesle yutkunduracak kadar çok ateş var.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ateşle oynuyorum." Elini sallıyor ve ateş sönüyor. "Ortamı aydınlatmaya çalışıyorum." Derin sesi yaklaşıyor

ve kalbim hızlanmaya başlıyor. “Kibritleri nasıl da söndürdün, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” diyorum yumuşak bir sesle.

Oturma odasına bakıyor ve karanlıkta tüm eşyaların gittiğini hayal ediyorum. Ahşap zemin çıkıyor ve yerine taze, yeşil çimenler geliyor. İki çocuk ortaya çıkıyor. Başları yerde, sırtları eğilmiş, bir araya toplanmışlar. Dudakları hızlı hızlı kıvıldıyor. Onları duyamıyorum. Lazım da değil. Sözleri zaten beynime kazınmış. Oğlan “Bir havai fişegim daha var”, derken kendimden geçerek izliyorum. “Göğü aydınlatmak ister misin?” Bir kibrit uzatıyor.

Kız başını sallayıp ona gülümsüyor. Yüreği gözlerinde parlıyor. Oğlan kıza kibriti veriyor. Kız alıyor.

Gözlerimi kapıyorum. Açtığımda, Lachlan’ın elinde yanan bir kibrit var. Oğlan ve kız gitti. Eşyalar yerlerine döndüler. O iki insan evrim geçirdi. O kız artık duygularını gösterebiliyor. Ve o oğlan ona hâlâ sırtıyor ama özelliği gözleri.

İçimde derine bir yere bir şey yerleşiyor. Her yanıma yayılıp kanımı uğuldatıyor, vücudumu uyuşturuyor. Lachlan ben pencereye dayanana kadar bana doğru gelmeye devam ediyor. Sırtımda soğuk cam, önümde ise beni ısıtan vücudu. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Tek kaşını kaldırıp ona dokunmamam için bana meydan okuyor. O, kibriti söndürmeden önce gördüğüm son şey bu.

Bunun ortamı canlandırmak için yapılmış küçük bir oyun olduğunu biliyorum ama şimdi odayı seksi bir gerginlik dolduruyor. Lachlan’ın işinin bitmediğini biliyorum ve biliyorum ki ben tamamen eriyene kadar da bitmeyecek.

Yanağı yanağıma değiyor. Kibritin pürüzlü bir yüze sürüldüğünü duyuyorum. Bacaklarıma dayalı ellerim yumruk halini alıyor. Tırnaklarım avuçlarıma batarak hilal şeklinde izler oluşturuyor.

Aramızdaki tek şey kibrit. Yüzünü aydınlatıyor. Dudakları şehvetli ve gözleri parlak. Kirli sakalı neredeyse altın gibi.

"Mükemmelsin," diyorum çok sessiz bir şekilde.

Lachlan başını eğip sırtıyor. "Hayır, değilim. Sadece ışıktan öyle görünüyor."

"Öylesin," diye ısrar ediyorum.

Elini boynuma sürüyor. Nabzım deliler gibi atıyor.

"Şu an nasıl görüldüğünü bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum.

Kibriti söndüreceğini sanmıştım ama söndürmüyor. Kibriti yüzüme yaklaştırıp yüz hatlarımda yavaşça gezdiriyor.

"Gözlerin parlak. Ateş onları âdeta menekşe rengine çeviriyor. Yanakların kırmızı. Ve sarı saçların altına benziyor," eli saçımda geziniyor, "omuzlarına dökülüyor. Ve ıslak dudakların hafifçe aralık." Bir parmağı dudağıma dokunuyor. "Bir santimetre daha yaklaşısam o alt dudağı emebilirim..." ve tam bunu yapacağını düşündüğüm anda oda kararıyor.

Elleri yüzümden çekiliyor. İkimiz de sessiziz. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıyoruz.

"Bu son kibritim," diyor seksi bir fısıltıyla. "Yakmamı ister misin?"

Nefesim titrek çıkıyor. "Evet."

Kibriti kibrit kutusuna yavaşça sürüyor. Kehribar rengi bir ışık yayılıyor. Lachlan alevi aramızda tutuyor. "Tut, Naomi."

Alev aşağı doğru, parmak uçlarıma doğru koşuyor. Hâlâ elinde tutup sabırla almamı bekliyor. Ateşin parmaklarına gelmesine izin verirdi. Benim için bu acıya katlanırdı.

Uzanırken elim titriyor. Kibriti tuttuğum anda Lachlan'ın göz kapakları yarıya iniyor.

"Şimdi bir nefes çek ve üfle," diyor.

Benden alevi söndürmemi istemiyor. Benden hayatımdaki acıyı, gözyaşlarını, yıkımı söndürmemi istiyor. Bunu ben de her şeyden çok istiyorum. O yüzden yüzümü aleve yaklaştırıyorum. Lachlan'ın gözlerine bakıp koca bir nefesle alevi söndürüyorum.

Oda kararıyor.

Kibrit yere düşüyor.

Ses odada yankılanıyor. Hiç kıpırdamadan durup hızlı hızlı nefes alıyorum. Oda kararmış olabilir ama ateş sönmeyi. Sadece bedenime transfer oldu. Damarlarımda dolaşıyor. Korkularımı boğuyor. Güvensizliklerimi. Hüznümü.

Kendimi ona iyice yaklaşıırken buluyorum.

Ve sonra dudakları dudaklarıma dokunuyor. Ağzı yavaşça hareket ediyor. Gözlerim kapanıyor. Lachlan ellerini nazikçe boynuma koyuyor. Dili dudaklarımda kayıyor. Dudaklarım aralanıyor. Başparmakları boğazıma sürtüyor.

Bu öpücük nazik ama sıkı.

Bu öpücük hissedilmek istiyor.

Bu öpücük asla geri alamayacağım kaybolan zamanıma bedel oluyor.

Biraz geri çekiliyor. Yüzünü göremiyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Sana dokunmama izin ver," diyor.

Benden istediği her şeyi yapardım. Ona evet diyorum ve ben daha konuşmayı bitirmeden uzanıp işaret parmağını kemerime takıyor. Vücutlarımız birbirine değene kadar beni kendine doğru çekiyor. Parmaklarının bileğime dolandığını hissediyorum. Avucum yukarı gelecek şekilde elimi açıp elini benimkiyle birleştirmesini bekliyorum ama

avucuma dokunan dudakları oluyor. Oradan bileğime, nabzımın attığı yere doğru hareket ediyor. Parmakları kolumdan yukarı çıkıp dirseklerimi kavıyor. Ellerimi boyuna götürüyor.

Dokunuşları altında kendime güvenim geliyor ve onu öpüyorum. Bunun benim görüp göreceğim en iyi terapi olduğunu bilerek onu öpüyorum.

Lachlan bizi odanın karşısına geçiriyor. Koridoru geçip bir kapıdan giriyoruz. Göz ucuyla büyük bir yatak görüyorum. Kenarına oturup gözlerimi gözlerine kaldırıyorum. Arkasına uzanıp gömleğini tutuyor ve çekip başının üzerinden çıkarıyor.

Anlık bir hareket olmasına rağmen ellerim yanlarımda uzanıp ona dokunmak için aniden kalkıyor. Şehvet içimde kaynıyor. Ona dikkatle bakarken parmaklarım çarşafa tutunuyor. İstedğim her şey tam önümde duruyor.

Pencereden gelen ışık tenine mavi bir ton veriyor. Kolumdan yukarı doğru çıkan damarlarını ve güçlü kaslarını aydınlatıyor. Karnının hatlarını ve kotunun altına doğru gözden kaybolan kashı Vyi seçebiliyorum. Beni kollarına sarsa gözden kaybolurdum.

"İstedğini yapabilirsin," diyor, sesi pek sakın değil. "Tamamen seninim."

Elim kendi başına hareket ediyormuş gibi uzanıyor. Göğsünün yanına dokunuyorum, sonra gözlerim aşağıya doğru kayıyor. Ona daha önce de böyle dokunmuştum ama hiç eskimiyor. Lachlan'a dokunduğumda her zaman yeni ve büyüleyici bir şeyler buluyorum.

Lachlan ani bir nefes çekiyor. Karnına doğru ilerliyorum. Teni geriliyor ve karın kasları beliriyor. Parmaklarım beli düşük kot pantolonuna kayarken kanım damarlarımda gürül gürül akıyor.

Cesaretim geliyor ve ileri eğiliyorum, dişlerim kotunun

üzerindeki tenine değiyor. Parmaklarımı kotunun düğmesini buluyor. Gözleri ateşli; her bir hareketimi izliyor. Kotunu aşağı indiriyorum, sonra da çamaşırını. Elimi aletin etrafına sarıyorum. Ona dokunduğumda tüm kontrolün bende olması heyecan verici. Gözleri kapanıyor. Dudaklarını aralanıyor.

Bir küfür mırıldanıyor ve elleri uzanıp başımın arkasını tutuyor.

"Naomi," diye inliyor. "Yavaşla."

"Ya yavaşlamak istemiyorsam?"

Her dokunuşun, öpüşün, ısırığın tadını çıkarmam gerektiğini biliyorum. Fairfax'e döndüğümde bu anıya tutunacağım. Ama yavaşlama seçeneğini çoktan geçmiş durumdayım, o şimdi uzak bir anı. Lachlan'ın tamamen bana ait olduğu son zamanın üzerinden çok uzun zaman geçti.

Benim, benim, benim, diye sayıklıyorum içimden.

Onu daha sıkı tutuyorum. Ani bir nefes çekiyor.

"Eğer durmazsan," diyor nefes nefese, "bu çok çabuk sona erecek."

Onu içimde istiyorum. Beni becermesini istiyorum. Nihai hedef bu. Onu bırakmamın tek nedeni bu.

Geriye yaslanıp gömleğimi çıkarıyorum. Yatağa düşüyor ve beklenti içinde duruyorum. Ama Lachlan bana dokunmuyor. Donup kalıyor, sadece gözleri beni baştan ayağa süzüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyorum.

Vücudum tamamen hareketsiz ama hâlâ onu tutup kendime çekmemek için kendime hâkim oluyorum.

"Düşünüyorum da," diyor yavaşça, üzerime eğilirken. Ona bakmak için başımı arkaya yatırmak zorunda kalıyorum, "seninle her şeyi yaparım... senin için... sana." Eğiliyor, göz göze geliyoruz. "Beni büyülediğini düşünüyorum."

Açık ağzımı öpüyor. O, pantolonumun fermuarını indirirken ben burnumdan nefes alıyorum. Sadece bir saniyeliğine ayrılıyor. Pantolonum çıkıyor. Onu çabucak iç çamaşırım takip ediyor. Geriye sadece sutyenim kalıyor. Küçük bir kumaş parçası. Lachlan'ın bakışları onun da çıkmasını istediğini anlatıyor. Açmak için kollarımı arkama uzatıyorum. Lachlan benden önce davranıyor. Dizleri üzerinde kalkıyor. Ona bakabilmek için başımı geriye yatırıyorum. Saniyeler içinde sutyenim açılıyor. Askıları yavaşça kollarımdan aşağı indirirken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Soğuk hava göğüslerime değiyor. Göğüs uçlarım sertleşiyor. Lachlan'ın beni süzmesini izlerken hafifçe gülümsüyorum. Yatağın diğer tarafına geçiyorum. Lachlan da beni takip ediyor. Başım yastığa değince Lachlan başını göğsüme gömüyor. Dudakları yavaşça göğüs çevremde bir daire çizdikten sonra göğüs ucumu kavıyor. Ellerim omuzlarını kavrayıp tırnaklarım tenine geçerken sırtım yataktan kalkıyor. Lachlan'layken böyle olduğunu unutmuşum. Vücudumun nasıl saniyeler içinde buzdan yangına geçebildiğini unutmuşum. Bana nasıl dokunacağını, nasıl öpeceğini, beni nasıl çıldırtacak şekilde tutacağını bildiğini unutmuşum.

Bir göğüsten diğerine geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Seni deli gibi özledim," diye inliyor tenime karşı. Kaybolacağımdan korkarmış gibi hâlâ bana dokunuyor. "Her şeyini özledim."

Dudakları göğüslerimden ayrılıp aşağı kayıyor.

Gözlerimi açık tutup onu izliyorum. Gözlerimi kapama isteği geliyor ama bunun için uyanık kalmak istiyorum. Her şeyi izlemek istiyorum.

Başı vücudumun daha da aşağısına kayıyor. Kalçaları tutan elleri belli belirsiz sıkılaşıyor.

Karnımda nefesini hissediyorum. Çarşafın üzerinde kıpır kıpırım. Dişleri kalçamın kıvrımına sürtünüyor. O noktada titriyorum. Lachlan durup başını kaldırıyor.

“Sana dokunmaya devam etmemi ister misin?” diye soruyor kısık bir gürlemeyle.

“Neden soruyorsun ki?” Nefes nefeseyim. “İstediğimi biliyorsun.”

“Sana dokunduğumda, bunun sadece benden geldiğini daima hatırlamanı istiyorum, başka kimseden değil.” Parmakları kalçamdan iç bacaklarıma doğru kayıyor. “Beni asla unutmamanı istiyorum.”

Eğiliyor, dudakları santimetreler uzakta ama kımıldamıyor. Daha başlamadı bile ama ben çoktan titriyorum.

Lachlan eğilip bacak aramdan öpüyor. Kendimi bana dokunmasına karşı hazırlamış olmama rağmen sırtım yataktan kalkıyor. Hareketsiz kalmak mümkün değil. Ağzı üzerimde gezinirken sürekli beni izliyor. Ama ben ona bakmayı sürdürüyemiyorum. Gözlerim kapanıyor ve başım geriye düşüyor.

Ellerim yumruk oluyor. Onu tutmak istiyorum. Mükemmel açıyı bulmak için kalçamı sağa sola oynatmak istiyorum ama beni hazırladığını biliyorum. Yukarı doğru çabuk bir hareketle dili içime giriyor. Nefesim kesiliyor. Vücudum kasılıyor. Mükemmel zamanda mükemmel noktaya vuruyor. Bana yaptığı şey neredeyse işkence. Bacaklarım çarşafta hareket edip duruyor. Bir bacağımdan dışarı doğru bükülüyor, diğeri omzunun etrafına dolanıyor. Ona daha da yaklaşmanın her yolunu bulurum ben.

Dilini aşağı yukarı sürterek beni tamamen çıldırtıyor. Mümkün olduğunca ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Bu kontrol edilemez his beni ele geçiriyor. Kanım damarlarımda gürül gürül akıyor, sanki tenimin altında hareket eden küçük ıgnerler gibi... ve kontrolümü kaybediyorum.

Lachlan'ın başını kavriyorum, parmaklarım saçına doluyor. Bir ritim bularak kalçalarımı hareket ettiriyorum. Bunun yarattığı sürtünmeyle bacaklarımı omuzlarının arkasından birleştiriyorum.

Elleri kalçalarımı kavriyor, parmakları daha sıkı tutuyor ve beni ağzına iyice bastırıyor.

Vücudumdaki her bir kas geriliyor. Her yanımla ürperiyor. Kalçalarım yukarı kalkıyor. Lachlan devam ediyor, dudakları ve dili benimde hızla hareket ediyorlar.

Vücudumun mutluluk içinde uyduğu harika bir an yaşıyorum. Adını haykırıyorum.

Vücudum yatağa düşüyor. Tamamen sersemlemiş hâlde tavana bakıyorum. Nefes nefese, sonuçta ortaya çıkan hissin tadını çıkarıyorum. Saf mutluluk. Ancak böyle tarif edilebilir.

Lachlan başını kaldırıp bana davetkâr bir gülümsemeyle bakıyor. Elleri kalçalarımın yukarı aşağı hareket ediyor. Baygın gözlerle onu izliyorum.

Oturup prezervatife uzanıyor. Dirseklerim üzerinde doğrulup prezervatifi takmasını izliyorum. Elleri çabuk. Bakışlarımız buluşuyor. Saçları ellerimden darmadağın. Gözleri açık ve şehvetle parlıyor. Göğsü inip kalkıyor. Vücudumu süzerken yüzünde o yaramaz sırıtış var.

Ne izin istiyor ne bekliyor. Dirseklerini başımın iki yanına koyuyor, dizleri dizlerime dokunuyor ve aniden içime giriyor.

"Tanrım, içerisi iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

Bu ilk birkaç saniye vücudum esniyor ve zar zor nefes alıyorum. Bu lezzetli bir acı. Eli boynuma nazikçe doluyor ve içime tamamen girdiğinde alnını alnıma koyuyor.

Kalçası bir yarım daire şeklinde hareket etmeye başlıyor. Tüm süre boyunca bakışlarını gözlerimden ayırmıyor.

Daha ileri itiyor. Bacaklarım kalkıyor. Onu daha da sıkı

rak iyice kendime doğru çekerken bacaklarımın üst kısmı kaburgalarına değiyor. Gözlerim neredeyse geri kayıyor.

“Şu anda seninle olan kim?” diye soruyor.

“Sensin,” diyorum nefes nefese.

“Güzel. Bunu unutma,” diyor kısık sesle ve yer değiştiriyoruz. O benim altımda, ben de onun üstündeyim. Avuçlarım sert göğsünün üzerinde.

“Şimdi kontrol kimde?”

Vücutlarımıza bakıyorum.

“Bende.”

“Evet, sende.” Elleri kalçalarımı kavrayıp sıkıca tutuyor. “Beni istediğin yere getirdin.”

Sözleri heyecan verici ve vücuduma hızlı bir şehvet dalgası yayıyor.

Önce yavaşça hareket ederek yüzünü izliyorum. Tıpkı onun beni izlediği gibi.

Parmakları tenime batıyor. Ama hareket etmiyor. Kontrolü tamamen bana bırakıyor.

Kendimi aletin etrafında sıkıyorum, inliyor.

Daha hızlı hareket etmeye başlıyorum ve kaslarım da ağrımaya başlıyor. Nabzım tenimde titreşiyor âdeta.

Büyük eli boynumdan başımın arkasına geliyor ve beni yüzüne doğru eğiyor. Kalçalarını deli gibi ittiriyor.

Yatak gıcırıyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz.

Tenimiz terle kaplanıyor.

Çarşaf altımızda hışırıyor.

Tüm bu sesler güçlü çıkıyor, ta ki Lachlan son bir kez ittirip adımı haykırana kadar.

“Naomi!”

İsmimi söyleyiş şeklini her zaman hatırlayacağım. Sesi öyle saftı ki. Duyguları açığa vurulmuş ve tüm dünyanın gözleri önüne serilmişti. Bu adam, tüm acımı alıp, toplayıp

kendi acısıymış gibi omuzlayacak bir adam.

Üzerine yığılıyorum. Alnımı omzuna bırakıyorum. Göğsü inip kalkıyor. Kalp atışlarımız yavaşlayana kadar o şekilde kalıyoruz.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Dilim tutuluyor. Üstünden kalkıyorum. Lachlan koluyla gözlerini kapatmış bir şekilde yatıyor ama ben kalkınca kolunu çekip hızla gözlerini kırıştırıyor.

Prezervatifi çıkarıp kenara atıyor ve bana uzanıyor. "Gel buraya," diye gürlüyor.

Sesinin bağırmaktan çatallanan derin tınısını seviyorum. Dudaklarım aralanıp tembel, tatmin olmuş bir gülümseme belirliyor. Kollarını etrafıma dolayıp beni üstünde sıkıca tutuyor.

Seks.

Aşk.

Düzüşme.

Ne dersiniz deyin ama hepsi de aynı. Her biri asla geri alamayacağınız kendinizden bir parçayı vermenizi gerektiriyor.

Ama doğru kişiyle, her şey mükemmel bir şekilde diziliyor. Dünya ekseninde dönmeyi bırakıyor, zaman yavaşlıyor ve fark ediyorsunuz ki kendinizden bir parçayı kaybederken aynı zamanda karşılığında bir şey de elde ediyorsunuz. O kişinin size verdiği şey size tam uyuyor.

İşte ben Lachlan'la her zaman böyle hissedeceğim.

Bana sarılıyor ve ben güvende olduğumu biliyorum.

ATEŞ

BİR YIL ÖNCE

Aşkın bir hastalık olduğuna karar verdim.

Ama ilk başta değil.

Başta leziz bir şey. Tıpkı bir tatlı gibi. İlk ısırık gibisi yok. Ve tadını çıkarta çıkarta yemiyorsunuz, aç kurt gibi saldırıyorsunuz. Bunun başınıza gelen en iyi şey olabileceğini biliyorsunuz ve bu yüzden tadına bakıp, yiyip duruyorsunuz. Açgözlülüğünüz mantığınızı gölgeliyor ve çok ileri gittiğinizi fark ettiğiniz zaman artık çok geç oluyor. Aşk gidiyor ve size kalan acıdan başka bir şey değil.

Madem bunları biliyordum, neden kendimi bu acıya bulaştırıyordum?

Yürürken dallar ayağımın altında kırıldı. Ay çıkmış, sıcağı kovalıyordu. Uzakta ağustosböceklerinin sesini duyabiliyordum. Seslerin ya da anın huzurunun keyfine varmak için durmadım. Kendime çok kızgındım. Düne gece Lachlan'ın telefonunu cevapladığım için kızgındım. Onunla burada buluşmayı kabul ettiğim için kızgındım.

Bugün uçakla dönüp bir hafta kalacağını söylemişti. Bir zamanlar, Lachlan'ın eve gelişi benim bütün bir yılı iyi geçirmemi sağlardı. Ama o öpücükten sonra her şey değişti.

Her şeyin aynı kalacağını sanmıştım ama yanlışmışım. On sekizime girdiğim yaz onu bekledim de bekledim ama eve hiç gelmedi. Stajyerliği yüzünden yazın meşgul olduğunu söylemişti ve bunu o umursamaz ses tonuyla söylemişti. Sanki hep McLean'de kalıp onu bekleyeceğimi biliyormuş gibi. Ama onu suçlayabilir miydim?

Geçmişin bize bir şeyler gösterdiği varsa, o da benim hep burada dikilip onu beklediğimdi. Ama tüm bunların hepsi değişmek üzereydi. Belki buradan ayrılacağımı biliyordu. Belki onu eve getiren buydu.

Hâlâ bana e-mail gönderiyor ve her gün arıyordu. Teknik olarak, onun hakkında öncekinden çok daha fazla şey biliyordum. Ama onunla yüz yüze görüşmek istiyordum. Fiziksel varlığına da en az sözleri kadar ihtiyacım vardı.

Ayak sesleri duyup döndüm. Lachlan buraya doğru geliyordu. Gözleri yerdeydi ve elleriyle ağaç dallarını önünden çekiyordu. Nihayet başını kaldırdı ve olduğu yerde kaldı.

Birbirimize baktık.

Üzerinde kot pantolon ve karın kısmına bol, omuzlarına ise dar gelen gri bir tişört vardı.

O yaklaşırken avuçlarımı şortuma sildim. Kalbim göğsümde âdeta davul çalıyordu. Güneş saçını altın bir kahverengine boyuyordu. Saçı normalden uzundu, alnına dökülüyordu. Yanaklarında ve çenesinde kirli sakal vardı. Ve beni delirten o gözlerde şakacılıktan çok ciddiyet vardı.

Onunla her zaman yaptığım gibi formaliteleri geçtim. "Yeni mi geldin?"

Başını sallayıp bir adım ileri attı. "Bir saat önce indim."

Etrafıma bakındım. "Yolculuk nasıldı?"

Bana dikkatle bakıp bir adım daha attı. "Sıkıcıydı. Birkaç evrak işini halletmeyi planlamıştım ama yanımda otu-

ran adam sürekli benimle konuşup durdu," dedi sohbet havasında.

Sırttım. Tam şimdi tüm hikâyeyi soruyor olmam lazımdı. Ama şimdi içimden atmam gereken çok fazla şey vardı.

"Çok bekledin mi?" diye sordu.

Bir palamudu sağa sola tekmeleyerek yavaşça dolaştım. "Buraya geleli çok olmadı."

"Güzel. Ben — "

Burada dikilip her şey eskisi gibiymiş gibi davranmak istemiyordum. Durup hızla ona döndüm.

"Buradan gidiyorum Lach," dedim aceleyle.

Çıt çıkmadı. Sanki sözlerim etrafımızdaki havayı emmişti.

Lachlan hiç kımıldamadan durdu. "Ne?"

"Millikin Üniversitesi'ne kabul edildim." Gülümsedim, ama Lachlan bana gülümsemedi. "Illinois'nin merkezinde özel bir üniversite. Ben- ben hep oraya başvurmak istemiş-tim ve nihayet o cesareti bulabildim."

Bir şey demesini bekledim ama demedi. Ellerini ceplerine sokup topukları üstünde geriye doğru sallandı. Gözleri arkamdaki ağaçları dikilip kaldı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu nihayet.

Onu dikkatle izledim. "Birkaç hafta sonra."

Bana baktı ve ben gözlerindeki hüznü gördüm. "Bu harika."

"Öyle mi?"

Lachlan başını salladı.

İleri çıktım. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Senin adına sevindim Naomi." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmadı.

"Sevindin mi?"

"Tabii ki." Kollarını kavuşturup patikaya baktı.

Elimi koluna koydum. "Bana her zaman hayal kurmamı

ve McLean'in dışında bir şeyler istememi söyledin. Ben de öyle yaptım. Ve şimdi buradan gidiyorum ve sen... "

Çenesini kaldırdı. Gözümün içine baktı. "Ben ne?"

"Kızgın görünüyorsun," dedim çok sessizce.

"Ben... hayal kırıklığına uğradım. Tam ben eve temelli döndüğümde sen gidiyorsun."

Eğer bu benim başıma geliyor olmasaydı ironiye gülerdim ama tek yapabildiğim dünyanın bize karşı olduğunu bilmenin acısıyla nefes almaktı. Muhtemelen hiçbir zaman birlikte olmamız için mükemmel bir fırsatımız olmayacak diye aklımdan geçirdim.

"Bir gün buradan çekip gideceğini biliyordum. Sadece bunun şimdi olmasını beklemiyordum."

O buraya gelmeden önce ona ne kadar kızgın olduğumu gösterme niyetindeydim. Ona bağırmayı planlamıştım. Peki, şimdi nereye gitmişti bu kızgınlık?

"Ben hep buradaydım. Seni eve gelmekten alıkoyan neydi?"

"On yedi yaşındaydım!"

"Yani?"

Başını yana eğdi. "Sen daha bir — "

Geri çekildim. "Yemin ederim ki *çocuk* dersin kafayı yiyeceğim!" diye bağırdım. "Uzun zamandır yılların aramıza girdiğini biliyorsun. Yaş farkı artık o kadar büyük değil. Bunu geçen sene biliyordun ve birkaç sene önce beni öptüğünde de biliyordun!"

Omuzları savunmaya geçer gibi dikleşti. Dudaklarını sıkı. Sözlerimi inkâr etmeyi çok istiyordu. Bağırıp gerçeği özgür bırakmak yerine bir adım geri attı, sonra bir adım daha.

"Burada durup seninle kavgaya girmeyeceğim," dedi nihayet.

"Yani gidecek misin?" dedim o geri çekilirken.

"Gitmek bundan daha iyi!" diye bağırdı omzu üzerinden.

"Uzun bir zaman önce sana seni sevdiğimi söyledim. Hâlâ da seviyorum."

Durup arkasını döndü. Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Bana kızdığın için mi gidiyorsun, yoksa hissettiklerin seni korkuttuğu için mi?" diye sordum.

Elleri belindeydi ve çenesi yukarıdaydı. Gözleri ben hariç her şeyin üstünde gezindi. "Naomi..."

"Evet?" diye üsteledim.

Orada ellerim yanlarımda sıkılmış bir hâlde sorumu cevaplamasını bekledim. Ona gerçeği uzun zaman önce söylemiştim. Ben de aynısını hak ediyordum. Nihayet gözlerimin içine baktığında bunu hak etmiştim.

Saniyeler geçti. Bana yıllar gibi geldi. Ve sonra ela gözleri benimkine kilitlendi.

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

Lachlan tek kelime etmiyordu. Kalbim göğsümde korkuyla çarpıyordu.

Bir adım ileri attı. Yıllardır beklediğim bir adım. Aramızdaki mesafeyi geçti ve bana ulaştığında yüzümü iki eliyle tuttu. Dudakları dudaklarıma dokundu.

O garip öpücüğü biliyor musunuz? Hani tüm acınızı, korkunuzu, güvensizliklerinizi ve mutsuzluğunuzu alıp saniyeler içinde yok edeni? Sizi hayata geri döndüren öpücüğü?

İşte bu o öpücüktü.

Parmak uçlarımda durdum. Bir elimle tişörtünden tutup diğer elimi boynuna doladım.

Omuzlarım ağaca değene kadar beni geriletti. Etrafımızdaki dünyayı unuttuverdim. Her şey duraklatılmıştı ve sadece ikimiz kalmıştık.

Ellerimiz hızlı, sabırsız hareketlerle aynı anda birbirimizin giysilerine uzandı. Elbisemin düğmelerini beceriksizce açtı. Aşağıya doğru ilerledi, elbisem gevşemeye başladı. Son düğmeyi açarken parmağı karnıma sürttü. Elbisem açılarak soluk pembe sutyenimi ortaya çıkardı. Sinirlerim kıpır kıpırdı. Bana dokunmasını istiyordum ama tişörtünü eteğinden kapma fırsatını kaçırmadım. Kolları kalktı. Yukarıya doğru ve başının üzerinden tişörtü çıktı.

Birbirimize uzanmadık. Öylece dikilip birbirimizi izledik. Bu an için yıllarca beklemiştim ve işte nihayet o an gelmişti. Gözlerim vücudunda gezindi. Göğsünün pürüzsüz teni. Aldığı her nefesle karın kasları sıkılaşıyordu. Kalçasının üstünde V şeklini alıp aklımı başımdan alan kasa bakarken ellerim yumruk oldu.

Göğüslerimin arasındaki kopçaya uzanırken ellerim titriyordu. Açıldı ve sutyenim ikiye ayrılıp yanlarımdan sarktı.

Bana bakmaya vakti olsun istediğimden yerimde kaldım. Tıpkı benim ona baktığım gibi.

Ona baktım ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bakışları derinden de öteydi. Neredeyse gözü dönmüş gibiydi ve bu gösteriyordu ki belki de bunun olmasını bekleyen tek kişi ben değildim.

Lachlan bir küfür edip üstüme geldi. Bu ten tene dokunuş nefesimi kesti. Dudakları dudaklarımda üzerinde hareket etti. Parmaklarım pazılarına batarken başımı yana eğdim.

Elleri tenimde gezindi, dudakları da peşinden. Sıcak nefesini göğsümde hissettim, dili göğüs ucuma vuruyordu.

“Devam et,” diye teşvik ettim.

Vücudumda hiç bu kadar ısı hissetmemiştim. Sanki alev alev yanmama saniyeler kalmıştı. Durmasını istemiyordum.

Bir elini saçma doladı. Diğer eliyle elbisemi tutup belimin etrafında topladı ve sonra kalçamı avuçladı. Beni kendisine bastırdı ve ne kadar sertleştiğini hissettim.

Burnumdan nefes alarak gergin karın kaslarına dokundum.

Lachlan dişleri arasından tısladı. Ben pantolonunun düğmelerini açarken alnını alnıma koydu. Başparmaklarım çamaşırının içine girdi. Ellerim titriyordu ve nefes nefese kalmaya başlamıştım. Onu görmeye ve hissetmeye hazırdım.

O an Lachlan başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi aniden geri çekildi.

Pantolonu her an belinden düşmeye hazır bir şekilde nefes nefese orada durdu. Benim de daha iyi görünmediğimi biliyordum. Saçım onun ellerinden darmadağın olmuş ve dudaklarım da öpüşmekten morarmıştı. Tek elimle elbisemi düşmesin diye tutuyordum.

“Bunu burada yapmayacağım.” Sesi çiğdi.

“Neden?” diye sordum.

Gözleri hâlâ ateşliydi ama beni süzerken yumuşadı. “Sen Naomi’sin,” dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Nerede yaptığımız umrumda değil.” Bunu gerçekten söyledim.

Yerde, yatakta ya da hatta bir ağaca yaslanarak. Nerede olduğu fark etmiyordu; sadece ona ve kollarımı ona sarmaya ihtiyacım vardı. Aşkta başa sarmıştım. Acıya karşı bihaber ve tamamen aç olduğum yere.

“Bana şimdi burada dokun,” diye fısıldayıp elbisemi bıraktım. Elbise kollarımdan aşağı kaydı. Göğüs uçlarım sertleşti. Tüylerim diken diken oldu.

Ağzı açıldı ama tek bir ses çıkmadı.

Ben daha son kelimeyi bitirmeden bana geri geldi. Elleyle kalçamın altından tutup beni yukarı kaldırdı.

“Kendini bana dola,” dedi.

Bacaklarımı istekle etrafına doladım.

“Ama iç çamaşırım,” diye protesto ettim.

Aşağı indirmek niyetiyle çamaşırımın belinden tuttum. Ama o benden önce davrandı. Kumaş yırtılıp yere düştü. Arka cebinden cüzdanına uzanıp kare şeklinde bir folyo paket çıkarırken nefes nefese onu izledim. Cüzdan çimenlere düştü. Çamaşırını indirdi. Dimdikti, kalçamdan santimetreler uzakta. Bedenim titreye titreye izledim. Prezervatifi taktı.

Yavaş hareket ediyordu ve yemin ederim ona iyice bir bakayım diye bunu bilerek yapıyordu. Aletini kavramak istedim, teni öyle yumuşak görünüyordu ki. Uzandım. Lachlan bileğimden nazıkçe tutarak elimi yakalayıp durdurdu. Dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bana baktı.

Kalçalarımı kaldırdım. Aleti üst bacağıma sürttü.

O hınzır gülümseme kayboldu.

Kendisini yavaşça içime itti. Her bir santimini hissettirerek. Dudaklarım aralandı. Gözkapaklarım düşüp kapandı. Bu his harikaydı.

Hareket etmesini bekledim ama o durdu. Eliyle çenemi kavrayıp beni yüzüne bakmaya zorladı. Ve beni izlemek istediğini fark ettim. Benim içimde ilk kez hareket ederken vereceğim tepkiyi izlemek istiyordu.

“Hareket et,” dedim nefes nefese. “Hareket etmek zorundasın.”

Beni yalvartacak sandım. Ve dürüst olmak gerekirse, yalvarırdım. Lachlan bana neredeyse her şeyi yaptırabilirdi.

“Lachlan,” dedim nefes nefese. “Hareket et.”

Nihayet bana istediğimi verdi. Rahatlama hissettim ama sadece bir saniyeliğine. Daha hızlı bir şekilce içime girip çıkmaya başladı. Tam ben onun ritmine ayak uydu-

racağım zaman kalçasını hareket ettiriyor ve benim aklım gidiyordu.

Beni dudaklarımdan sertçe öptü. Niyet, bunun tatlı bir öpücük olması değildi, beni sonsuza dek damgalayacak bir öpücük olmasıydı.

Ben onundum.

Ağacın kabuğu tenime battı, acısıyla sırtımı büküp bacaklarımı daha sıkı sardım.

Başımı çevirdim. Çimenlerin üzerinde gölgemizi gördüm. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Bu gölgelerin bize ait olmasını kabullenmem imkânsızdı. Adamın elleri kızın başının üstünden, destek için ağaca dayanmıştı. Kızın içine girip çıkarken dizleri hafifçe bükülüyordu. Bir ritim tutturdular. Kızın başı geriye yattı ve kendisini sanki ikinci bir deri gibi adamın etrafına sıkıca sardı. Eli önce boynuna dolanıp sonra geniş omuzlarına oradan da sırtına kaydı. Parmakları adamın tenine battı ve adam geri çekildiğinde kız parmaklarını sırtında iz bırakacağını bilerek teninde sürükledi. Vücutları birbirinden hiç ayrılmadı.

Havaya ter kokusu yayıldı. Bu onları durdurmadı. Onları hiçbir şey durduramazdı. Bu his kaybolmadığı sürece devam edip birbirlerinde dokunacak yeni yerler bulacaklardı. “Tanrım, seni seviyorum,” dedi adam kısık bir sesle.

Kelimeleri tenimi delip geçti, damarlarımdan akarak doğrudan kalbime ulaştı.

Tenim tatlı tatlı ürpermeye başladı, ta ki canlı hissedene kadar. Gözlerimde yaşlar birikti. *Kal, kal, kal,* diye içimden deli gibi sayıkladım. Bu hissin beni terk etmesini istemiyordum. Hızımı ayarlamaya çalıştım ama nafileydi. O noktayı çoktan geçmiştim. Kaslarım gerildi, gözlerim birden açıldı ve üzerimde, gökyüzü gri bir sisle kapandı. Vücudum inanılmaz, neredeyse ağırlıksız hissediyordu.

Hisler azalmaya başladı, kemiklerim yokmuş gibi hissettim.

Başım omzuna düştü ve Lachlan içimde deli gibi hareket ederken ben sıkıca tutundum. Topukları yerden kalktı ve bir saniyeliğine bedenini sabit tuttu. Başı geriye yatmıştı, çenesini ve boynunu görüyordum. Vücudu titrerken anlamsız bir şeyler bağırdı. Hafifçe gülümseyip omzunu öptüm.

Kalbinin şiddetle attığını hissettim.

Baş omzuma düştü. Baş tenimdeyken tekrar, "Tanrım, seni seviyorum," dediğini duydum. Parmaklarımı saçına doladım.

Beni tuttu, çünkü kımıldayamıyordum. Bacaklarım ve kollarım hâlâ onun etrafında sarkıyordu. Kendimi bir bez bebek gibi hissettim.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlayınca beni nihayet bıraktı. Ayaklarım yere değdi. Birkaç adım öteye tökezledim, sanki yürümeyi unutmuştum.

Üstümü başımı düzelttim ve tüm bu süre boyunca Lachlan hiç kıpırdamadan durdu. Baş ağaca yaslı, göğsü inip kalkıyordu.

Son düğmeyi de ilikleyip yutkundum. "Lütfen bana pişman olduğunu söyleme," dedim tereddütle.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. Kendisini toparladı ve prezervatifi çıkarıp attıktan sonra pantolonunu düğmeledi. Nihayet yerdeki cüzdanını gördü. Oraya nasıl gittiğini hiç anlayamamış gibi kaşlarını çatı.

"Muhtemelen olmalıyım, değil mi? Ama olamıyorum." Sarmaş dolaş olduğumuz yere işaret etti. "Buna asla pişman olmayacağım."

"O zaman neden öyleymiş gibi görünüyorsun?"

Tişörtünü kapıp hızlı, öfkeli hareketlerle üstüne geçirdi. Şok içinde bana baktı.

"Benim işim bitmedi!" diye patladı.

Gözlerim kocaman açılarak olduğum yerde kaldım.

"Sen buradan gidiyorsun ve ben seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Ama bu gece bana bir şey gösterdiyse, o da seni sevdiğim ve seni asla içimden atamayacağımıdır."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey demedim. Söylediklerinden dolayı hâlâ sersem gibiydim. Lachlan'dan seni seviyorum sözlerini duymak asla eskimeyecekti. Bu iki kelime bedenimde şok etkisi yarattı.

Tatsızca güldü. "Seni bırakmak istemiyorum."

Beni bırakmasını istemiyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca yanında kalmak istiyordum. Ama ona hislerimi söylemedim. Kafamın içindeki o küçük ses bana fısıldayarak, ona ne istediğimi söylediğim anda bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyledi bana.

Yanına gidip kollarımı beline doladım ve başımı kaldırıp ona baktım. Eğildi, dudakları dudaklarımda yavaşça hareket etti. Söylemediğim her şeyi o öpücüğe kattım. Lachlan karşılığında bana öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildim.

Önce ben geri çekildim.

"Geri dönmeliyiz," dedim pişmanlıkla.

Elimi uzattım. Tuttu, elim elinin içinde kayboldu. Her zaman uzun adımlarına yetişmek zorunda kalırdım ama bu gece yavaş yürüdü. Çimenler ayaklarımızın altında hışırdadı.

"Gerginim," dedim.

"McLean'den ayrılmak konusunda mı?"

"Senden ayrılmak konusunda. McLean'den. Bildiğim her şeyden," diye itiraf ettim.

Elimi sıktı. "Endişelenme, iyi olacaksın."

"Bu kadar gergin olmak normal mi, bilmiyorum."

“Yeni bir sayfa açıyorsun, tabii ki normal.”

Ona beni ziyarete gelip gelmeyeceğini sormak istedim.

Onsuz kalmaktan korkuyordum. O McLean’den uzakta olduğu zamanlarda bile, hâlâ ağaç evin ve anılarımızın rahatlığına sığınıyordum. Ben gidersem, anıların da geride kalacağından korkuyordum.

Onun evi göründü. Işıklar açıldı ve içeride hareket eden gölgeler görüyordum. Elini daha da sıktım. Gitmesine hazır değildim. “Annenleri gördün mü?”

“Sadece bir saniyeliğine. Çantalarımı bırakıp sana geldim.”

Gülümsedim. İlk önceliği bendim.

Uzun meşe ağacına vardık. İkimiz de ağaç eve baktık. Yıllar boyunca Lachlan’ın babası çürüyen tahtaları yenileriyle değiştirmişti ama yılların verdiği zarar kendini göstermeye başlıyordu.

Bu gece bir şeylerin sonuna geldiğini hissediyordum. Çocukluğumun sayfalarını kapatıyormuşum gibiydi. Artık gece geç saatlere kadar ağaç evde oturup yüreğimdeki leri Lachlan’a dökmek yoktu.

Rüzgâr hızlandı. Gözlerimdeki yaşlar için onu suçladım.

“Lachlan?” dedi annesi.

Lachlan bana bir bakış attı. Bu gecenin bitmesini istemi-yorduk ve kesinlikle bir başkasının da bizi bölmelerini istemi-yorduk.

Lachlan elimi bıraktı. “Burada dur,” dedi verandaya gitmeden önce. Ben bir kaçak gibi meşe ağacının arkasında durdum. Başımı uzatıp Lachlan ve Magy’yi izledim.

“Anne,” diye selamladı.

İkisi sarıldılar. Annesi onu yanağından öptükten sonra ona bakmak için geri çekildi.

Magy Halstead’in oğlunu böyle sevmesi hoşuma gidi-

yordu. Sevgisi gözlerinden ve onunla konuşma şeklinden okunuyordu. Lachlan'ın ancak omuzlarına kadar gelen ufak tefek bir kadındı. Ama ufak olmasına rağmen gözü pekti. Kimse karşısında duramazdı.

Onu her gördüğümde merhabalaşırdı ama bana öyle dikkatli bakardı ki sanki gerçekten içimdekileri görebiliyormuş gibi.

Bu beni her zaman korkuturdu.

"Baban uçağının saatler önce indiğini söyledi," dedi Magy. "Neredeydin?"

"Naomi'yleydin."

Magy hiçbir şey demedi. Onaylamadığını belli eden bir ifadeyle dudaklarını sıktığını gördüm. "O nasıl?" diye sordu gergince.

"İyi." Lachlan kollarını kavuşturup korkuluğa yaslandı. "Yakında üniversite için buradan ayrılacak."

"Harika," diye mırıldandı.

Magy için harikadır, belki.

"Tabii," dedi Lachlan. "Onunla gerçekten gurur duyuyorum."

İkisi de sessizleşti. Magy boşluğa baktıktan sonra oğluna doğru yürüyüp onun hareketlerini taklit etti.

"Naomi'nin nasıl hep ağaç eve çıkıp buradan uzaklaşmakla ilgili hikâyeler uydurduğunu hatırlıyorum."

Lachlan omzu üzerinden annesine baktı. "Sen hepsini duydun mu?"

"Tabii ki. Yatak odamın camı yazın açık oluyordu. İkini de hep duydum."

Lachlan sırıttı. Kafamı ağaca vurup utanç içinde yüzümü buruşturdum.

"McLean'den çıkmayı başaracağını sanmıyor muydun?"

"Şüphelerim vardı," dedi dürüstçe.

Lachlan'ın omuzlarının gerildiğini gördüm.

"Neden?" dedi.

"Lachlan... " diye iç çekti annesi. "Senden o kadar uzak kalabilir mi, bilmiyorum. Seni gördüğü anda sana vuruldu ve bu zamanla aşka ve bazen beni düşündüren bir tür bağılılığa dönüştü."

Lachlan duruşunu dikleştirdi. Başı belli belirsiz benden yana eğildi. "Öyle mi?"

"Evet." Magy oğluna dikkatle baktı. "Ve sanırım zamanla bir şekilde sana ulaşmayı başardı." Uzanıp eliyle Lachlan'ın göğsüne, tam kalbinin olduğu yere hafifçe vurdu. "Hâlâ bir parçan onda."

Lachlan ne yalanladı ne de bahaneler uydurdu. Annesine dönüp derin ve sağlam bir ses tonuyla, "Onu seviyorum," dedi.

Annesi ne karşı çıktı ne de Lachlan'ı haksız çıkarmaya çalıştı. Onun yerine başını aşağı yukarı sallayıp düşünce içinde dudaklarını büzdü.

"Tarif et bana," dedi aniden. "Ona olan aşkını tarif et."

"Anne... " dedi Lachlan. Magy kılını bile kıpırdatmadı. Orada dikilip oğlunun cevap vermesini bekledi. "Benden tarif etmemi istediğin şeyi... edemem ki. Bu benden taze suyu tarif etmemi istemek gibi. Yaşamak için suya ihtiyacım var. Yaşamak için ona ihtiyacım var."

Magy derin bir nefes çekti. "Naomi'yi severim," dedi sakince.

Gülesim geldi. Lachlan bile annesine şüpheyle bakıyordu.

"Severim," diye ısrar etti. "Ama bunun onu sevmekle ilgisi yok. Bu, sana olan ihtiyacının hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar yoğun ve güçlü bir seviyede olmasıyla ilgili. Sanıyorum ki sen onunla olmak için kendinden ne kadar çok vermek zorunda kalacağını fark edemiyorsun."

“Bunu neden söylüyorsun?”

Magy sustu. Kollarını kavuşturup korkuluğa yaslandı. “Birini gerçekten sevdiğin zaman... bu ömür boyudur. Bu üç harfli kelimeyi kullanmak başlangıçta, her şeyin basit ve mükemmel olduğu o dönemde kolaydır. Eğer Naomi seni düşündüğüm gibi seviyorsa, o zaman ne olursa olsun yanında olman gerek. Onun mutluluğu, korkusu, acısı, hatta düşünceleri bile senin olur ve böyle kalması için de gereken her şeyi yapman gerekir.”

Magy Halstead’in ağzından çıkan bu sözler karşısında tamamen şoke olup gözlerim kocaman açıldı.

“Kaçmayacağım,” diye söz verdi Lachlan.

“Güzel.” Sonrasında ekledi, “Onu hayal kırıklığına uğratma.”

“Uğratmam.”

Lachlan’ı kucaklarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Eve dönmen çok güzel, tatlım.” Dönüp gitmeden önce Lachlan’ın omzu üzerinden doğrudan bana baktı.

Adımı seslenmesini bekleyerek öylece dikildim. Ama o dönüp içeri girdi.

Kapı kapandı.

Lachlan âdeta taştan oyulmamış gibi donmuştu. Saklandığım yerden çıkıp yanına gittim. Gözlerinde dalgın bir bakışla tarlalara doğru bakıyordu. Yanında durup başımı koluna yasladım.

“Duyduğunu biliyorum,” dedi.

“Her bir kelimesini.”

Bana pişmanlıkla baktı. “Annem, o sadece— ”

“Annelik yapıyordu,” diye cümlesini tamamladım. “Söylediği her şeyde haklıydı.”

Düşünceli düşünceli bana bakıp çok sessiz bir şekilde, “Seni seviyorum,” dedi.

Hafifçe gülümsedim. “Ben de seni seviyorum... ama aşk

her şeyi çözümüyor. Peki bundan sonra ne yapacağız?”

Lachlan gözlerini kapatıp burnunun üstünü ovuşturdu. “Senden McLean’de kalmanı isteyemem. Buradan uzaklaşıp üniversite deneyimini yaşamayı hak ediyorsun...” Sözlerinin asılı kalmasına izin verdi. Ve ben sonraki söyleyeceklerinin kalbimi parçalamayacağını umdum.

“Yani sen üniversiteye gidiyorsun, ben de burada bekleyeceğim.”

“McLean’de mi?”

Lachlan başını salladı. “Stajyerlikten sonra Pittsburgh’da sadece bir yıl kalacaktım. O yıl da neredeyse bitiyor, sonrasında eve döneceğim.”

İlk kısmı biliyordum. Ama McLean’le ilgili kısmı bilmiyordum. İroniye güldüm. Dünya ikimize acımasız bir şaka yapıyordu. Tam buna – bize – bir şans vermeye karar verdiğimizde, birimiz gitmek zorunda kalıyordu.

Kahkaham geçti ve yüreğim ağrıdı. Yüzümde yılgın bir ifadeyle ona baktım. Kollarını açtı ve ben istekle koynuna yürüdüm.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı kulağıma, “burada olacağım.”

KÜLLER

Pazar günü gece geç saatlerde, Lachlan beni Fairfax'e geri bırakıyor. Tam ön kapıların dışında, arabasında oturuyoruz. İçeri girmek istemeyerek bakışlarımı ellerime indiriyorum.

Bu hafta sonu tazeleyiciydi, hiç soluyamayacağımı düşündüğüm temiz bir havayı solumaktı benim için. Çok çabuk bitiyordu. Lachlan beni hafta sonu için daha birkaç dakika önce almış gibiydi.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye mırıldanıyor Lachlan.

Ellerim titriyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve elimden geldiğince ağlamamaya çalışıyorum.

"Bu senin için güzeldi, değil mi?" Lachlan koltuğunda dönüyor ve bu onun kokusunun bana ulaşmasına neden oluyor. Kararlılığım bozuluyor. Bir damla gözyaşı yanığımdan aşağı süzülüyor. "Biraz uzaklaşmak güzel miydi?" diyor.

"Her saniyesini sevdim," diye fısıldıyorum kesik kesik.

"Ben de." Lachlan bana doğru eğiliyor, uzanıp elimi tutuyor. "Oraya dönüp iyileşmene ihtiyacım var. Tam şu anda sen arabadayken uzaklara sürmeyi ne kadar çok istediğimi hiç bilemezsin. Dün gece nereye gidebileceği-

mizi düşündüm. Belki Maine'e kadar gidebiliriz. Ya da Florida'ya?" Gülümsüyor. "Ama asla düşüncemi noktalamadım. Şu an seni uzaklara götürmek için lanet olası bencil biri olmam gerekirdi. Bunu başarabileceğini biliyorum. Tamam?"

"Ya başaramazsam?" Sesim kısılıyor. "Ya gerçekten yavaş yavaş yok oluyorsam ve benden geriye hiçbir şey kalmazsa?"

"İmkânsız." Elini enseme koyuyor. Alınlarımız birbirine değiyor ve gözlerimizin arasında santimler kalıyor. "İnsanlar sadece geride onlar için bir şey kalmazsa yok olur. Ama sen ve ben varız. Biz her zaman senin yok oluşuna engel olacak kadar güçlü bir neden olacağız."

Gözyaşları yüzümden süzülüp deri koltuğa düşüyor. Lachlan onları silmiyor ve ben de silmesini istemiyorum.

Elimin tersiyle yüzümü silip burnumu çekiyorum. Fairfax'e korkuyla bakıyorum. "Bu son iki günde normal hissettim aslında. Her zaman böyle hissetmek istiyorum."

"Tekrar böyle hissedeceksin. Gerçekten çok yakında."

Lachlan beni çekip sıkıca sarılıyor. Bu sonuncu. Bu tüm gün korktuğum veda sarılması. Bana sarılışı sıkı, sanki hayatımın parçalarını toplayıp bir araya getirebilmeyi umuyormuş gibi.

Keşke getirebilse. Keşke bu kadar basit olsa.

İlk ayrılan ben oluyorum ve gözyaşlarım tekrar akmaya başlamadan önce kapı kolunu kavıyorum. Arabadan inip gitmeden önce Lachlan'ı dudaklarından sertçe öpüyorum. Gözlerim sıkıca kapalı ve gömleğini sımsıkı tutuyorum. Birkaç saniye için dudaklarımın oyalanmasına izin verdikten sonra geri çekiliyorum.

Arabadan inip çantamı alıyorum. Sert hava sıcak gözyaşlarımın gözlerimin kenarında birikip donmuş bir buz saçağı gibi soğumasına neden oluyor. Ağacın üstündeki buz saçağını, benim buz saçağımı düşünüyorum ve bu

bana ileriye doğru yürüyecek ve dönüp geriye bakmayacak kadar güç veriyor.

İşte yine cehenneme dönüyorum.

ÇIKMAZ

"Eğlenceli bir hafta sonu geçirdin mi?

"Evet," diyorum ofisinin kapısını kapatırken.

Neyse ki neler yaptığımı sormuyor. Ona anlatmazdım. Karşısına oturuyorum.

Dr. Rutledge gülümsüyor. "Belli oluyor. Şey görünüyor-sun..., yenilenmiş."

"Yenilenmiş hissediyorum," diye kabul ediyorum. Kafamı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Gece boyunca kar yağdı ve şimdi yerler yeni serilmiş kardan bir çarşafa benziyor.

"Onu özlediğini biliyorum."

Dr. Rutledge'a dönüyorum. Tam şu anda, öne eğilip kimi özlediğimi sormak istiyorum... Lachlan'ı mı, yoksa Max'i mi? Çünkü kalbim her ikisini de özlüyor. Bu kalbimi yavaş yavaş parçalıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Fairfax'e döndükten sonra hikâyemin geri kalanını açıklamak zorunda olduğumu biliyordum. Bunun yüzünden dün gece uyumadım. Lana'nın babasını odamda görmedim; sadece Rutledge'a anlattığım her şeyi tekrarladım ve anlatılacak küçük bir parça kaldı. Hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

Dr. Rutledge defterini açıyor ve kalemini kapıp sandalyesine yaslanıyor. Dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "Hazır mısın?"

"Sana hikâyemin geri kalanını anlatmaya mı?"

Başıyla onaylıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Kalemini geri bırakıyor. "Ne düşünüyorsun Naomi?"

"Hikâyemi anlatmakta hiç bu kadar ileri gitmediğimi."

"Bu seni korkutuyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Ben olsam, ben de korkardım." Çenesini avucuna dayayıp masasına düşünceli bir şekilde bakarken parmaklarıyla yanağında bir ritim tutturuyor. "Tüm bu şeyleri içine atmak kaldıramayacağın bir yükür. Dışa vurmak ise daha da zordur."

Tereddütle başımı sallıyorum, ne ne yapacağımdan eminim ne de ne söyleyeceğimden.

"Bunu bugün yapmak zorunda değiliz," diyor Dr. Rutledge. "Senin hızında ilerleyebiliriz. Aldığın yoldan memnunum."

Ben de. Aldığım yol yeterince uzun sürdü ama en azından ilerliyor. Dr. Rutledge'in haklı olduğunu biliyorum. Dışa vurmanın zor olduğunu biliyorum ama -bilinmeyen-hikâyemden sonra ne olacağı beni daha çok korkutuyor. Bir çıkmaza girmiş gibi hissediyorum.

Nemli avuçlarımı eşofmanıma o kadar fazla sürtüyorum ki cildim sızlıyor. Dün, Lachlan bana güçlü olmamı söyledi.

Güçlü ol, güçlü ol, güçlü ol. Sonunda kararlılığımı göstermesini umarak çenemi kaldırıp Dr. Rutledge'a bakana kadar kendi kendime defalarca fısıldıyorum.

"Devam edebilirim," diyorum sonunda.

Dr. Rutledge başını yana yatırıp bakıyor. "Emin misin?"

Hızlıca başımla onaylıyorum. "Sana kalanını anlatacağım."

KAYIP

Yağmur yağıyordu. Yüzlerce yağmur damlası camda boncuk boncuk olup gözyaşları gibi yavaşça aşağı kayıyordu. Kırmızı trafik ışığı ön camıma ve oradan da yüzüme vuruyordu. Alnımı soğuk cama dayadım ve caddeye baktım. Sağ tarafımda bir gazete standı konuşlanmıştı, gazetenin ön sayfasında Max'le ilgili bir başka makale vardı.

Bir ay önce kefaletle serbest bırakılmıştı ve hâlâ McLean'de devam eden bir skandal vardı. Müşteriler ailesinin şirketini bırakmıştı ve isimlerine leke sürülmüştü. Herkesin kendi düşünceleri ve tahminleri vardı. Çoğunluk suçlamanın doğru olduğuna inanıyordu ve şaşırmadıklarını söylüyorlardı. Küçük bir kesimse şaşırmıştı, Max'in böylesine rezil bir şey yapabilmesinden dolayı hayrete düşmüştü. Ama hepsi tek bir noktada birleşiyordu: Max'e ne yardım eden vardı ne de onu savunan.

Trafik ışığı yeşile döndü ve ıslak asfaltta tıslayan lastiklerimle hızlıca uzaklaştım. McLean'den uzağa sürdüm ve ailemin garaj yoluna girdiğimde kimsenin evde olmadığından emin olmak için hızlı bir tarama yaptım. Gerektiği gibi ağustosta üniversiteye devam etmemiştim. Kendime sadece bir dönem ara vereceğimi ve Max ile Lana'yla ilgili her şey bittiğinde geri döneceğimi söylemiştim. Bu

ebeveynlerimin hoşuna gitmedi. Bana gözlerinde bir hayal kırıklığıyla baktılar. Benimle her konuştuklarında her sözleri ağırdı ve seslerindeki suçlamayı duymazdan gelmek imkânsızdı. Başarısız olmuşum ve onlara göre bu bir seçenek değildi.

Onları hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek garip bir duyguydu. Bu geçmişte olmuştu ama geçmişteki tüm başarısızlıklarımı vakti gelince telafi etmiştim. Bu başarısızlığıysa okula geri dönmek haricinde nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Sanki her şey karman çorman olmuştu ve ben yavaş yavaş batıyordum.

Arabadan inmeden önce Max'e çabucak üstümü değiştirip onun evinde onunla bulaşacağıma dair hızlıca bir mesaj attım. Arka kapıya koşarken çantamı başımın üstüne tuttum. Onlarca kuş üzerimden uçuyordu. Onlara baktım. Keskin bir V şeklini almışlardı. Uzaklara uçup küçük siyah noktalar halini alırlarken onları izledim. Tüm sorunlarımı rüzgâra bırakabilmeyi ve kuşların onları alıp uzaklara götürmesini diledim.

Saçma düşünceme gülüp önümde uzanan geniş araziye ve etrafımdaki ağaçlara baktım. Ağaçların arasında kulübem vardı. Çatı muhtemelen turuncu ve kırmızı tonlarda ıslak yapraklarla kaplıydı. Birkaç hafta önce yaz tamamen bitmişti. Onunla birlikte sıcak, güneşli günler ve parlak renkler de kaybolmuştu ve dünyayı düşen yapraklara, bulutlu havaya, uçları buz tutmuş çimenlere ve soğuk günlere bırakmıştı. Bu ayrıca benim iyimser ruhumu da alıp götürmüştü ve bana kafa karışıklığı ve acı vermişti.

Ama kulübe değişmemişti. Hâlâ benden kimsenin ve hiçbir şeyin alamayacağı bazı hatıraları taşıyordu. Eğer gözlerimi kapatırsam bir yıl önce Lachlan'ın bana sarılışını ve bana bakışını hatırlayabilirdim. Bana beni sevdiğini

nasıl söylediğini ve bunun bana nasıl her şeyin yoluna gireceğini hissettirdiğini. Bu hissi geri istiyordum.

Kıyafetlerimi değiştireceğimi unutmuştum. Çantamı evin içine doğru fırlattım. Transta gibi verandadan uzaklaştım. Ayaklarım kaygan çimenlerde birkaç kez kaydı ama farkında olmadan koşuyordum. Saçlarım arkaya doğru savruluyordu. Soğuk hava yüzüme çarparak gözlerimi sulandırıyordu. Parmak uçlarım soğuktan pembeye dönmüştü. Hızlandım ve vücudum yavaş yavaş ısınmaya başladı. Adrenalin beni sarmaya başladı. Sık ağaçlığa yaklaştığımda gülümsedim.

Yaklaştıkça Lachlan'ın sesini duyduğuma yemin edebildim. *Tanrım, seni seviyorum Naomi.*

Hızlandım ve sesi daha yüksek gelmeye başladı. *Burada olacağıma söz veriyorum.*

Ağaçlara doğru koştum. Yüzüme çarpan dalları uzağa ittim. Ağaçlar beni yağmurdan koruyordu ama yine de onlarca yağmur damlası aralarından geçip başıma damlıyordu. Sonunda açıklığa ulaşip durdum. Ellerim dizlerim üstünde dinlenirken ve kulübeye bakarken nefes nefeseydim.

Öncekinden daha eski ve hava koşullarından dolayı daha yıpranmıştı. Ama hâlâ aynıydı. Gülümsedim. Nefesim kesilene kadar kahkaha attım.

"İyi misin?" diye sordu arkamdan biri.

Soluk soluğa döndüm.

Lachlan düşünceli bir şekilde bana bakarak orada duruyordu. Yağmurdan sıırıslıklam olmuştu, ceketi rahattan çok bir ağırlık gibi duruyordu üzerinde. Saçları boynuna yapışmıştı ve yanakları soğuktan hafifçe kızarmıştı. O da benim gibi nefes nefese görünüyordu.

Merhaba demeden. Selamsız sabahsız.

Sadece, "Beni nasıl buldun?" dedim.

“Seni koşarken gördüm ve takip ettim.”

Sessizce durduk. Üzerime yağın yağmurdan dolayı ne-redeyse hissizleşmişim. Bu tüm yaz boyunca onu ilk kez görüşümdü. Şaşırmışım. Kendimden geçip ağlamalı mı, yoksa kollarına mı koşmalıydım bilmiyordum. Göze çarpan bir değışiklik arayarak onu iyice süzdüm. Aynıydı.

Lachlan’la en son telefonda konuşmuşum. Kampüsten ayrılmama iki gün kalmıştı. Yaz tatiline ve Lana’yı görmek için McLean’e gitmeme iki gün kalmıştı. Her gün konuşuyorduk ama bizi çevreleyen yükselen bir gerginlik vardı. Okul baskısı vardı. Lachlan sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu, bana yardım etmek istiyordu. Sadece sorunun ne olduğunu ona söyleyemezdim. Ayrıca bana yardım etmesinin hiçbir yolu olmadığı için sinirliydim.

Telefonu kapatmadan önce döndüğümde beni görmek istediğini söylemişti. Ben de tamam demişim. “Seni seviyorum,” demişti. Ben de hemen onu sevdiğimi söylemiştim.

Ama o zamanla şimdi arasında ne olmuştu? Bizi böyle-sine kuvvetlice çekip ayıran güç neydi?

“İyi misin?” diye sordu Lachlan.

Gözlerimi kırptıştırarak yağmuru ve geçmişı gözlerim-den uzaklaştırdım. “İyiyim,” dedim hafifçe.

Lachlan hâlâ şüpheli bir şekilde bakıyordu. Bana doğru bir adım attı. “Sorun ne?”

“Bir şey yok.”

“Bir şey yokmuş gibi davranmıyorsun.”

Lachlan haklı olduğunu kanıtlayacak bir ipucu ararcasına bana baktı ve ben de ona bakmaya devam etseydim bulacaktı. Öne doğru adım atıp bir elini uzattı. Eli zehirliymiş gibi kaçındım ve aramızda belli bir mesafe bırakmaya özen gösterdim ama bu beni öldürüyordu.

Lachlan incinmiş bir ifadeyle bana baktı.

“Biriyle birlikte olduğumu biliyor musun?”

Sözlerim gökten düşen büyük ve kızgın yağmur damlalarıyla noktalandı. Lachlan yürümeyi kesti ve tamamen hareketsiz kaldı. Hiçbir şey demedi ve ilk başta ne dediğimi anlamadığını düşündüm. Gözleri kısıldı ve çenesi kasıldı, yanağında küçük bir kas belirdi. Başını bir santim kadar çevirdi.

“Ne?” dedi yavaşça. Sesi yağmurun sesinden yüksek değildi ama onu duydum.

“Adı Max. Yazın başında, onun verdiği bir partide tanıştık.”

Gözleri biraz büyüdü.

“Lana da benimleydi,” dedim hızlıca. “Yani... onunla gitmiştim. Gitmek zorundaydı, çünkü annesiyle babası da oradaydı ve—”

Saçmalıyordum ve bunun farkındaydım. Yine de beni durduran Lachlan’ın suratındaki o boş ifadeydi. Kaşları çatılmıştı. Bana çok dikkatlice bakmak ister gibi gözleri kısılmıştı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu alçak bir sesle. Sefil bir hâlde ona baktım, tüm yapabildiğim buydu.

“Benim...” Ceketinin önünü itti ve gömleğini kavradı. “Lachlan.”

“Biliyorum,” dedim ufak bir savunmayla.

“Biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum!” diye karşı çıktım. “Seni kendimi bildim bileli tanıyorum!”

Lachlan başını salladı. “İyi olduğundan emin misin?”

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Lachlan kendimden şüphe duymama neden oluyordu. Aklımı kaçırıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Bundan nefret ediyordum.

Sonra bana kollarını açtı. Hayatımda Max'in olmasının bana yeteceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım. İkisine de ihtiyacım vardı.

Memnuniyetle Lachlan'a gittim. Çok sıcaktı, çok sert ve çok istikrarlıydı. Kendime nefes alıp vermemi söyledim ama işe yaramıyordu. Nefes alışım şiddetliydi, sarsıcı zorlama soluklardı. Ona olan biten her şeyi anlatabilmeyi diledim. En başından başlayıp ona Lana'nın hikâyesini anlatmak istedim. Acının bedenimden akıp gitmesini hayal ettim. Lachlan dinlerdi, tüm korkularımı unutabilirdim ve her şey iyi olabilirdi.

Göğsüne doğru, "İyi değilim," dedim.

AYNA

Lana ve ben, Max'in tutuklanmasına kendimizce tepki gösterdik. Ben onun üzüntüsünü ve umutsuzluğunu paylaştım ama bu beni dibe çekmedi. İçimde buna imkân tanımayacak kadar çok öfke ve saldırganlık vardı. Lana tüm olanlardan kendisini sorumlu hissediyordu.

Lachlan'ı bir haftadır görmedim. Bu önemli değil aslında, çünkü bu sürede hiçbir şey olmadı. Yaz boyunca onu aklımın gerilerine itmekte harika bir iş çıkarmıştım ama onu görmek tüm çabalarımı buharlaştırmıştı. Kafam sıkıştırılmış ve ağırlık yapıyormuş gibi hissediyordum, sanki şiddetli bir baş ağrısının eşiğinde gibiydim. Şimdi bile, düzenli bir şekilde şakaklarımı ovuyordum.

Lana kanepede yatıyordu. Üzerine bir örtü örtülmüştü. Saçı yağlı bir topuz şeklinde duruyordu. Bir süredir dışarı çıkmamış insanların çoğunda olduğu gibi balmumuyla kaplıymış gibi görünen soluk bir teni vardı. İçimde yükselen tedirgin bir enerji hissettim. Burada böyle hiçbir şey yapmadan boş boş oturamazdım. Sandalyemden fırladım ve ellerimi çırpıtım.

"Hadi kalk," diye seslendim. "Bir şeyler yemen lazım."

Lana bana odada olduğumu bile unutmuş gibi baktı. "Yedim." Zemindeki boş tabağı işaret etti.

"Evet ama bir tost yetmez. Görmüyor musun, vücudunun devam edebilmesi için enerji denilen şeye ihtiyacı var."

Lana bana baygın bir bakış attı, sonra da bakışlarını arkamdaki televizyona çevirdi.

Kumandayı kaptım ve televizyonu kapattım. Yanına otururken bana birazcık itiraz etti. Yüksek sesle soluk verdim ve bacaklarına yaslandım.

"Hadi," dedi Lana. "Dökül."

Ona baktım, kaşlarım çatıldı.

"Şu an beni azarlamak istediğini biliyorum."

İç çektim. "Seni azarlamak istemiyorum. Sadece neşelenmeni istiyorum. Şu an her şey... garip."

"Bunu bana bir ay önce söyledin." Lana ellerini ovuşturdu. "Okula mı dönüyorsun?"

Biraz kasıldım. "Önümüzdeki dönem döneceğim. Yani... yapacak başka bir şeyim yok, değil mi?" Lana'ya bakıp hafifçe gülümsedim. O ise gülümsemedi. "Ailem benden dönmemi bekliyor."

"Peki, sen dönmek istiyor musun?"

"Sanırım," dedim sessizce.

Ayağa kalkıp odada volta attım. Aniden tıkanmışım gibi bir duyguya kapılıp gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Şu anda nasıl başka bir şeye odaklanabilirim? Sanki dünyam yıkılıyormuş gibi."

"Belki de tüm bu zaman boyunca zaten yıkılıyordu."

Ona nefesini boşa harcamamasını söylemek istedim. Lana'nın şifreli konuşmasında duyacak yeni bir şey yoktu, bunu haftalardır yapıyordu. Ama sözleri vicdanımı kemirmeye, beni paranoyaklaştırmaya ve sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti göndermeye başlamıştı.

"Bu da ne demek şimdi?" dedim.

Lana omuz silkti ama gözlerini kaçırmadı. Doğruca yü-

zme baktı. "Sadece gerçeğin sonunda sana, her ikimize de yetiştiğini düşünüyorum ve kaçınmak istediğim de buydu. Asla gerçekleşmemesini dilediğim şeyin ta kendisi... gerçekleşti. İnsanlar babam yüzünden eziliyor."

Konuşmayı bitirdiğinde daire öyle sessiz oldu ki iğne atsanız duyulurdu.

Tek kelime etmedik. Lana'nın kafamda yankılanan sözlerinden başka hiçbir ses yoktu.

Yerimden kalkıp odadan ıktım.

Günün geri kalanında birbirimizden kaçındık.

Bir arpma sesine uyandım.

Ryadan koparılmışım gibi hissederek anında kalkıp oturdum. Gerçekliğe dönmek biraz zaman aldı ve döndüğümde saate baktım. Neredeyse sabahın altısı olmuştu.

Kafa karışıklığı geçmedi. ne doğru sendelememi engellemek zorunda kaldım. Neredeyse uyuşmuşum gibi hissediyorum ama içimde durmaksızın deli gibi atan, yumruğumun büyüklüğünde bir organ vardı. Avucumu kalbimin üstüne koydum ve birkaç derin nefes aldım. Birkaç dakika sonra hâlâ kalp ritmim normale dönmemişti ve ben de vazgeçtim. Yataktan ıktım. Kapımı açıp kafamı karanlık koridora uzattığımda bacaklarım titriyordu. Banyo kapısının altından ışık sızıyordu. Lana'nın ismini seslendim. Sesim tamamen net ve anlaşılırdı ama Lana cevap vermedi.

Sonunda koridora ıktım. Daire lm sessizliğindeydi. Her şeyi duyabiliyordum; damarlarımda akan kanı, zor nefes alışlarımı ve halı kaplı zeminde adımlarımın çıkar-dığı sesi.

Kapıya ulaştığımda tıklatmak için uzandım ama bir mı

lisaniye kadar tereddüt ettim. İçimde şiddetle içeri girmememi söyleyen küçük bir his vardı.

Hafifçe tıklattım. Cevap gelmeyince gözlerim kapandı.
“Lana?” dedim.

Diğer taraftan çekmecelerin açılıp kapanma seslerini ve burun çekme sesi duydum.

“Lana, içeri giriyorum,” dedim kapıyı açarken.

Durduğumda daha bir adım atmıştım. Lana sol bileğine bastırıldığı bir bıçakla aynadaki yansımasına bakıyordu.

Çok dikkatlice yaklaşıp adını söyledim. Bana bakmadı.
“Ne yapıyorsun sen?” dedim.

Tekrar kendine dönmeden önce gözlerini kırıştırdı. Başını çevirip yüzünü inceledi.

“Cildim mükemmel,” dedi ve bıçağı bileğine sürttü. Eli titremeye başladı. Keskin bir nefes aldım. “Ama ne var biliyor musun?” Kafasını yana yatırdı ve aynadan bana baktı. Ben de ona baktım. Lana umutsuz olduğunu düşünüyor olabilir ama ben orada bir insan görüyorum. Tüm hayatı boyunca hayatta kalmak için savaşmış bir insan. Eğer hayatındaki bu engeli aşabilseydi durdurulamaz olurdu.

“İçimde çok fazla acı var,” dedi. “Ve çoğalmaya da devam ediyorum.”

“Ve sen de kendini kesmenin bunu düzelteceğine mi inanıyorsun?”

“Evet.”

Onu ikna etmeye çalıştım. Ona, onu daha iyi hissettirecek başka bir yere -herhangi bir yere- gidebileceğimizi söyledim. Aç mıydı?

Lana söylediğim her şeye hayır, dedi.

Tekrar denedim. “Uyumana yardımcı olacak bir şey ister misin? İçip uyursun ve yarın daha iyi bir gün olur. Hem böylece her şeyi sakın kafayla düşünebilirsin!”

Lana sanki deliymişim gibi bana baktı, hâlâ aynadan

bakıyordu. "Uyumama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım yok. Acımın nasıl geçeceğini biliyorum." Lana bıçağı gösterdi. Bıçak ışıktaki parlardı ve nefesim boğazımda düğümledi.

"Yalnızca bıçağı bana uzat," diye yalvardım.

Ama Lana artık benimle değildi. Anılarının arasında sıkıştığını gözlerinde görebiliyordum. Gerçeklikten çok ama çok uzağa sürükleniyordu.

"Anlamıyorsun," dedi Lana.

"Açıkla bana." Banyoya bir adım daha attım ve arkamdan kapıyı kapattım. Dairede sadece ikimiz vardık ama yine de kapıyı kapatma gereği görmüştüm. Bu son derece özel konuşmayla dünyanın arasına bir kapı koyuyormuşum gibi hissetmişim. "Anlamamı sağla."

Deli olan benmişim gibi bakıyordu bana. "Bu," dedi bıçağı havada sallayarak, "içimdeki acıyı yok etmenin tek yolu."

"Hayır, değil," dedim çabukça.

Bıçak tekrar bileğine gitti ve bıçağı sıkıca tutmasına rağmen parmakları kontrolsüzce titriyordu. İleri hamle yapmak ve ikimizden birine zarar vermeden bıçağı ondan almak için mükemmel âni bekliyordum.

"Lana, eğer sadece—"

"Konuşmama müsaade edecek misin?" diye bağırdı.

Kapıya yaslandım. Herhangi birine sesini yükselttiğini hiç duymamışım.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Evet. Tabii. Konuşabilirsin. Sahne senin."

Sanki bileği onunla konuşuyormuş gibi bakışlarını bileğine dikerken nefes nefeseydi.

"Bir keresinde..." diye başladı Lana yavaşça. "On iki yaşındayken, büyükannemin kiliseden tanıdığı bir kadın ziyarete gelmişti. Büyükannemin salonunda oturuyorlar-

dı ve ben de kapının dışından gizlice onları dinliyordum. Büyükannem ona nasıl olduğunu sordu. Otuzlu yaşların ortasındaki kadının kucığında bir paket kâğıt peçete vardı. Yirmi haftalık bebeğini daha yeni kaybetmişti. 'O hâlâ burada,' dedi. Elini karnında dolaştırdı. 'Gitse bile, her gün onu hissediyorum.' Büyükanneme bazen şiş karnını görme-yi umarak gömleğini kaldırdığını ve orada hiçbir şey göremediğinde sadece ölmek istediğini anlatmaya devam etti. Büyükannem ona böyle düşünmemesini söyledi, intihar etmenin günah olduğunu söyledi."

Lana oldukça keskin olan bıçağa doğru bakmaya devam etti. Sonunda elim öne uzanmış şekilde ileri doğru bir adım attım.

"Ama kadının ne dediğini biliyor musun? Dedi ki, 'İntihar etmek günah mı? Oğlumun şimdi güvende olduğunu biliyorum. Güvende ve mutlu. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Ölmek istiyorum.'"

"İlk başta, kim ölmek ister ki diye düşündüm." Lana bana baktı, ileri uzanmış elimin ve tedbirli bakışlarımın ötesine, gerçekten bana baktı. Konuşurken nefes nefese güldü. "Bana göre, ölüm korkunçtu. Çoğu insan yaşayabildiği kadar uzun süre yaşayabilmek için mücadele eder. Ancak bu kadın bunu arzuluyordu. Ama o zaman aklıma bir şey geldi. Belki de bu kadın çoğumuzun daha sonraları anlayacağı bir şeyi anlamıştı. Gözyaşları ve öfke yeterli olmadığında belki de ölmek acısına son vermenin tek garantili yolu olacaktı."

Lana'nın gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Bu taciz ve aşağılamanın biteceğini düşünürdüm. Ama şimdi anlıyorum ki hiçbir zaman bitmeyecek. Öyleyse neden kendimi bu acıya mahkûm ediyorum ki? Neden hepsini sonlandırmayayım?"

Gözyaşları bileğine düştü. İkimizin de yalnızca tek bir gözyaşıyla gölgelenmiş o mükemmel bileğe baktığı küçük bir an vardı. Lana bastırdı. Bıçağın çevresindeki ten beyaza

dönmüştü. Öne fırladım. Çok geçti. Bıçakla sol bileğini ve sonra da diğerini kesti.

İki bileğini de kesmek sadece iki saniye sürdü. Bıçağın üstünde bir damla kan bile yoktu.

Bıçak yere düştü. Lana yutkundu ve bana baktı. Yaptığı şey yüzünden gözlerinde korku görmeyi bekliyordum ama o mutlu, neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Gülümseyip yavaş ama istikrarlı bir şekilde yüzeye çıkan, ellerine doğru süzülüp oradan da yere damlayan kana baktı.

“Lanet olsun,” diye soludum. Bir ona, bir kana baktım. Uyuşmuş gibi hissediyordum.

Hayatı yavaş yavaş akıp onu terk ediyordu ama yine de bembeyaz teninden aşağı süzülen damlaları izleyerek elini havaya kaldırmayı başardı.

“Hepsi solup gidiyor,” dedi huşu içinde.

Kısa soluklar halinde nefes alıyordum. Kan midemi bulandırıyor. Öne doğru ilerlerken nefesimi tuttum. Bakışlarımı Lana’nın yüzüne çevirdim ve dudaklarına odaklandım. Küçük bir gülümsemeyle kıvrılmışlardı. Çevremdeki çaresizlik ve umutsuzluk yerine gözümün önüne mutluluğu ve kahkahayı getirmeye çalıştım.

“Lana, ne yaptın sen?” dedim hafif kısık sesimle.

Bedeni ölü gibi üzerime yıkıldı. Bir havlu almak için uzandım ve uzandığımda yerdeki kanında kaydım. İkimiz de geriye doğru sendeleyip güm diye duvara çarptık.

Lana başını omzuma yasladı. Yavaşça soluyarak şaşkınlık içinde tavana baktım. Kafam zonkluyordu ve tavandaki ışıık bir bulanıklaşıp bir düzeliyordu.

Mutlak sessizlik içinde orada oturduk. Sadece benim zorlukla nefes alışımın ve Lana’ın oldukça kısık nefeslerinin sesi vardı.

“Haklıydı,” diye fısıldadı sonunda Lana. “Sadece öldüğünde gerçekten güvendesin.”

YARA İZLERİ

Sürekli sessizliği bozan monitörün bip seslerini duyuyordum. Lana gözlerindeki uzaklara dalmış ifadeyle televizyona bakarak yatakta yatıyordu.

Odasının dışında duruyordum. Odasma girmemi engelleyen tek şey ailesiydi. Sabahın onunda hemen gelmişlerdi ve o zamandan beri Lana'yla birlikteydiler. Bu da iki saat oluyordu. Endişeyle kızlarının üzerine titremek ve onu sevmek yerine hiçbir şey dememişlerdi. Yüzlerinden iğrenme ve hayal kırıklığı okunuyordu. Annesi çantasını kavramış ve boynundaki incilere dokunuyordu. Babası da daha iyi değildi. Sanki Lana şimdiye kadar gördüğü en zayıf insanmış gibi ona bakarken dudakları ince bir çizgi haline gelmişti, gözlerinde duygudan eser yoktu.

Odaya gizlice bir bakış atarken ayaklarım sabırsızca yere vuruyordu. Biri yatağın bir yanına, diğeri de öbür yanına oturmuştu ve ikisi de karşısındaki televizyona bakıyorlardı. İnsanlar gibi hareket etmeleri için eğitilmiş robotlar gibi birkaç saniyede bir gözlerini kırıyorlardı.

Televizyonda bir reklam girdi. Lana'nın annesi boğazını temizledi. Eli yine incilere gitti.

"Peki... buna değdi mi?" diye sordu Lana'ya.

Lana başını çevirdi, gözlerini kırptı ve çok yavaş ama emin bir sesle, "Her bir saniyesine," dedi.

"Sana göre bir şaka mı bu?"

"Kesinlikle değil," dedi Lana. "Şaka yapmanın daha komik ve daha az acılı yollarını düşünebilirim."

"Ben ciddiylim."

"Ben de."

"Ona göre bu bir şaka Michael!" diye bağırdı annesi. Burnundan nefes alarak ayağa kalktı. "Tüm bunlar onun için bir şaka. Bunun ailemize nasıl yansayacağını umursamıyor. Şaşırmamalıyım. Zaten kendi hayatını bile umursamıyorsa bizimkini niye umursasın ki?"

"Anne—"

"Yapamayacağım." Çantasını kaptı. Kapıdan çıkmadan önce tek çocuğuna değil, tekrar kocasına baktı. "Bekleme odasında olacağım."

Sanki bir şova hazırlanıyormuş gibi çantasının askısını düzeltti ve bir elini saçlarından aşağı doğru gezdirdi. Aslına bakarsanız, onun için öyleydi. Bu odadan dışarı adımını attığı anda sahnedeydi. Lana'nın sevgi dolu annesi olmakta başrolü oynuyordu. Karaktere bürünebilmek için çok çalışması gerekmişti.

Kapı arkasından çarparak kapandı. Duvara yaslandım ama buna gerek yoktu. Lana'nın annesi olduğum yere bir kere bile bakmadı. Koridorda yankılanan yüksek topuklularıyla başını dik tutarak ileriye doğru yürüdü.

Tekrar odaya baktım.

Lana televizyona bakıyordu. Annesinden etkilenmiş benzemiyordu ama ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Babası sandalyesinden kalkmadı. Lana'ya o kadar yaklaşıp ki dizleri yatağa dayanmıştı.

"Doktorun birkaç güne taburcu olabileceğini söyledi," dedi.

Lana sadece başını salladı.

“Sadece haftada birkaç kez terapistle gitmen lazım ama her şey tekrar normale dönebilir. Ve normal derken eve... olman gereken yere dönmeni kastediyorum.”

Lana babasına kısa bir bakış attı. “Ne?”

“Annenle benim sana bakıp bir daha böyle bir şeyin asla olmayacağından emin olabileceğimiz yerde, evde olman lazım.”

Lana gözlerini kırıştırdı ve gözleri babasına odaklandığında bakışlarında tiksintiden başka hiçbir şey yoktu. Bunun Lana’nın onu açıkça reddettiği ilk sefer olduğunu biliyordum.

Lana’nın bunun için neden o ânı seçtiğini bilmiyordum. Belki de dün geceki girişimi onu sadece ölümün eşiğine getirmemişti, aynı zamanda da korkularını yenmesini sağlamıştı.

“Siktir git,” diye fısıldadı soğukça.

Babası, yanlış duymuş gibi başını bir yana yatırdı. “Ne dedin?”

“Siktir git, dedim. Bunu senin yüzünden yaptım.” Bakışlarını yatağına indirdi. “Şimdi defol git.”

“Annen ve ben yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Birkaç dakika önce bana bakamadığından annem odayı terk etti. Yardım etmek istemiyor ve sen de istemiyorsun. Defol.”

Babasının hiç acelesi varmış gibi görünmüyordu. Yanakları şüphesiz öfke ve utançtan kızarmıştı. Gözlerindeki hak edilmemiş nefret ifadesiyle kızına baktı. Kızı da ona boş ve korkusuz gözlerler baktı.

“Bu tuşa basabilirim,” dedi Lana, “ve bir hemşire birkaç dakika içinde burada olur.”

Babası ayağa kalktı.

Odadan uzaklaşmak için acele ettim. Birkaç saniye son-

ra kapının gıcırtyla açıldığını duydum. Ayak sesleri duyuldu. Babası, annesi gibi uzaklaşmak için koşturmadı. Telefonunu çıkarmadan önce duvara yaslanıp düşünceli bir şekilde cilalı zemine bakarak birkaç dakika bekledi.

“Tim, nasılsın? Ben Michael. Dinle.” Babası boğazını temizledi ve koridorda ilerlemeye başladı. “Senden bir iyilik isteyeceğim...”

Onu arkasından takip etmek ve söylediği her bir kelimeyi duymak istiyordum. Hemşire Lana’nın odasına girmişti. Lana’nın tansiyonunu ölçecek, onu kontrol edecek ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracaktı. Lana’nın odasına girip sonunda onunla konuşabilmek için yeterli zamanım olabilirdi ama olduğum yerde kaldım ve uzaklaşan babasını köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar izledim.

Planladığı bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama Lana’yı içerdiğinden emindim. Lana’nın ailesinin onun intihar girişimini mümkün olduğunca çabukça saklamak için yanıp tutuştuklarını biliyordum.

Hemşire nihayet odadan çıktı. Onun ardından ben içeri girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Lana gözlemini televizyondan ayırmadı. Tamamen gülme efekti, asla kirlenmeyen evler ve buldukları her fırsatta birbirlerine sarılan bir ev halkından oluşan eski bir komedi dizisinin tekrarı vardı.

“Keşke sorunlarım otuz dakikada ya da daha az bir sürede çözülebilse,” dedi Lana sessizce.

“Keşke,” dedim iç çekerek ve sanki burası dezenfektan kokan bir hastane odası değilmiş de dairedeki leylak kokan odasıymış gibi yatağının kenarına kıvrıldım.

Lana’ya bakmadan önce birkaç saniye diziyi izledim. “Nasılsın?”

“Eğer iyi olduğumu ya da sorun olmadığını söylersem bana inanır mısın?”

"Hayır."

"Öyleyse gerçeği söyleyeceğim." Yutkundu. "Berbat hissediyorum."

Lana'ya baktım. Normalde çok yumuşak ve pürüzsüz görünen yüzü, alnındaki ve dudaklarının çevresindeki ter parlaklığıyla neredeyse saydam sayılacak kadar solgundu. Dudakları çatlamıştı. Çok güzel saçları vardı. Bir çocuğun saçları gibi dümdüz ve ipeksi. Sırtından aşağı beline kadar uzanıyordu. Uçları her zaman düzgünce kesilmiş olurdu. Ama bugün saçları karmakarışık, orantısız bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. En kötüsü ise bilekleri idi. Ciddi ölçüde sarılmışlar, cansız gibi yatakta duruyorlardı.

"Sanırım şimdi acı daha güçlü," dedi ciddiyetle.

Odaya gelip ona yardım etmesi için bir hemşireye ya da bir doktora ihtiyacı olduğunu düşünerek ayağa kalktım. "Ne?"

Sargılı bileklerini tutarak onlara kızgınlık ve üzüntü karışımı bir ifadeyle baktı. "Acım. Daha da güçlü. Sanırım acı uzun süredir vücudumdaydı. Kesip atmaya devam edebilirdim ama asla fark etmezdi." Doğruca gözlerime baktı. "Acı asla beni terk etmeyecek."

Yavaşça oturdum.

Buna ne diyebilirdim ki?

İlham verici bir söz düşünmeye çalıştım. Ona umut verecek bir şey, *herhangi bir şey*. Hiçbir şey bulamadım.

İkimiz de bunu biliyorduk.

Elleri ağırca yatağa düştü.

"Bir saniye için olsa da büyük bir mutluluktu," diye itiraf etti. "Bunu söylemek boktan bir şey, biliyorum. Yine de gerçek bu. Bir saniye için tüm sorunlarımın gittiğini düşündüm. Ama kaybettiğim her bir kan damlasının yerine beni doldurmak için bekleyen galonlarca acı vardı."

"Keşke ne diyeceğimi bilseydim," dedim üzgünce. Ama söyleyeceğim hiçbir şey bunu düzeltemez."

"Senden bunu düzeltmeni istemiyorum. Kimse düzeltemez."

"Peki, burdan sonra ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Doktorum birkaç gün içinde taburcu olacağımı söyleyip duruyor, böylece annemle babam 'yeni-den toparlanmama' yardım edebilecek."

İrkildim.

Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "İronik, değil mi?"

"Onlarla eve gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi Lana düz bir sesle.

Fikrimi dile getirmek için ağzımı açtım.

"Sadece biraz yalnız kalabilir miyim, lütfen?" dedi Lana.

"Tabii." Bu yapmak istediğim son şey olsa da ayağa kalkıp veda ettim. Kapı arkamdan kapandı. Ellerim dizlerimde, derin nefesler alırken kapıya yaslandım.

Dakikalar sonra ayrıldım. Bacaklarım titriyordu ve her an yığılacakmışım gibi hissediyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Asansör görüş alanıma girmişti ama bir şaka evinde gibiydim. Gittikçe uzaklaşıyordu, ta ki asla ulaşamayacakmışım gibi hissettirene kadar.

Koşmaya başladım ama koridor daha dar ve daha uzun hâle geldi, önümde kilometreler vardı. Hemşireler ve ziyarette gelen aile üyeleriyle çevrelenmişti. Onların sakin seslerini duyabiliyordum. Hepsinin yüzleşmesi gereken kendi sorunları olduğundan emindim ama o an onlarla hayatlarımızı takas etmek için her şeyi yapardım.

O zaman fark ettim ki Lana'yı ona tecavüz edilirken görmek akıl sağlığımda ufak bir çatlak yaratmıştı. Bundan sonraki her olay çatlağın genişlemesine yol açmıştı. Beni kırılğanlaştıran bir durumlar zinciri ortaya çıkmıştı. Nihayetinde parçalanmaya başlamıştım. Her şey beni etkiliyordu ve milyonlarca parçaya ayrılmıştım.

Lana'nın sözlerini aklımdan silmeye çalışarak yere çöküp çığlık attım.

"Acı asla beni terk etmeyecek."

Sesi güçlendi ve dünya yavaşça karardı.

Uyandığımda Fairfax'teydim.

DEĞİŞİM

Dr. Rutledge'in masasındaki saat tıkırdıyor. Tıpkı hastane-deki monitörler gibi. Yeni bir köklü değişimin gerçekleşmesini bekleyerek Dr. Rutledge'a bakıyorum.

İşte bu.

İşte benim hikâyem. Hepsi açığa çıkıyor ve bana söyle-necek hiçbir şey kalmıyor. Peki şimdi ne olacak?

Bir zamanlar olduğum kişiye yavaşça geri mi döneceğim? Ya da belki Dr. Rutledge parmaklarını şaklatacak ve bunların hepsinin bir rüya olduğunun farkına varacağım.

Bir şey olduğu sürece ne olacağını gerçekten umursamıyorum.

Birbirimize bakarak orada oturuyoruz. Saat tıkırdamaya devam ediyor ve sabırsızlanmaya başlıyorum. Bu değişimi hak ediyorum; hayır, *kazandım*. Öyleyse nerede?

"Şimdi anlıyor musun?" diye soruyorum sabırsızca.

Dr. Rutledge başını sallıyor. "Evet."

Gözlerim kısılıyor. "Lütfen benimle dalga geçme."

"Geçmiyorum. Başından korkunç bir olay geçtiğini anlıyorum."

"Eğer anlıyorsan, o zaman bana neden burada olduğumu açıkla. Sadece arkadaşına yardım etmeye çalışan biri-

nin nasıl kendini bir akıl hastanesinde bulduğunu anlat bana.”

Dr. Rutledge hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey anlatmadan bana bakmaya devam ediyor.

“Kendimi öldürmeye çalışmadım. Bunu yapan Lana’ydı.” Kollarımı yukarı kaldırıyorum ve bileklerimi ona gösteriyorum. “Gördün mü? Yara izi yok. Hiçbir şey yok.”

Bileklerime bakıyor. Soluk, yarasız bileklerime.

“Gördün mü?” Bileklerimi neredeyse gözüne sokuyorum. “Şu damarları görüyor musun?”

Onların içinde kanın dolaştığını biliyorum, bir ruhunun olduğunu biliyorum ve yaşamaya değer bir hayatım olduğunu biliyorum. Şu anda çok yoğun olmasalar da... var olduklarını biliyorum.”

Bakışlarını kusursuz bileklerimden çekiyor ve gözlerinin içine bakıyor. Kollarımı indiriyorum ve yerime oturuyorum. Bir sessizlik çöküyor. Saatin sesi dışında. O aptal, lanet olası saatin. Onu kapıp binlerce parçaya ayırmak istiyorum. Şakaklarımı ovuyorum.

“Söyle bana,” diye yalvarıyorum. “Lütfen niye burada olduğumu söyle.”

Kalemini masasının üstüne bırakıyor. Arkasına yaslanıp nazik ama emin bir sesle, “Buradasın çünkü ruhen çöktün. Lana’yla ilgili her şey kaldıramayacağın kadar fazlaydı.”

“Bu tamamen normal ve sağlıklı birinin buraya gönderilmesini gerektirmez,” diye karşı çıkıyorum.

Üzgünce gülümsüyor. “Biri senin gibi çöktüğünde ve senin yaşadıklarını yaşadığında, gerekir.”

Dudaklarım titriyor. Aptal gibi hissediyorum. Utanıyorum. Ve bu çok saçma. “Eve gitmek istiyorum,” diyorum.

Evim hâlâ yuvam mı? Ailem geri dönmeme izin verir mi?

"Hayır. Henüz çıkmaya hazır değilsin."

Başımı avuçlarıma içine alıyorum. Ağlamalı mıyım, yoksa çılgılık mı atmalıyım? Bilmiyorum. Boğazımdaki büyük çetrefilli düğümün patlayıp çıkmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Ne hissediyorsun Naomi?"

"Bir adım ileri, yirmi adım geri atmış gibi hissediyorum," diyorum ellerime doğru.

"Hiçbir yere varmadığını mı düşünüyorsun?"

Başımı sallayıp hüsrana gözyaşlarımı savuşturmak için gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum.

"Sadece cevaplar istiyorum," diyorum umutsuzca.

"Her ne kadar bunun yıldırım hızında olmasını istesek de bu işler böyle yürümüyor."

Gözlerim titreyerek kapanıyor ve reddedilmiş hissederek onu dinliyorum.

"Yarın yeni bir gün."

Yeni günlerden ve onlarla gelen yepyeni iyimserliklerden bıktım çünkü saatler sonra güneş battığında, iyimserliğim de batıyor ve yeniden çok yalnız hissediyorum.

Mary kapıyı açıyor. Seansım doldu. Dr. Rutledge yarın beni göreceğini söylüyor. Bana moral verici bir şekilde gülümsüyor.

Ona ne hissettiğimi ya da düşündüğümü söylemiyorum. Sadece ayağa kalkıyorum ve Mary'yle kapıdan çıkıyorum.

GENEVIEVE

“Dr. Rutledge, konuşabilir miyiz?”

Başımı kaldırıyorum. Dr. Woods, Naomi’nin eski psikiyatristi kapıda dikiliyor.

Tim Woods elli sekiz yaşında, yer yer kırışmış siyah saçlı bir adam. Gözlerinin ve bekleneceği üzere dudaklarının etrafında çizgiler oluşuyor. Hiç gülümsemiyor. Hemen konuya giren, gerçekçi türden bir insan. Kariyerinin sonuna gelmiş, emekli olacağı zamanı bekliyor. Belki bir zamanlar ilgili biriydi ama artık değil.

Bu anlık bir düşünce ama bu kariyerin tıpkı Tim Woods’a yaptığı gibi benim azmime de sifonu çekip çekmeyeceğini merak ediyorum. Ben de mi umursamaz biri olacağım?

Önümdeki tıbbi kitabı kapatıp ona içeri gelmesi için işaret ediyorum. “Tabii ki.”

Kitabıma göz ucuyla bakıyor. “Meşgul müydünüz?”

“Hayır.”

Tim oturuyor. Dr. Woods’la neredeyse hiç konuşmayız, o yüzden onu ofisimde görmek, en hafif tabiriyle, şaşırtıcı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diyorum gülümseyerek.

Parmaklarını kolçakta tıkırdatıyor. Bakışları karamsar.

Gülümsemem solmaya, midem çalkalanmaya başlıyor. Bir sorun var.

“Sizinle Naomi Carradine hakkında konuşmak istemiş-tim.”

Gözüm masamın köşesinde duran dosyasına kayıyor. Üst sağ köşesinde siyah kalemle adı yazılı: CARRADINE, NAOMI.

“Ne olmuş ona?” diye soruyorum, gözlerim dosyada.

“Annesinin onu Fairfax’ten çıkardığını bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

Başım yavaşça kalkıyor. İnanamayarak Tim’e bakıyorum. Onu doğru mu duydum?

Tim iki elinin parmaklarını uçlarından birleştirip dudaklarına dayamış bir şekilde beni izliyor.

“Ne?” diye soruyorum zayıf bir sesle.

“Bugün itibariyle, Naomi artık Fairfax’in hastası değil.”

Dört yıl üniversite.

Dört yıl tıp okulu.

Dört yıl ihtisas.

Saatlerce çalışmalar. Neden psikiyatrist olmak istediğimi hatırlayarak tüm bu yılları güçlkle tamamladım: İnsanlara yardım etmek için.

Fairfax’e gelmeden önce iki yıl özel bir muayenehanede çalıştım. Stresten zayıf düşmüş annelere bakardım. Hormonal bir krize girip çıkamamış morali bozuk birkaç ergen. Abartılı hiçbir durum yoktu. Burada çalışma fırsatı benim için bir şanstı ve gerçekten neler yapabileceğimi göstermek için sabırsızlanarak bu şansı kullandım.

Buraya gelene kadar bir psikiyatrist olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Naomi Carradine’i hastam olarak kabul edene kadar. Naomi’ye her baktığımda, aynaya baktığında karanlıktan başka bir şey görmeyen bir kız gördüm. Bunu görmezden gelemezdim.

"Neden?" aklıma tek kelimelik sorulardan başka bir şey gelmiyor. Naomi'nin kaydettiği onca ilerlemeyi görüyordum ve şimdi hepsinin boşa gittiğini düşünmek beni hasta ediyor.

Tim omuz silkiyor. "Ailesi ilaçların daha çok faydasının olacağına inanıyor."

"Siz buna katılmıyorsunuz, değil mi?"

"İyileşiyor," diye zayıfça karşı çıkıyor.

"Evet. Ama buradan çıkacak kadar değil!" diye patlıyorum. Hiç beklenmedik bir şekilde. Hiç benlik değil. Ama sabır taşım ortasından çatladı. "Terapilerimden sonuç alıyordum. Yolun yarısına çok yaklaştı. Birkaç terapiden sonra altı ay içinde çıkabilirdi."

"Annesi daha fazla terapi istemiyor. Vakit doldu."

Dr. Woods beni dikkatle izliyor. Masama bakıyorum.

"Çok kısa süredir bendeydi," diyorum sessizce. "Problemlerin köküne daha yeni iniyorduk!"

"Biz Naomi'ye karşı değiliz. Biz — "

Başımı hızla kaldırıyorum. Sözlerine atlıyorum. " 'Biz' kim?"

Tim duraksıyor. "Ben ve ailesi."

Naomi'nin gitmesine öyle odaklanmışım ki Tim'in onun gittiğini nereden *bildiğini* hiç düşünmemiştim bile.

"Onlarla ne zaman konuştunuz?"

"Onlarla daha dün konuştum."

"Ne hakkında?" diye karşılık veriyorum.

"Ben sizin hastanız değilim Dr. Rutledge. Benimle hastanızmışım gibi konuşmanız gereksiz."

"Ama artık o sizin hastanız değil."

"Bunu anlıyorum. Ama ailesinin neler olduğunu bilmeye hakkı var diye düşündüm," diyor sesinde ters bir imayla.

"Kesinlikle. Ama gösterdiği gelişmeyi bilmek istese-

lerdi arayıp benimle konuşturlardı. Memnuniyetle onları her konuda bilgilendirirdim." Gözlerine bakıyorum. "Siz onun doktoru değilsiniz. Sizin haddiniz değildi."

Tim bana ters ters bakıyor. "Onlarla konuştum, çünkü dürüst olmak gerekirse, Naomi'yle fazla yakınsınız."

"Affedersiniz?" diyorum çok yavaşça.

"Onunla gri bir alanınız var gibi. Tamamıyla aşırı dâhil oldunuz. Siz — "

"Ne demek istediğinizi biliyorum," diyorum sabırsızca. "Bana teşhis koymayın."

"Belki de birileri koymalı gerçi. Olay çok basit: Hastalarınıza asla fazla bağlanmamalısınız. Bu durumda sizin doktor olmanız gerekiyor, siz bunu ihlal ettiniz. Tek yapmanız gereken bu kızı tedavi edip yoluna göndermekken siz ona acıyıp ilgi gösterdiniz."

Günün sonunda işten çıktığımda işimi ofiste bırakmaya özen gösteririm. Ama eve gidene kadar Naomi'nin sesi kafamda yankılanıyor. Yemek yerken ve yatmaya hazırlanırken yüzü gözümün önünden geçiyor. Yatakta uzanırken tavanımda üst sağ köşesine net, siyah harflerle isminin yazılı olduğu dosyayı görüyorum.

O harfler birbirine girmeye başlıyor ve ben hareket etmeyi bırakıp Naomi'nin probleminin çözümünü açıklamalarını umarak orada öylece yatıyorum.

Gerçi açıkçası bu sadece bana oluyormuş. Tim Woods'un böyle bir problemi yok. Karşımda rahat rahat oturup iğneleyici hakaretlerini bana sanki şeker sunarmış gibi sunuyor.

"Ona iyi bir doktor olmaya çalışıyorum," diyorum.

"Peki ya geçen hafta sonundaki hafta sonu iznine ne demeli? O zaman da iyi bir doktor mu oluyordunuz?"

Sandalyemde oturuşumu dikleştiriyorum. "Ne?"

"Neden ailesi bilgilendirilmedi?"

"Bu yüzden mi hastaneden çıkarıldı, ona küçük bir mola verdiğim için mi?"

"Naomi'nin hafta sonu izinlerine çıkması yasak. Fairfax'e dilediğince girip çıkamaz. Bu karar ona bağlı değil. Ama siz onu kendi imzasıyla çıkmasına ve Lachlan Halstead'in onu almasına izin verdiniz."

"O bir hasta. Tutuklu değil."

Dr. Woods'un dudakları ince bir çizgi haline geliyor. Onaylamadığı açık. Sanırım hafta sonu iznini ailesinden saklayarak bir etik kuralı ihlal ettim. Onu bize emanet ettikler ve Fairfax'ten ayrılması durumunda bilgilendirilmeleri gerekiyordu. Ne kadar kısa süreliğine olursa olsun. Ama yaptığımdan suçluluk duymuyorum. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Naomi hafta sonu izninden gözlerinde parlak bir ışıkla döndü. Yenilenmişti. Bu ihtiyaç duyduğu bir teşvikti.

"Ailesi nasıl öğrendi ki?" diye şüpheyle soruyorum. "Dur," bir elimi kaldırıyorum, "tahmin edeyim. Siz söylediniz?"

Tim hiçbir şey söylemiyor. Aslına bakılırsa, konuşmamız sürdükçe rahatı kaçıyor: Koltuğunda kıpırdanıyor, her birkaç saniyede gözlüğünü düzeltiyor, sanki bir şey takılmış gibi sürekli boğazını temizliyor. Ona gözlerimi kısararak bakıyorum.

"Benim bilmediğim ne biliyorsunuz?" diye sessizce soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor, sesi sert ve soğuk.

Yalancı, diye düşünüyorum.

"Hadi ama," diyorum. "Bana doğruyu söyleyin. Neden beni *benim* hastama fazla yakın olmakla suçladığınızı ama ailesini arayıp onları yaptığım her şeyden haberdar etmeyi kendi üstünüze vazife bildiğinizi söyleyin bana. Tekrar söylüyorum, bu *benim* hastam."

"Onun sizden önce benim hastam olduğunu unutuyorsunuz."

Ona ters ters bakıyorum. "Fairfax'ın haricinde ailesini tanıyor musunuz?"

Fazla hızlı cevap veriyor. "Hayır!"

"Yalancı." Bu kez düşüncemi sesli söylüyorum.

Bir an birbirimize bakıyoruz. Geri çekilmeye hiç niyetim yok. Ofisime o geldi. Naomi'nin gittiğini bana o söyledi. Bana açıklama yapması gereken o.

Tim sesli bir şekilde nefes verip burnunun üstünü ovuşturuyor. "Naomi'nin anne-babası... benim yakın arkadaşlarım. Babası Naomi'nin davranışlarından endişe duyduğunu belirtti. Onu kızının buraya kabul edilmesi için mahkeme emriyle akıl hastanesine yatırılması yoluna başvurması için ben teşvik ettim. Planda Naomi'nin bir iyileşme şansı olsun diye burada sadece birkaç ay kalması vardı."

Sanki mideme bir tekme yemiş gibi sandalyeme çöküyorum.

"Yani onlar için bir," parmaklarımla alıntı işareti yapıyorum, "'iyilik' yaptınız."

"Öyle de diyebilirsiniz," diyor dikkatle.

"Ve ailesi onunla ne yapacaklarına karar vermek için sadece zaman kazanıyorlardı. Haklı mıyım?"

"Ben öyle demedim."

"Demeniz gerekmiyordu. Ben aptal değilim Tim. Ailesi onu ziyarete hiç gelmedi. Bir kez bile. Aslına bakılırsa, ailesiyle daha önce hiç konuştuğumu sanmıyorum."

"Yargınızı kendinize saklayın," diyor Tim tersçe.

"Yargıladığım için beni suçlayabilir misiniz? Bu onların kızı." Sesimden iğrenmemi saklayamıyorum. "Yani siz de onu buraya sokmak için nüfuzunuzu kullandınız. Onu çıkarmak için de aynısını yaptınız mı?"

“Tabii ki hayır!”

“Tabii ki hayır,” diye tekrarlıyorum yavaşça. “Naomi’nin annesinin bizzat kızını Fairfax’e yatırıp ona bakmamız için bize rızasını verdiği gerçeğini geçelim, birdenbire büyü yapılmış gibi ortaya çıkıp kızını hastaneden çıkarıyor, çünkü canı öyle istemiş!”

“Bana bu yerin nasıl çalıştığını anlatma,” diyor tersçe. “Senden çok daha uzun süredir doktorum ben.”

Avuçlarımı masaya dayayıp öne eğiliyor ve yavaşça şöyle diyorum: “Öyleyse ona göre davranın.”

Gözleri kısılıp ince birer kesik haline geliyor.

Sandalyemin arkasından paltomu ve yerden çantamı kapıyorum. Kanım öfkeyle kaynıyor ve dürüst olmam gerekirse, biraz da korkuyorum. Kapıdan çıkıyorum.

Tim sandalyesinde dönüyor. “Nereye gidiyorsun?”

Kapıyı ayağımla açık tutuyorum. “Buna bir son vermek için hastane müdürüyle konuşmaya.”

Tim gözlüğünü çıkarıp camlarını inceliyor ve beyaz ön-lüğüyle siliyor. “Naomi bir saat önce annesiyle gitti.”

Ağzım açık, ona bakakalıyorum. Bu duruma karşı vur-dumduymazlığı çok şey anlatıyor. Hastalarım karşı hiç-bir şey hissetmemektense fazla acımayı yeğleyeceğimi fark ediyorum. Asla Tim Woods’a benzemek istemiyorum.

Ona iğrenerek bakıyorum. “Dışarıdaki hayata dönme-ye hazır değil. Eğer biraz doktorluktan anlasaydınız, o kız için doğru olanı yapmak için ailesiyle olan ilişkinizi bir ke-nara koyardınız.”

Ne diyeceğini umursamadan odadan çıkıyorum.

“O sadece bir hasta. Hepsi bu Genevieve!” diye bağı-rıyor Tim. “Kıza aیلendenmiş gibi davranmayı bırak!”

Bir hemşireyle iki hasta koridorda durup ona hayretle bakıyor. Hepsini görmezden geliyorum. Çıkışa doğru ace-le ederken çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyorum.

“Buraya sadece Naomi’yi görmeye geldim,” diyor derin bir erkek sesi.

Hemen duruyorum ve Lachlan Halstead’i orada dikilirken görüyorum.

Anahtarları unutup ona yöneliyorum. Hemşireyle konuşmasını kesiyorum. “Naomi’yle konuştun mu?” diye sabırsızca soruyorum.

Kibarlık için vaktim yok. Zaman aleyhime işliyor.

Kaşları çatılıyor. Duruşunu dikleştiriyor. Ela gözlerinde anında bir telaş belirliyor, sanki Naomi’nin ismi onun için bir tür düğmeymiş gibi. Naomi’nin hayatındaki her bir güçlü anı bu adamla ilgili.

“Hayır. Neden? Neler oluyor? O nerede?”

Ona tam cevap verecekken bankodaki hemşirenin bize baktığını fark ediyorum. Onu kenara çekiyorum. “Annesi bugün onu hastaneden çıkarmış.”

Yüzünün kanı çekiliyor. Çenesini sıkıyor, gözlerini kapatıyor ve başını çeviriyor. Bir an tam önümde patlayıp kendini kaybedecek diye korkuyorum.

“Lachlan, beni duydun mu?”

Başını sallıyor ve bana dönüyor.

“Siz— ”

Araya giriyorum. “Onu çıkaran ben değildim. Ben buna asla izin vermezdim. Annesinin onu bir saat önce aldığını yeni öğrendim.”

Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. “Kahretsin,” diye üzgünce fısıldıyor. “Peki kim yaptı?”

Lachlan’ın gözlerinde o bakış var. Boş ve ıssız. Bu, öfkesi tarafından ele geçirilen insanların bakışı. Öfkelerini çıkaran kadar durmazlar.

“Bu fark etmez,” diyorum sakince. “Naomi’yi bulmana ihtiyacım var sadece. Şimdi.”

Lachlan bana bir süre bakıp kaldıktan sonra park alanına işaret ediyor. “Beni takip edin.”

Ona minnettarlıkla gülümsüyorum. Kalbim sakinleşiyor ve bir an her şeyin düzeleceğini düşünüyorum. Lachlan ve ben tam kapıdan çıkmak üzereyiz. Sadece birkaç adım ötede. Tam o anda Dr. Woods'un sesini duyuyorum. Lachlan da duyuyor. Durup aniden o tarafa dönüyor. Ben de dönüyorum. Dr. Woods yanındaki hemşireyle gülüşerek resepsiyon alanına giriyor. Ön kapıya bakıyor, gözlerini çekip sonra tekrar dönüp bakıyor. Gözleri kocaman açılıyor, benden değil, Lachlan'ı gördüğünden. Bu ikisinin birbirini Fairfax'in dışından tanıdığını fark ediyorum.

Lachlan ilerliyor. Dr. Woods'u tamamen köşeye sıkıştırıp tepesine dikilene kadar da durmuyor.

"Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye gürlüyor Lachlan.

Dr. Woods'un rengi atıyor. Resepsiyondaki hemşire ayağa kalkıyor. Birkaç hasta işlerini bırakıp izlemeye koyuluyor.

Lachlan'a koşup kolundan yakalıyor ve onu geri çekmeye çalışıyorum. Dr. Woods'un hayrına değil, Naomi için, çünkü kimse yaralanmadan buradan ne kadar hızlı çıkar-sak o kadar iyi.

"Her şeye göz yumdun. Midemi bulandırınıyorsun!" Lachlan'm sesi kısılmaya başlıyor.

Onu birkaç adım uzaklaştırıyorum. Birkaç çekiştirmeyle daha kapıdan çıkmış olacaktık. Ama tam o sırada Dr. Woods konuşuyor.

"Lachlan, ben doğru olanı yaptım. Ailesi onun için endişeleniyordu — "

"Sen pisliğin tekisin!" diye devam ediyor Lachlan. "Beni duyuyor musun?"

"Dur bir dakika, ben — "

Etrafta dönüp ters ters Dr. Woods'a bakıyorum. "Kapa çeneni işte" diye tıslıyorum.

Sırtımı döneli daha birkaç saniye olmadan bir dönüyorum ki Lachlan çoktan park alanından çıkıyor.

Bıyık altından küfredip resepsiyona koşuyorum. Hemşire yüzünde şoke olmuş bir ifadeyle oturuyor.

“Bana Naomi Carradine’in adresini ver!” diyorum ona.

Gözleri büyüyor. “Dr. Rutledge, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ver şunu!” diye çıkışıyorum.

Çabucak Naomi’nin dosyasına bakıp adresi söylüyor. Ellerim titreye titreye adresi yazıyorum.

Dr. Woods ellerini uzatarak yoluma çıkıyor. “Genevieve, sakin ol. Sen ve Lachlan belli ki üzgünsünüz ve — ”

“Lachlan’ı Fairfax’in dışında tanıyor musun?”

Önce hiçbir şey demeden bana bakıyor, sonra başını sallıyor. “Ailesini tanıyorum.”

Bir küfür mırıldanıp yanından geçip gidiyorum.

“Ne yaptığını bir düşün!” diye sesleniyor Dr. Woods arkamdan.

Rüzgâr gibi dönüp, geri geri yürürken parmağımı doğrudan ona uzatıyorum. “Bunu senin bu sabah olmasına izin verdiğin şey yüzünden yapıyorum. Her ne olursa sorumlusu sensin!”

Dönüp arabama koşuyorum. Herkesin arkamdan baktığını hissedebiliyorum. Sanıyorum tehlikede olan sadece işim değil. Kariyerime veda etmek zorunda kalabilirim. Tepemde dikilen bu depresif düşünceyle bile yine de arabamın kapısını çarparak kapatıp Lachlan’ı takip ediyorum. Nihayet Naomi’ye ve hikâyesine muhtemelen fazla yakın olduğumu fark ediyorum. Kendimi onun dünyasına ittim, gerçeğin yalanların ardına saklandığı yere. Geri çekilip hiçbir şey yapmama seçeneği ortadan kayboldu.

Benim hatam, benim tercihim.

KAVUŞMA NOKTASI

Özgürlük insanı çarpan bir şey.

Hayatınızda yokluğunu çok uzun bir süre hissettiğiniz zaman ona takıntılı hâle geliyorsunuz. Onu geri kazandığınızda yapacaklarınızı düşünüyorsunuz. Belki dışarıda durup içinize çekebildiğiniz kadar temiz hava çekersiniz. Ya da belki çimenlerde uzanıp, gitmek zorunda olduğunuz hiçbir yerin olmadığına bilincinde olarak, üzerinizdeki gökyüzünü ve pofuduk beyaz bulutların yavaşça sürüklenişini izlersiniz. Zaman ilerledikçe ne yapacağınızı daha çok hayal etmeye başlarsınız. Ve sonra özgürlüğünüz elinize verilir, öyle kolayca ve öyle hızlıca olur ki bu âdeta kendinizle ne yapacağınızı şaşırırsınız.

İşte Mary odama gelip bana eve gideceğimi söylediğinde aynen böyle hissettim. Elinde valizim vardı ve eşyalarımı toplarken yüzünde de ciddi bir ifade. O kadar beklenmedik ve birdenbire olmuştu ki şok içinde bakakaldım. Her beş dakikada bir ona bakarak sessizce giyindim.

Odamdan çıkmadan önce bana ayakkabı bağcıklarını geri teslim etti. Bir makyaj çantası. Bir tırnak törpüsü. Bir kalem. Ve cep telefonum. Şok içinde nesnelere baktım. Bu gerçekten oluyor muydu? Düşünüp durdum. Yoksa bu benim zararına oynanan bir tür oyun muydu?

Koridordan geçerken kendimi Mary'nin beni durdurup bana bunun sadece gerçekten bırakılacağım zaman için bir prova olduğunu ve soğuk, yalnız odama geri dönmem gerektiğini söylemesine karşı hazırladım.

Nihayet n kapıda annemi Dr. Woods'un yanında gördüm. Bunun bir şaka olmadığını çabucak fark ettim. Gerçekten gidiyordum. Peki, neredeydi heyecanım? Neden korkumun üstüne basıp geçip onu kenara tekmelemiyor ve beni umutla doldurmuyordu? Lachlan beni aldığında buradaydı ve o zamanki özgürlük sadece geçiciydi.

Annem yaklaşan ayak seslerimizi duyduğunda döndü. Bana doğru yürüdü. Hemen parfümünün kokusunu duydum.

"Ah, işte geldi." Bana sarıldı.

"Anne?" O sırtımı sıvazlarken ben başım omzunda, kaşlarımı çattım. "Ne oluyor?"

Beni bir kol boyu mesafesinde geriye çekti. Mkemmел derecede düz, beyaz dişleri göründü gülümserken. "Eve dönüyorsun."

"Onu biliyorum... ama neden?" Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Evde olman gerek, nedeni bu."

Muhtemelen duyabileceğim tek açıklama buydu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Bu doğru gelmiyordu. Daha dn Dr. Rutledge'in ofisinden yorgun argın çıkmıştım. Henüz eve gitmeye hazır olmadığımı söylemişti ve şimdi ise birdenbire annem karşımdaydı? İim bir garip oldu. Boğazımdaki düğümü yutkunup açtım ve başımı salladım.

"Evet, hazırım."

antama uzandım. Hâlâ Mary'deydi, iki eliyle sapından sıkıca tutuyordu. Onun gözlerine bakmak istemedim. Nedenini bilmiyorum. Sadece biliyorum ki eğer baksaydım

ağlavacaktım. Mary her zaman oldukça katı ve tahammülsüydü ama ona alışmıştım. Hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelmişti ve onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

Uzanıp bana sarıldı. Sıkıca tuttu. Önce ben çekilmek zorunda kaldım.

“Kendine iyi bak,” dedi kulağıma ve saçımı düzeltti. Tüm bu süre boyunca yüzünde gülümseme vardı ama gözlerinde yaşlar birikiyordu.

“Bakarım,” dedim.

Birkaç dakika sonra annem ve ben ön kapıdan çıkıyorduk. Arabaya binmeden önce dinlenme odasının camının yanındaki çıplak ağacı fark ettim. O donmuş buz saçağı eriyordu. Su yavaşça ıslak toprağa damlıyordu.

Bir kehanet gibi eridi — buradaki zamanımın sonu.

Eve kadar tüm yolu bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu kestirmeye çalışarak geçirdim.

Annem evin önüne park ettiğinde ikimiz de arabadan inmek için bir girişimde bulunmadık. Çantasını kapıp yüksek sesle nefes verdi. Ben tamamen donmuş bir şekilde öylece oturdum.

“Evdesin,” dedi sessizce, gözlerini direksiyondan ayırmadan. “Fairfax’te kaldığın dönemi geride bırakmanın zamanı geldi.” Bana baktı. “Tekrar bir aile olmamız gerek.”

Eve hoş geldin yok. Sarılma da yok. Sadece soğuk, katı gerçekler.

Eve girince rahatlamak yerine çantamı odama bırakıp elimde anahtarlarımla doğrudan tekrar kapıdan çıktım.

Bir saat sonra, hâlâ araba sürüyorum.

Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok ve umrumda da değil. İçimde kök salan bu rahatsız hissi duymazdan gelmeye çalışarak yolun virajlarından, dönemeçlerinden

ilerliyorum. Bu his yüzünden parmaklarım gergin bir şekilde direksiyon üzerinde tıkırdıyor. Birkaç dakika sonra arabayı park edip iniyorum. Hava üzerime akın edip beni ürpertiyor. Kollarımı kavuşturup çorak topraklara bakarak etrafımda bir tur dönüyorum.

Fairfax'ten ayrılırken çıkış evraklarıma bakmadım. Sadece ayrıldığım için mutluydum. Tekrar dünyaya dönmemin benim için artık güvenli olduğuna karar verildi herhalde diye düşündüm. Değil mi?

Her şey yeterince zararsız görünüyor. Gökyüzüne bulutsuz bir gri hâkim. Hava sıcaklığı, son zamanlardaki acı soğuk havayı düşününce şimdi ılık. Yer ıslak. Su dolu çukurlar yolda sağa sola serpilmiş.

O buz saçağı aklıma geliyor. Sırtımı arabanın kapısına yaslayarak eğiliyorum ve başımı açık avuçlarıma koyuyorum. Yere damlayan su gözümün önüne geliyor.

Tıp, tıp, tıp.

Gitmiştir artık. Bahse girerim ki o donmuş su damlarından geriye bir şey kalmamıştır. Bu neden benim içimi bu kadar hüznle dolduruyor? Çünkü benim için anlamı var. O benim hayatımı ve uğruna savaştığım her şeyi temsil ediyordu. Şimdi yok ve ben hâlâ tek bir şeyi çözebilmiş değilim. Hatta daha da kayboldum. Daha da yıkıldım.

Fairfax'teyken tek bir hedefim vardı: Çıkıp sorularıma cevap bulmak. Bu hedef, boшта gidiyormuşum gibi hissettiğim zamanlarda bile beni ayakta tutuyordu. Şimdi dışarıda olup da hâlâ cevap alamamak beni umutsuzluğa itiyor. Yılgınlık gözyaşları yanaklarımdan süzülüp siyah asfalta düşüyor. Yüzümü silip ayağa kalkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Nasıl hissedersenem hissedeyim, bir şeyden eminim. Lana oralarda bir yerde. Bunun kulağa imkânsız ve delice geldiğini biliyorum ama kalp atışlarının kulağımı da yankılandığını hissediyorum.

Benimkiler değil.

Sadece onunkiler.

Tekrar arabama binıyorum, U dönüşü yapıyorum ve tanıdık bir yol bulmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra nihayet buluyorum. Yanımdan geçip giden evler yıllarca gördüğüm evler. Ama onları görmezden geliyorum. Tek bir şeye odaklanıyorum: Kulaklarımda yankılanan kalp atışları. Aslında, Lana'nın evine yaklaştıkça kalp atışları daha da belirginleşiyor. Elimi kalbime bastırıyorum. Benim kalp atışlarım, Lana'nın sesli, kısa, kesik ve kuvvetli kalp atışlarına karşın sakin, normal ve sessiz.

Dr. Rutledge bir keresinde Lana'nın güvende olduğunu ve babasının artık ona zarar veremeyeceğini söylemişti. Peki, neden onun evine vardığımda, yankı kulaklarımdan fırlayacak gibi oluyor? Neden her yanımda onu hissediyorum?

Beni hasta eden bir hisle Lana'nın orada olduğunu bilerek ön kapıya koşuyorum. Belki Dr. Rutledge Lana'nın güvende olduğunu sanmıştı ama yanılmıştı. Hep yanılmıştı. Düşüncesi bile bacaklarımı birbirine dolandıracak kadar kuvvetli.

Ön kapıya ulaşıyor ve içeriye dalıyorum. Nefes nefese telaş içinde etrafa bakınıyorum. Bir yerde yanan bir mum var, kokusu burnuma geliyor. Dolaplı saatin yemek odasından gelen tik taklarını duyabiliyorum.

Lana'yı bulmak istiyorum sadece. Ama onun yerine Max'i buluyorum. Olduğum yerde donup kalıyorum. Lana'nın babasının ofisinin kapısını yumrukluyor.

"Michael!" diye bağırıyor. "Aç şunu!"

Elleri sert meşeye deli gibi vuruyor. Kapalı kapılar ardından bir şangırtı duyuluyor. Sırtım korkuyla ürperiyor.

Koridordan ilerleyip Max'e yaklaşıyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye zayıfça fısıldıyorum.

Max yaklaştığımı görmüyor. Bir adım geri çekilip kapıyı tekmeyeyle yıkıyor. Tahta parçalanıyor ve kapı menteşelerinden çıkıyor.

Odaya koşuyor. Ama ben koşamıyorum. Çok korkuyorum. Ne göreceğimi zaten biliyorum ve görmek istemiyorum. Bir kere yeter.

İleri fırlamamın tek nedeni Lana. Sesini duyabiliyorum. Ağlamasını ve inlemesini duyuyorum. Odaya giriyorum, jaluziler kapalı, dış dünyayla odanın ilişkisini kesiyor. Sadece babasının masasındaki lamba açık. Ve yerde, babasının masasının tam karşısında, babası Lana'yı yerde tutuyor.

Sanırım çığlık atıyorum ama kimse fark etmiyor.

Lana'nın babası tek eliyle Lana'nın ellerini başı üstünde tutuyor, diğer eliyle de ağzını kapatıyor. Pantolonu inik, Lana'nın kotu da öyle.

Lana'nın gözleri kocaman açılmış ve korku dolu. Gözlerimiz buluşuyor ve bana telaşla bakıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Sen bana aitsin," diyor babası nefes nefese. "Hayatın benim elimde."

"Hayır," diye iniliyorum.

Babası dönüp Max'e bakıyor. Bir şeyler bağılıyor. Anlamıyorum. Sesler kısıldı. Tek duyabildiğim Lana'nın ağır ağır nefes alışı.

Max'in ağzı hızlı hızlı hareket ediyor. Lana'nın babası Lana'yı bırakıp dizleri üzerinde geriye yaslanıyor. Ayağa kalkıyor.

İşte o zaman Max'in arka cebine uzanıp bir tabanca çıkardığını fark ediyorum.

"Dur!" diye haykırıyorum.

Max yürümeye devam ediyor ve işaret parmağını tetiğe doluyor. Doğrudan Lana'nın babasına doğrultuyor.

Arkasından koşup yetişiyorum. "Yapma!" diye bağıriyorum.

Lana, Max'e bakarak durması için onu gözleriyle uyar-maya çalışıyor. Eliyle yüzünü kapatıyor, ağlamalarının sesi elinin altında kısılıyor. Babası vücudunu çevirip ayağa kalkıyor.

Max tetiği çekiyor.

Her şey çok yavaş gerçekleşiyor, sanki zaman direniyor, yerinde kalmaya çalışıyor ama biz onu hareketlerimizle ileri itekliyoruz.

Mermi namludan çıkıyor. Havayı yararak yavaşça da-ireler çiziyor. Nişanı mükemmel, doğrudan Lana'nın ba-basının kafasına gidiyor. Vuruyor. "Kaç," diye ağzını oynatıyor Lana bana doğru. Gözleri fal taşı gibi, odadan ayrılmam için bana yalvarıyor.

Gözbebeklerinin siyah iğneleri beni içine çekiyor ve ben öyle güçlü bir girdabın içine çekiliyorum ki çıkış yok. O sa-niyede her şey değişiyor. Lana'nın onu her zaman kırılgan ve sessiz gösteren kahverengi irisleri. Çok şey saklayan o irisler şimdi koyu bir kobalt mavisi.

Tam benim gözlerimin rengi.

Yere düşüp inliyorum. Sanki birisi elini göğsüme sokup hayatımı yerinden söküp alıyor. Acı tüm bedenimi sarma-ya başlarken nefesim kesik kesik çıkıyor.

Vücudum kurşun gibi ağır. Yürümek aşırı zahmetli ge-liyor. Yine de bir şekilde, hareket ediyorum. Görünmez bir güç tarafından odanın kenarına itilen vücuduma bakıyo-rum. Lana ve babasının tam üzerinde uçuyorum. Şimdi benim gözlerime benzeyen gözleriyle göz göze geliyorum. Her yanıma saran acı iki katına çıkmaya başlıyor.

İlk mermi babasının tenini deliyor. Gerisin geriye kızı-nın üstüne düşmeden önce vücudunun bir kez daha kasıl-masını korku içinde izliyorum.

İşte o an imkânsız gerçekleşiyor: Bedenim Lana'nın be-deniyle birleşiyor.

Öyle acı verici ki sanki küçük bir delikten içeri sıkış tıktış itiliyormuşum gibi. Tenim çekiliyor, direniyor. Sinirlerim kıpır kıpır. Avazım çıktığı kadar bağıyorum. Vücudum kasılmaya başlıyor. Üzerimdeki havaya deli gibi tutunmaya çalışıyorum.

Tutun, tutun, tutun. Beni buradan çıkarabilecek herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Lana'nın içindeki acı insanın ruhunu parçalıyor, beni boğmayı bekleyen şeytanlarla dolu. Dayanamıyorum ve ellerim cansız gibi yere düşüyor.

Gözlerim ağlamaktan ağırlaşmış ve şişmiş. Alışmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Ama gerçek bana alışmam için zaman tanımıyor. Pat diye geçiriyor.

Ben Lana değilim. Ben Lana değilim. BEN O DEĞİLİM! diye haykırıyor zihnim.

Hiçbir şeye tutunamayacak kadar uyuşmuşum, nefes alamadığım gerçeği hariç.

"Al onu üstümden," diyorum nefes nefese. "Al onu üstümden."

Çok fazla şey oluyor. Beynim aşırı yüklenmiş durumda. Patlamaya hazır. Çok fazla acı duyuyorum. Ağzımdan küçük iniltiler çıkıyor.

Parmaklarımda ıslak, yapışkan bir madde hissediyorum. Ellerimi kaldırdığımda, tenimin daha solgun olduğunu ve bileklerimde hemen hemen on santimetre uzunluğunda yatay yara izleri görüyorum. Deri kırmızı ve büzüşük.

Dudaklarım titriyor.

"Ben o değilim," sesim çatlıyor.

Elimi çeviriyorum ve derimin altındaki mavimsi damarları görebiliyorum. O yapışkan madde? O koyu, sıcak kan ve yavaşça parmaklarımdan aşağı, elimden kollarıma doğru akıyor.

“Naomi.”

Max’e bakıyorum. Lana’nın babasını üstümden çekiyor. Ağırlığı üstümden kalkınca hırsıyla çekebildiğim tüm oksijeni çekiyorum. Max tabancasını yere atıyor ve bana bakıyor. Yüzü solgun ve gözleri vahşi. Yanaklarındakiler lekeler Lana’nın babasının kanı.

Benim babam değil. Benim babam beni böyle incitmezdi, diye düşünüyorum.

Max yüzümü tutup gözlerimin içine bakarak adımı söylüyor, bu kez daha bir endişeyle.

“Konus benimle,” diye yalvarıyor.

Ve sonra gözlerimi kırptıyorum. Sadece basit bir göz kırpması. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, Max, Lachlan oluyor.

İmkânsız.

Zihnim bana oyunlar oynuyor. Ya da belki dünya bana büyük bir oyun oynuyordur? Her iki şekilde de, gözlerimi deli gibi kırptırıyor, yanıldığımı umuyorum.

Ama Lachlan hâlâ orada, saniyeler önce Max’in giydiği kıyafetleri giymiş ve yüzünde de kandan lekeler var. Ellerini koltuk altlarımdan geçiriyor. Beni kucağına çekip başımı kolları arasına alıyor. Bez bebek gibi kollarım yanlardan sarkar hâlde öylece yatıyorum. Gözlerim kapanıyor ve kapandıklarında bir anı görüyorum.

Gözümün önünde yavaşça çözülüyor, bana olan her şeyi özümsemek dışında bir şans tanımıyor. Lana siyah asfaltta oynuyor ama o olamaz çünkü ben orada oturup resim çizdiğimi hatırlıyorum. Etrafıma dağılmış tebeşir parçalarını hatırlıyorum. Büyükannemin öğrettiği bir şarkıyı mırıldanıyorum. Sadece on bir yaşındaydım. Sırtıma vuran güneş çok sıcak ama iyi geliyor. Çizmeye devam ediyorum ve çizimim tamamlandığında, çiziminin tam ortasında, o sıcak asfaltın üstünde bir top gibi kıvrılıp uykuya dalıyorum. Anı

orada bitiyor. Güzel bir yaz günü olduğunu hatırlıyorum. Ama anımın devamını bana Lana veriyor. Bana, babamın beni daha sonra bulduğunu gösteriyor. Çok öfkeli. Bana ne halt ettiğimi soruyor. Gergin bir şekilde ona uyuduğumu söylüyorum. Gözleri hafifçe kısıyor. Çizimime bakıp ne çizdiğimi soruyor. Çizimimin üstünden kalkıp bakıyorum. Siyah asfaltın üzerinde bir vücudun dış hatları var. Göz, burun, ağız veya saç bile çizmemişim. Ama kalp çizmişim. Çünkü benim on bir yaşındaki aklımda, ihtiyacı olan tek şey oydu ve beni kollarında sıkıca tutuyordu. O siyah asfaltın üzerindeki şey her zaman istediğim bir ebeveyndi. O sevgimi kabul ediyor ve beni karşılıksız seviyordu. O siyah asfalttaki şey hiçbir zaman sahip olamadığım bir şeydi.

Babam garaj yolunu mahvettiğim için bağırırdı. Bana bir hortum alıp önce yeri temizlememi, sonra da gidip kendimi temizlememi söyledi. Temizlendiğimde, bana tecavüz etti.

Bedenim sarsılmaya başlıyor.

Hissettiğim tüm acı kendisini çözüp başka bir ruha, temiz bir ruha saran karanlık bir ruhtu. Karanlık, temiz olanın saflığının tüm acısını örteceğini umarak kara anılarını onun eline veriyor.

Etrafımdaki kolların beni daha da sıktığını hissediyorum. *Sıkmaya devam et, tutmaya devam et,* diye düşünüyorum içimden. Belki o zaman, tüm bu acı ve ıstırap bedeni mi terk eder.

Yere bakıyor ve nihayet yerde yayılıp ahşap zeminin çatlaklarına sızanın benim kendi babamın kanı olduğunu kabulleniyorum.

Beni tutan kişi geri çekiliyor. Lachlan'ın gözlerine bakıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Lachlan.

Bu acı benim, sadece benim. Bedenim resmen havale geçirir gibi sarsılana kadar titremeye başlıyor.

O andan sonra zaman hızlanıyor ve Dr. Rutledge'in kapıda dikildiğini görüyorum. Yüzünün rengi odaya bakar bakmaz kaçıyor. Gözleri tabancadan Lachlan'a geçiyor. Çabucak, parçaları bir araya getiriyor.

Sonra bana bakıyor. Doktor gözleriyle değil; bana hü-zünle ve anlayışla bakıyor. O an onun bunca zamandır her şeyi bildiğini anlıyorum. Tahta parçalarını ayağıyla kenara iterek odaya giriyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Lachlan dönmüyor. Dudakları düz bir çizgi halinde, burun delikleri büyümüş ve bakışları sönük. "Onu yaka-ladım. Ben— " Beni daha da sıkı tutuyor. "Onu gördüm. Onu gördüm— " Sesi çatlıyor ve kesiliyor.

Dr. Rutledge bize yavaşça yaklaşıyor. Lachlan'ın omzu-na dokunuyor ve Lachlan geriliyor. Doktor, geri çekiliyor ve hemen konuşuyor. "Bu bir nefsi müdafaaydı, tamam mı? Senin peşinden gelecekti ve sen de kendini korumak zorunda kaldın."

Lachlan dönüp Dr. Rutledge'a bakıyor. "Olan bu değ— "

"Lachlan, kendini ve Naomi'yi korumak zorundaydın," diyor Dr. Rutledge manalı bir şekilde.

Lachlan başıyla onaylıyor.

"Bitti," diye fısıldıyor Dr. Rutledge. Ve ben kime dediğini merak ediyorum, bana mı Lachlan'a mı?

Kapının dışından ayak sesleri mırıltılar duyuyorum. Annem odaya giriyor. Babamın cansız bedenine bakarken gözlerinden her türlü duygu gelip geçiyor. Yüzü düşüyor. Ona koşup kendisini onun üstüne atıyor. Öyle yüksek sesle ağlıyor ki kulaklarım çınlıyor.

Gözyaşlarının arasında, Dr. Rutledge telefonda telaş içinde konuşuyor. Biraz sonra polislerin ve acil yardım ekiplerinin burada olacağını biliyorum. Bana sorular so-

racaklarını biliyorum. Lachlan'a sorular soracaklarını. Babamı siyah bir torba içinde sedyeye koyup götüreceklerini biliyorum.

Bilmediğim ise, Lana'nın bana verdiği bu onca acının altından nasıl kalkacağım.

Bir saat sonra omuzlarıma bir battaniye sarılmış vaziyette dışarıda ön merdivenlerde oturuyorum. Polis ışıkları etrafa vuruyor. Beş polis var. Üçü eve girip çıkıyor. Diğer ikisi Dr. Rutledge ve Lachlan'la konuşuyor. Benimle de birkaç kez konuştular ve bunun son olmayacağını biliyorum. Acil yardım ekibinden iki kişi bir sedyeyle birlikte kaldırımında yürüyor. Annem hâlâ içeride, hâlâ ağlıyor. Onunla konuşmadım. O da bana bir kez bile bakmadı. Baksa bile, aramızda fazla bir şeyin geçeceğini sanmıyorum. Yavaş yavaş bana gelen Lana'nın anılarına, benim anılarıma, bakınca, zaten en başından da aramızda hiçbir şeyin olmadığını görüyorum.

İleri bakıyorum. Lachlan bu tarafa geliyor. Bunca zamandır Max oymuş. Hâlâ kafam almıyor. Kafamın almadığı çok şey var.

Önümde duruyor. "Ben sorgulamaya giriyorum."

Gözlerim büyüyor. Ayağa kalkıyorum ama o ellerini omuzlarıma koyuyor ve yanıma çömeliyor. "Standart prosedür."

"Gitmek istiyorum," diyorum, sesim onca çılgınlardan sonra kısık ve çatlak.

Lachlan gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine pek ulaşmıyor. Tüm bu durumu olduğundan daha iyiymiş gibi göstermeye çalışıyor. Bu bir zaman kaybı gerçi, çünkü kötü olduğunu biliyorum. O ofisin içinde olanların onun başına ciddi sonuçlar getireceğini biliyorum.

“Lachlan, ben — ”

“Naomi, sorun yok,” diyor, sakın bir sesle.

Dr. Rutledge gelip yanıma oturuyor. Bir kolunu etrafıma doluyor. “Lachlan’la gidiyorum. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Gözlerim kocaman, telaşlı. “Burada tek başıma kalamam!”

“Hayır, yalnız kalmayacaksın.” Dr. Rutledge bir Lachlan’a sonra tekrar bana bakıyor. “Muayene için hastaneye gidiyorsun.”

“Gitmem — Hazır değilim... ” Sesim dalgalanıyor ve doğru kelimeleri çıkaramadığımdan yön değiştiriyor. Onlara hiçbir şeye hazır olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir gün için yeterince şey yaşamadım mı? Sorular cevaplandı ama hâlâ cevaplanmayı bekleyen bir yığın şey var. Bu cevaplar ise kafamın içinde, açılmayı bekliyorlar. Onları açığa çıkartamayacak kadar korkmuş durudayım.

Bedenim sarsılmaya başlıyor. Lachlan’ın arkasında, iki polis memuru bu tarafa geliyor. Kolunu sıkıca tutuyorum. Başını başıma yaslıyor. Parmakları birer birer enseme kavırıyor. “Artık sana zarar veremez Naomi.”

Alnımdan öpüp ayağa kalkıyor. Onun gidişini görmemek için gözlerimi kaldırıma dikiyorum. Şu an uyuşmak istiyorum ama her şeyi hissediyorum. Lana’nın başarılı olduğu şey bu değil miydi: Uyuşmak? Acıyı uzağında tutmak? Acısının ne kadar sonsuz olduğunu şimdi fark ediyorum. Elim kalbimin üstüne koyuyorum, sanki bu ağrıyı azaltacakmış gibi.

Bir araba kapısı çarpıyor, ardından bir tane daha. Bir arabanın yola çıktığını duyuyorum.

“Bayan?”

Başımı kaldırıyorum. Acil yardım ekibinden biri sakın

bir ifadeyle bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Özgürlük insanı çarpan bir şey, evet, ama hayatım yerle bir olurken altında yatan gerçeği görüyorum: özgürlüğün bir bedeli var.

Ama keşke biri bana bu bedelin hayatım olduğunu söyleseydi.

PERDE KALKIYOR

BİR YIL SONRA

“Bir insan bir hikâyenin, hayali bir dünyanın içinde yaşayacak kadar şanslı olduğunda, bu dünyanın tüm acıları yok olur. Hikâye sürdüğü müddetçe, artık gerçeklik yoktur.”

—Paul Auster

Siz iyi olsanız da olmasanız da hayat devam ediyor.

Yer donmuş, üzeri kardan bir örtüyle kaplı. Yıldızların parlak parlak göz kırptığı dondurucu bir kış gecesi. Tümünü, bir kereliğine de olsa iyi tarafta olduğuma minnettar bir şekilde yüzümde bir gülümsemeyle izliyorum. Bir zamanlar benimle dış dünya arasında bir set vardı. O set, bir zamanlar hakikatti ve beni birçok şeyden alıkoydu.

Yıllardır hayatım bir duraktaydı. Nefes almayı, yaşamayı bırakmıştım. Basitçe söylemek gerekirse, var olmayı bırakmıştım. Ama son bir yıldır, başıma gelen her şeyi bilerek ve bunların beni sınırlamasına izin vermeyerek var olmaya çalışıyorum.

“Hazır mısın?”

Lachlan Maximilian Halstead’e bakıyorum. “Hazırım.”

"Acele etmeliyiz," diyor, nefesi havada dumandan bulutlara benziyor. "Parmaklarım donacak."

Çömeliş kibrit kutusunun pürüzlü yüzeyine kibriti sürtüyor. Bir alev doğuyor. Alevi roketin ucuna tutmadan önce bana bakıp gülümsüyor.

Bazı anlar onu beni seyrederken yakalıyorum ve kendisini toparlayamadan önce gözlerindeki endişeyi ve hüznü görüyorum. Geçmişim hâlâ ona... bize dert oluyor. Ama giderek iyileşiyor. Her gün yaralar daha az acıyor, daha az fark edilir oluyor.

Fünye alev alıyor ve hemen geri çekiliyoruz. Elimi Lachlan'ın koluna dolayıp ona yaslanıyor ve son yılda yaşadığım her şeyi düşünüyorum.

Bana dissosiyatif kimlik bozukluğu tanısı konuldu. Çoklu kişilik bozukluğu da deniyor ve daha çok parçalanmış kişilik olarak biliniyor. Çoğu vakalarda birden fazla kişilik oluyor.

Ama Lana benim tek kişiliğimdi.

Tek ikinci kişiliğim

Tek parçam.

Peki ya Max'i yaratmak? Şey, o Dr. Rutledge'ı ve diğer doktorları afallatan tamamen başka bir düğümdü. Geriye dönüp düşündüklerimi ve yarattıklarımı değiştiremeyeceğimi biliyorum. Ama bunu hayatta kalabilmek için yaptığımı da biliyorum.

Dikkatimi gökyüzündeki renkler sergisine çevirdim. Önümüzdeki yirmi dakika boyunca roket üstüne roket ateşliyoruz. Kısa sürede yanaklarıma çarpan acı rüzgârı unutuyorum. Sadece anı yaşayıp gösterinin tadını çıkarıyorum.

Yaşadığımız her şey bana şunu fark ettiriyor ki aşk, bu soğuk, baskıcı dünyada sizin tüm hatalarınızla seven doğru insanı bulmakta. O insan, saklamaya çalıştığınız her

şeyi kabul eder. Ve onun beni kabul ettiğini biliyorum.

Kibritleri cebine geri koyup bana bakıyor. "Gösteriyi beğendin mi?"

"Çok güzeldi."

Lachlan ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallayıp elini tutuyorum.

TEŞEKKÜR NOTU

Kördüğüm'ü henüz en ham halindeyken okuyan muhteşem bayanlar grubuna kocaman bir teşekkürler: Tosha, Melissa, Vanessa, Jessica, Nina, Claribel, ve Darla. Size ne kadar teşekkür etsem azdır!

Güzel grafikleri için Natasha'ya teşekkür ediyorum.

Christine, her şey için teşekkürler. Beni desteklediğin ve bu hikâyeye inandığın için.

İlk birkaç bölümü okuyan ilk kişilerden biri olan Sheena'ya teşekkürler.

Regina Wamba, kapak tasarımcım. Şimdiye dek gördüğüm en güzel kapaklardan birini yarattığın için teşekkür ederim. Ona baktığımda hâlâ içim ürperiyor.

Formatçım, Angela. Kitabımın görünüşünü güzelleştirdiğin için teşekkür ederim!

Lori Sabin, benim harika editörüm. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen olmadan basım sürecini asla tamamlayamazdım!

Kocam, Joshua, teşekkür ederim. Sarsılmaz desteğin için. Yaptığın her şey için.

YAZAR HAKKINDA

Üniversite bana çok stresli göründü. Dünyayı gezmek, evlenmek ve dört çocuk yapmak çok daha rahat gibi geldi.

Evet, rahat kısmının başlaması için hâlâ bekliyorum... Yıl aşırı adres değiştiriyorum. Bu benim seçimim değil ama benim gerçeğim.

Hayatın çılgınlıkları beni meşgul ederken kafamdaki hikâyeler yüzeye çıkmaya karar verdi. Onlar anlatılmak için can atıyorlardı, ben de onları anlatmak için.

Umarım benimle birlikte siz de bu karakterlerin çılgın dünyasına kaçırmaktan hoşlanırsınız!

Caliareadsandwrites.blogspot.com

[Facebook.com/CaliaRead](https://www.facebook.com/CaliaRead)

@Caliaco22